

ZLATÝ DIEGO 2024

Sborník soutěžních prací

Gothicz.net
2024

Obsah

Úvodem.....	1
Její příběh.....	2
Horko.....	10
Stráž u mrtvého	18
Battle Royale.....	26
Zájezdní hostinec U Kamenné štoudve	34
Třináctý	40
Kam jen jsem ten svitek dal?	47
Wasserträger	55
Poslední hlídka	59
Dekadentní.....	65
Miltenův ztracený ráj	71
Zmizení	77
Arcidémonovo prokletí: Miltenova temnota	81
Mágovo prokletí	83
Milý deníčku aneb Hrdinovy soukromé zápisky nalezeny	87
Důl je mrtev	93
Všichni jsou mrtví, Mude!	95

Upozornění:

Texty povídek neprošly korekturou ani typografickou úpravou.

Úvodem

Vítězové loňského ročníku Zlatého Diega dostali jako výherní cenu ručně vyrobenou antologii povídek této soutěže za roky 2014-2022. Pouštět se hned rok na to do další antologie by mi připadalo poněkud uspěchané. A přece jsem si říkal, že vytvořit něco podobného by nemuselo být od věci. A tak se zrodil nápad vytvořit alespoň skromný elektronický sborník všech zúčastněných prací. (Ostatně právě z tohoto důvodu jsem letos žádal o zaslání povídek i v jiném formátu než v pdf.)

Jen co jsem se do jeho realizace pustil, už jsem svého nápadu litoval. Jednak jsem nedisponoval schopnostmi ani časem dát sborníku důstojnou vizuální podobu, jednak jsem neměl čas ani energii dát mu jednotnou a typograficky ucelenou úpravu. Přeci jenom všechny povídky se v tomto ohledu lišily – a u některých mělo formátování textu i důležitou roli. Rozhodl jsem se nakonec pro ne dvakrát hezké, ale přeci jenom snadno proveditelné řešení: formát povídek pokud možno neupravovat. V případech, kdy úprava byla nezbytná nebo prostě vhodná, upravil jsem povídku dle formátu „Stráže u mrtvého“. Pokud jsem některým autorům tímto zasáhl do textu k jejich nelibosti, omlouvám se jim za to. A omlouvám se i všem typograficky citlivým čtenářům.

Povídky ve sborníku jsem řadil podle pořadí, které v soutěži získaly. U každé povídky je uveden autor, zvolené soutěžní téma, získaný počet bodů a pořadí. Do výběru jsem nezařadil povídku „Butchův případ“, která byla dle přání autora ze soutěže vyřazena. Výše umístěné povídky dostaly i grafický doprovod, některé z těchto se záhy dočkají i audioverze, která bude k poslechu na youtube kanále Gothicz.net.

Zlatý Diego 2024 byl plný mimořádně zajímavých povídek, které by si zasloužily více čtenářů. Snad by jim k tomu mohl trochu dopomoci i tento sborník. A pokud ne, pak doufám alespoň v to, že pro organizátory dalších ročníků soutěže bude inspirací pro to udělat něco takového znovu – a lépe.

Nezbývá mi než poděkovat všem autorům, kteří do letošního Diega přispěli. Stálo to za to!

Vojta1122, organizátor soutěže

Její příběh

Autor: Vojta1122

Zvolené téma: Poslední z kolonie

Získaný počet bodů: 17 (první kolo), 6 (druhé kolo) = 1. místo

Trestanecká kolonie na ostrovu Khorinis. Místo dávno zapomenuté, dříve uzel dějin rozseknutý druhou skřetí válkou. Málokoho by napadlo, že je na tomto ostrově vytěžených dolů ještě něco k nalezení, ale je tomu tak. Khorinis je semeniště příběhů. Každý rok přibude až deset nových příběhů, které se týkají bývalé kolonie. Četli jste již ten o Mrchožroutích stehýncích? Je jich tolik, že se z nich motá hlava a jeden ani nepozná, co je pravda a co lež.

Toto je pravdivý příběh o posledním žijícím člověku, který zažil kolonii v Hornickém údolí, třebaže i v něm jen těžko odlišit skutečnost od smyšlenky.

Mé pátrání po posledním přeživším mě nejprve vede k bývalému představenému našeho kláštera, velmistru Miltenovi, jen o pár pater nad mou celu. Vítá mě z lůžka, ale v jeho očích je stále táž čínorodost jako po desetiletí.

„Chci sepsat životní příběh posledního člověka, který zažil trestaneckou kolonii, váš příběh. S vynálezem knihtisku je možné zaznamenávat i dlouhé příběhy,“ vykládám mistru Miltenovi. „Vzejde z toho i zcela nové řemeslo – spisovatelství. A já hodlám být jedním z prvních spisovatelů.“

Milten se na mě shovívavě usmívá: „Tomu bych uvěřil, kdybych to mohl vidět, milý Konrade. Lidé nejsou zvědaví na dlouhé příběhy, lidi jsou jedním uchem tam, druhým ven. Ale uznávám, že jsi vždy měl vlohy více pro psaní než pro magii, tak ti to třeba

vyjde... Ted' tě ale zklamou – zatímco mně dávají mistři nanejvýš pár týdnů života, na ostrově Archolos žije ještě jedna osoba, která kolonii zažila. A pokud jsou zprávy od mistra Dagoberta pravdivé, tak bude ještě několik let chodit po světě... “

Měním tedy svoje plány, sahám do svých úspor, putuji do Vengardu a odtud již na obchodní lodi přímo na Archolos. Město je impozantní, já ale mířím do vesnice Silbach. Když se místních ptám, kde bydlí paní Syra, s jistým ostychem mě odkazují k pěknému patrovému domku. Sluha mě po troše vysvětlování přijímá a vede do Syřiny světnice. Z křesla mě vítá velmi stará paní, rozhodně však ne stařena. Je obdivuhodné, jak poslední člověk, jenž zažil trestaneckou kolonii, vypadá...

Ale jděte mi někam s kolonií! Ts! Máte před sebou Perlu Jižních ostrovů, první dámu cechu Araxos i samotnou bohyni – a chcete se ptát na kolonii!?

Rád si vyslechnu váš celý příběh, ale přece jen jste *poslední z kolonie*. Kromě toho si dovolím tvrdit, že kolonii dobře znám, studoval jsem ji...

Tak se na to podíváme! Kdo to byl Bergmar?

To jste si mohla vymyslet i něco těžšího! Pán Horské pevnosti před tím, než byla vztyčena magická bariéra, která...

Na to jsem se vás neptala. Ted' mi povězte: proč přišli o život mágové ohně?

Gomez je dal zabít poté, co se postavili proti jeho plánu na dobytí Svobodného dolu. Ale abych to upřesnil – ne všichni přišli o život. Mág Milten...

Dobře, dobře – jste až moc přesný. Kdo postavil amfiteátr uprostřed kolonie? Skřeti, nebo lidé?

Třebaže na místě dodnes stojí skřetí sochy, byli to *lidé*, kdo amfiteátr postavil. Původně šlo o obětiště bohům, teprve později přestavěné na arénu. Skřeti místo jen obsadili a kupodivu si jej byli schopni udržet i za časů kolonie.

Vida! To jsem ani já nevěděla. Dobrá, kde mám tedy začít?

Již několik dní jsem v Silbachu hostem paní Syry a nemám se tu nijak špatně. Syra je tu léčitelkou, jejíž služby místní využívají, ale od ní samé si drží odstup. Nedokáží zatím říct proč – kvůli jejímu povolání, anebo příběhu? A znají vůbec její příběh? Obyčejně tu vesničané ani nevědí, že někdy existovala nějaká kolonie, nevědí ani o Khorinidu...

Se Syřiným příběhem se pomalu seznamuji, je ovšem pravda, že o časech v kolonii hovoří jen nerada. Tuším tajemství a hodlám je odhalit.

Do trestanecké kolonie se Syra dostala na přání rudobaronů – občas požadovali od krále trestankyni na obcování. Může to znít překvapivě, ale Syře to zachránilo život, neboť jinak by ji upálili za čarodějnictví. Páni kolonie si přáli vysokou a mladou ženu obličejem s krásným obličejem a zlatými vlasy. Příliš nezarazí, že král měl v žalářích jen velmi málo žen, které by odpovídaly takovému popisu. Syra jej však splňovala

dokonale. Jednoho dne se tak octla v kolonii vydána na milost a nemilost hrubým choutkám rudobaronu Gomeze.

Hrubým choutkám? To si myslíte? Možná jste kolonii přeci jen nestudoval až tak pečlivě, i když chápu, že o postelovém životě rudobaronů příliš pramenů v klášterní knihovně nenajdete. Gomez ve skutečnosti nebyl vůbec hrubý – ano, chtěl, abychom ho obsluhovaly polonahé, chtěl nás všechny zvát *svými*, ale když na to přišlo, byl jako... ano, táta od rodiny. Víte, kdo z rudobaronů byl nejhorší?

Raven.

Vůbec. Byl to ten prd'ola Bartholo. Hrubíán, který si svou nízkost vynahrazoval pocitem moci a násilím. Všechny jsme ho nenáviděly. A ty jeho choutky! Nebudu popisovat všechny nechutnosti, ale snad byste mohl vědět, že v jeho ložnici byl skřípec, na který se při souloži nechával natahovat, zatímco jsme ho musely ukájet. Jelikož se bál, že bychom mu mohly ublížit, vždycky tomu přihlížel někdo z tělesných strážců. Myslím, že

i tohle se mu líbilo. Všechno se změnilo, když... Ale to už mě unavuje, radši vám povím o nějaké jiné době svého života. Která by vás zajímala?

Zajímala by mě právě tato...

A to vás třeba nezajímá, že jsem byla černou pasažérkou na lodi Rhobara III.?

To jste byla? Jak jste se tam dostala? Viděla jste Irdorathské síně?

Po pravdě, moc jsem z nich neviděla, protože jsem byla skrytá v podpalubí. Jen jsem cítila zimu – a temnotu. Zvláštní, že? V podpalubí byla tma úplně stejná jako jindy, a přece jsem „viděla“ ještě něco navíc. A pak jsme pluli do Myrtany. Když se muži vylodili u Ardey, čekala jsem na lodi. Osud. V mžiku byli na palubě piráti, kteří pobili posádku, chopili se cenností (tedy i mne) a loď poslali ke dnu. A tak jsem se navždy odloučila od... ode všeho.

Několik dní v Silbachu si teď hledám jinou práci. Podzim, který na Archolos dorazil ještě přede mnou, s sebou přinesl i nejrůznější nemoci a Syra je v jednom kole. Kdekdo z vesničanů teď klepe na její dům a dožaduje se bylinných tinktur a dalších léčiv. Pozoruhodné je, že Syra nepřijímá vesničany dle původu či majetku, nýbrž zcela jinak. Jako první léčí děti, potom ženy, a pak teprve muže. Doufám, že se při svých procházkách za vodopády a dalšími nádherami přírody nenachladím.

Nic lepšího ovšem nyní dělat nemohu. Jen chodit na samotářské výpravy a přemítat nad tím, jak přimět Syru, aby mi řekla více o časech v kolonii. Stále se tomu vyhýbá. Proč? U Innose, Adana a Beliar, chci na to přijít!

Innos, Adanos a Beliar? S těma si tykám! (smích) Copak, snad vás to

nezaráží!?! Říkala jsem přeci, že jsem bohyně, nebo ne?

Říkala, ale bral jsem to jako žert. Nemůžete být přece bohyně, když vás vidím.

A ty, které nevidíte, snad mohou být bohové nějak líp?

Takhle o tom přeci nelze uvažovat. Jména bohů jsou jenom slova pro něco jiného, jmenovitě...

Podívejte, já nejsem úplně prostá žena, vidíte sám, co dovedu s přírodními silami, které se ukrývají v rostlinách. Tak na mě nechod'te s těmhle klášterními obrtličkami. Radši si poslechněte, jak to bylo.

Teprve u pirátů jsem poznala, jaká život umí být – promiňte – svině. Až oni mi ukázali, co je to chlap. Nemohli mi sice předvést žádnou hrubost, kterou bych neznala od rudobaronů, ale dostatečně mi předvedli, co to znamená být předmět, věc, hadr na podlahu... Pro rudobarony jsme byly ozdobami! Jenže piráti mezi sebou ženu nemohou dlouho snést, aniž by se navzájem pobili. Když doplula jejich *Krvavá fangle* kamsi daleko na jih, rozhodli se mě svázat a hodit do vody. Pamatuji si, jak se bavili pohledem na to, jak se topím, než jsem se propadla do tmy. Když jsem se probudila, byla jsem už bohyně. To dává přece

dokonalý smysl, neboť jsem musela zemřít. A přesto jsem tady. Co vy? Jste skutečný?

Podle všech znaků ano. Ale pokud jste bohyně, neměla byste být všemohoucí?

Všemohoucí? Bohové tu nejsou kvůli tomu, aby si dělali, co se jim zlíbí, ale aby dělali, co je třeba. Jinak by se tento svět rozpadl. Když jsem se probrala, byla jsem na podstavci v jakési tropické vesnici ve stromech a v kruzích se mi klaněli lidé s plíšnově bílou pletí a červenýma očima, oblečení v plátnu z rostlin, které vy nikdy nepoznáte. Byla jsem jejich bohyně a také jsem si nejprve myslela, že si mohu dělat, co se mi zlíbí. Částečně to platilo: stačilo ukázat a přinesli mi ty nejchutnější pokrmy. Stačilo ukázat a muž, který se mi líbil, mě musel obšťastnit. Jenže ve skutečnosti jsem byla spíše zajatkyň – *agidité* (tak si říkali) potřebovali, abych byla stálou součástí jejich rituálů, abych byla mocí nad deštěm a východem slunce, což znamenalo vycházet v daný čas ven ze svého chrámu a v jiný čas se opět schovávat. Pokud bych to jednou neudělala, zmar jejich civilizace by byl otázkou krátké chvíle...

Všichni v Silbachu jsou už vyléčení: i pověstní rváči a drsňáci, kteří museli u Syry o lék škemrat v bolestech a slzách. Na pole se snáší vločky sněhu a já stále nevím nic o jejím životě v kolonii. Syra mi vypráví o rituálech, které musela vykonávat jako bohyně tropického lidu agiditů, zatímco já přemýšlím nad tím, jak se asi z kolonie dostala na loď Rhobara III. Vždyť o kolonii se říkalo, že je nejlépe chráněným místem na světě.

Kolonie? Nejlépe chráněné místo na světě? To se pěkně mýlíte! Nejlépe chráněným místem je nevěstinec

madam Kordelly na Jižních ostrovech!

To není možné!

Ale je – a ráda vám to vysvětlím. Zvládnete menší okliku?

Určitě ano.

Tedy: nevím, kolik let jsem byla bohyní *agiditů*, vím jen, že jsem jí přestala chtít být již po pár měsících. Na záchranu jsem ovšem musela čekat dlouho. A přece! Jedna ze zámořských výprav z Jižních ostrovů objevila bohatství země *agiditů* a začala válka. Domorodci neměli šanci, ostrované v té době již znali pušky a jejich postup nešlo zastavit. Když jsem se nezúčastnila válečných rituálů, domorodci ztratili jednotu, a jejich konec byl dokonán. Ostrovany jsem přivítala jako zachránce – byli překvapeni, když mě našli. Vzali mě na Jižní ostrovy a já měla před sebou nový život, jenomže jsem nevěděla, co s ním. Jediné, co jsem uměla – a v čem jsem se zdokonalila mezi *agidity* – bylo bylinkářství. Bála jsem se však k tomu řemeslu vrátit – moc dobře jsem si pamatovala, jak to skončilo prvně. A tentokrát tu nebyl žádný Gomez, jehož přání by zachránilo můj život. A tak mi nezbývalo než se vrátit k druhému řemeslu, jež jsem obstojně ovládala. *Nejstaršímu* řemeslu.

A tak jsem přišla do Kordellina nevěstince a záhy se stala Perlou Jižních ostrovů. Nebyla jsem už tak mladá, ale *agidity* mě polévali jakýmsi červím mlékem, které obnovovalo pleť, a pila jsem všelijaké omlazovací dryáky. Zvláště starší zákazníci se se bili pro noc se mnou. A jeden z nich si mě oblíbil natolik, že byl připraven dát mi vše, co mi na očích uvidí. Byl to

Lucretus, poslední hlava obchodního cechu Araxos. I já jsem si ho oblíbila, a tak jsem neprotestovala proti tomu, když mě u madam Kordelly vyplatil, abych se mohla stát jeho manželkou. Najednou, bohužel ne nadlouho, jsem byla ženou prvního muže největší obchodnické říše na světě. Nahlédla jsem do jeho plánů, s nimiž měl Araxos přemoci či spíše převážít sílu království Myrtana.

Ale to se nestalo. Lucreta zabil nájemný vrah z Varantu – nejen Myrtana se bála vzrůstajícího vlivu cechu Araxos.

Tak se to říká. Nicméně pravda je úplně jiná. Dobře si pamatuji ten den, kdy Lucretus zemřel. Vezli jsme se kočárem po nějakém městě, tuším, že to byl snad přímo Vengard? Nevím, každopádně na kočár vskočil vrah, zabil kočího a už se dráсал... *po mně*. Měl plísňově bílou pleť a rudé oči. Pomsta *agiditů* jejich *zlé* bohyni. O Lucretovi se vždy říkalo, že byl zbabělý – ale on mě chránil i zachránil. Ovšem stálo ho to život... Rozumíte, co jsem chtěla říct?

Jak dlouho jste byla Lucretovou ženou? A jak dlouho jste byla u madam Kordelly?

Pochopil jste mě. S Lucretem jsem strávila sotva dva měsíce – a málem jsem přišla o život. U Kordelly jsem byla několik let – a nezažila za tu dobu ani náznak nebezpečí. Její nevěstinec je skutečně nejlépe strážené místo na světě.

Silbach je pod sněhem a život se zastavil. Celé večery naslouchám Syřinu vyprávění, jež se pomalu chýlí ke svému konci. Příběh z kolonie však stále chybí. Musel jsem tedy po nocích – hrdý na to nejsem – pátrat v jejím domě na vlastní pěst. A našel jsem podobiznu jistě známé osoby. Myslím, že už vím, jak ze Syry dostanu její příběh a tuším, co v něm zazní. Pokud tuším správně, jde o příběh neuvěřitelný...

Samozřejmě jsem zvažovala, že se vrátím ke Kordelle. Po světě mohlo chodit ještě mnoho *agiditských* mstitelů a v bezpečí jsem nebyla nikde. Pak se ovšem naskytla nečekaná příležitost: na ostrově Archolos vypukla epidemie černé smrti. Lidé tu byli zoufalí, proklínali bohy a očekávali, že všichni zemřou. Rozhodla jsem se, že se na ostrov vydám a využiji své bylinkářské znalosti. Smrti jsem čelila tak jako tak a věděla jsem, že jestli někde nebudou ženu pálit za čarodějnictví, pak tam, kde řádí sám Beliar. Archolos byl sice světu uzavřen, já však po mém zesnulém muži měla dost majetku na to, abych se sem dokázala dopravit.

A tak jsem se tu octla. Černou smrt jsem nezastavila sama, ale značně jsem přispěla. Od té doby tu žiji jako léčitelka, na stará kolena konečně dělám to, co jsem od života chtěla – jakkoliv život mě chtěl mít nevěstkou. Jistě, něco málo mi z toho zůstalo, vidíte sám, že na bylinkářku si poněkud potrpím na přepych. Nemyslíte si ale, že si ho zasloužím?

Jsem poslední, kdo by vám upíral právo na přepych, paní Syro. Ale přesto – když mi dovolíte tu neomalenost – bych řekl, že si zasloužíte ještě *víc*.

Víc?

Mám na mysli štěstí, paní Syro. Ano, věnujete se milovanému řemeslu a je

radost při tom na vás hledět. Jenomže jindy, takhle po večerech, kdy mi vyprávíte a vyhýbáte se mým otázkám o kolonii, z vás vyzařuje něco docela jiného.

Co tím chcete říct?

Proč léčíte vždy nejprve děti? Víte, říkal jsem si, že i když jste vyprávěla o tom, kolik mužů se s vámi milovalo, nikdy jste nemluvila o dětech...

V říši *agiditů* jsem vypila lektvar, který mi zabránil, abych ještě někdy měla děti. Dobrovolně, jen abyste věděl.

Dobrá, ale co v kolonii? Jak jste to řešila tam? Říkala jste, že Gomez byl *jako táta*, takže...?

Gomez? Ale ten vůbec...

Gomez ne? Ale kdo tedy?

Nikdo. (*delší pomlka*) Tak dobře, já vám to povím. A poslouvejte pozorně, protože víckrát to opakovat nebudu.

Na hradě byl mág, který se později stal velmi slavným. Už jsme o něm mluvili: Milten. Zamílovali jsme se do sebe, začali se tajně scházet a já... jsem s ním otěhotněla. Na hradě se to vždy řešilo velmi prostě: jehlicí. Ale Milten Gomeze přemluvil, abych mohla porodit a starat se o dítě v hradní věži. Gomez dal na autoritu mága, slitoval se a zaručil ochranu mně a mému dítěti, ovšem s tím, že

jakmile se zotavím z porodu, budu opět po vůli rudobaronům. Lepší možnost jsme neměli.

Porodila jsem zdravého chlapce a pojmenovali jsme ho Erik. Nesměl opouštět věž, takže bohužel nevyrůstal dobře, ale měl v sobě takovou vnitřní sílu... A pak přišel ten osudový den – byla jsem u toho, když Gomez rozkázal povraždit mágy ohně. V té době jsem nevěděla, že je Milten zrovna mimo tábor, ale pochopila jsem, že ochraně nad mým dítětem je konec. Běžela jsem pro Erika do věže a utekla s ním do spleti chodeb ve hradním sklepení. Všude kolem byl našťěstí zmatek.

Nastaly časy skrývání. Dovedete si představit, jak těžké to bylo s dvouletým plačícím dítětem. A já tehdy také hodně plakala. Ale události už braly rychlý spád: o pár dní později padla bariéra a propukl naprostý chaos – při kterém jsem se však mohla s Erikem skrývat o něco snadněji.

Hrad po pádu bariéry ovládla skupina nějakých hrubiánů, ale to netrvalo dlouho, protože dorazili paladinové. Jednomu z nich, Sengrathovi, jsem se odvážila ukázat, řekla mu svůj příběh a poprosila ho o pomoc. Propukla jsem v radostný pláč, když mi pověděl, že Milten žije, a že je dokonce na hradě. Ukázalo se, že Milten stále choval v srdci naději, že jsem s Erikem přežila a vrátil se kvůli tomu do Hornického údolí. Krátkou dobu jsme se ještě skrývali, ale pak nás Milten vyvedl z údolí společně s jeho kamarádem Gornem.

Byl to žoldák a zařídil pro nás místo na velkostatku jistého Onara, kde tehdy žoldáci sídlili. Do Miltenova kláštera jsem nesměla. Na krátkou dobu jsem byla selkou a Erik konečně poznal denní světlo. Když jsem ho viděla hrát si s ostatními dětmi, přála jsem si, aby to už takhle zůstalo.

Pak ale jednou přišel Milten s tím, že odplouvá pryč – vy víte kam – a že se už možná nevrátí. Naléhala jsem na něj, ať zůstane, on však stále hovořil o nějakém přátelství a poslání. Vymodlila jsem si na něm, abych mohla plout s ním, skrytá v podpalubí, zatímco Erika svěříme jedné selce – jmenovala se Babera. Doufala jsem, že to Miltena přiměje k tomu, aby své přátele ještě přinutil vrátit se na ostrov a zůstal tu se mnou. Zbytek už znáte. Ztratila jsem se Miltenovi a – na rozdíl od kolonie – on se už po mně nikdy nevydal pátrat. A nepátral ani po našem Erikovi...

Vy jste po něm pátrala?

Byla to první věc, o kterou jsem se začala starat, jakmile jsem se provdala za Lucreta. Erik vyrostl na statku, přežil skřetí válku a přestěhoval se na kontinent. Jeho stopa mizí někde v Geldernu... Stejně bych neměla odvahu za ním jít.

Syro... Vy asi nevíte, kdo mě za vámi poslal? Byl to Milten. Věděl o vás – ale sám se bál před vás předstoupit.

Opravdu?

A to není všechno – víte, já jsem nikdy nepoznal otce; velmistr Milten mě jednou vyhledal a staral se o mě jako o syna. Matka mi ovšem říkala, že otec

zmizel při závalu v jednom
z geldernských dolů...

Ano, takhle jedině to dává smysl. Má to
snad jediný...

Tvůj otec byl Erik...?

MLČ! Dobře si rozmysli, co teď řekneš!

Syra mě neobjala na to byla příliš... důstojná? Ale pevně mě uchopila za zápěstí a dívala se mi do očí.

Nikdy jsem nepoznal otce a po pravdě je velmi nepravděpodobné, že by jím byl její Erik. Historku o zavaleném dolu jsem si vymyslel. Ale měl jsem pocit, že něco takového potřebovala slyšet. Místo syna dostala vnuka.

Já jsem od ní také slyšel, co jsem potřeboval: moje sepisování příběhu o posledním z kolonie teprve začalo – pokud Erik žije, musím vyhledat jeho, neboť nakonec bude on tím posledním, kdo zažil trestaneckou kolonii.

Horko

Autor: Hercule Poirot

Zvolené téma: Kam jen jsem ten svitek dal?

Počet získaných bodů: 14 (první kolo), 5 (druhé kolo) = 2. místo

Uvedení polohy

Kdesi daleko za moři, v hašišinské říši zvané Varant se rozprostírá poušť, v níž se rozkládají ruiny prastarých měst. V ruinách na jihu – učenci zvanými Al Shedim – stojí stará rozbořená budova a v této budově stojí stan – skrytý krásně ve stínu co je den dlouhý. V onom stanu bydlí mág vody jménem Myxir (a sousedí se svým řadovým představeným jménem Saturas) a má v něm regál do nějž si ukládá kamenné tabulky a kouzelné svitky, a to pod přísnou kodifikační normou. V tomto regále, v horní polici nalevo má pod kryptogramem Lv 25:32 uložený svitek sloužící k...

Odvaha vyjít ven

„Herradanos!“ zaryčel Myxir, že bys tím mohl dříví řezat. „Kam jen jsem ten svitek dal?“

Zevrubně se jal prohledávat svůj příbytek, leč kýženou ruličku ne a ne najít. „Já snad budu muset jít ven!“ zasyčel a pleskl se hněvem dlaní přes stehno. „Do toho vedra, omylu našich dokonalých bohů!“

Myxirovo morálně pochybné nařčení našich dobrotivých stvořitelů z omylnosti lze jediné odsouhlasit. Takové vedro, jaké panovalo toho času v Al Shedim, bylo tou nejlepší pobídkou ke kacířství či bezbožnosti. Prohlášení o omylnosti bohů byla ta poslední ještě zbožná věc, jíž bylo možno říct na jejich obranu.

Než se Myxir konečně odhodlal vystoupit ven ze svého stanu, musel nejprve vystrčit prst, po té dlaň, nabrat do ní horko a rozprostřít si je po paži. Teprve když se horkem potřel celý, mohl vstoupit na pomýlené světlo. Jenom vyšel, už byl zpocený!

Pečlivě uvážil, že moudré bude se na svitek nejprve zeptat Saturase. Hledal svého představeného v jeho stanu, ovívaje se nadějí, že se opět zabalí do stínu. Leč mistra nenalezl, a tak mu nezbylo než jej hledat jediným zbývajícím způsobem, totiž po čichu.

Nos dovedl Myxira k Saturasovi neomylně. Mistr stál u své oblíbené kamenné stély, jíž mohl číst stále dokola – dokonce mu ani nevadilo, když jste ho při četbě vyrušili, neboť jste mu jen přidali důvod začít s četbou zase od začátku.

„Rád tě ruším, Saturasi,“ oslovil ho Myxir, „ale postrádám jeden svitek, neviděl jsi ho náhodou?“

„Ehm, svitek?“ zabručel Saturas. „No počkej, podívám se. Ty také pořád něco postrádáš, Myxire. To máš z toho, jak se po nocích touláš rozvalinami a hledáš v nich tabulky. Proč jich chceš tolik? Nestačí ti jedna? Beztak jsi ten svitek ztratil někde tam, a teď ho našel a použil někdo nepovolaný.“

Myxir pozoroval svého mistra, jak šacuje hluboké kapsy svého roucha a vytahuje jeden svitek za druhým. *Časová bublina, Cestování duše, Slovo nadvlády...*

„Ne, ne,“ odmítal Myxir. „Samý brak! Ten svitek, který hledám, by svedl něco, co se na tomto světě jen tak nevidí!“

„A pamatuješ si alespoň, k čemu přesně ten svitek byl?“ ptal se Saturas.

„No k mocnému kouzlu přece!“ odpověděl Myxir. „Ale přesně si to nepamatuji.“

Saturas, otrávený spolehlivěji, než kdyby na něj Myxir užil svitku *Jed*, se ještě sklonil k truhlici opodál a začal se v ní přehrabovat. „Kdybys to měl všechno kategorizované, byl bys věděl...!“ popichoval ho Myxir, což mělo na Saturase týž účinek jako dosud nikým nesepsaný svitek *Hněv*. Nastalo ticho tak dramatické, že i šakali kdesi za Al Shedim přestali výt.

„Já se ti divím, jak to v tom horku můžeš vydržet...“ řekl Myxir, aby vyrušil nepříjemné ticho.

„Já už to ani nevnímám,“ odpověděl Saturas. „Chceš vědět, jak na to? Musíš se umět povznést nad situací!“

„Ale což o to, to bych také svedl,“ povídá Myxir. „Ale to, že se mi hlava mění v pečení, to by mě přeci jen vyvedlo z míry! Jak myslíš, že jsem tě našel!? Voníš na míle daleko! Ale možná bys potřeboval trochu okořenit. Nemáme tu červený pepř z Jižních ostrovů?“

Saturas si znepokojeně sáhnul na svou mírně propečenou pleš. „No jo,“ zabručel. „Hele, ten tvůj svitek tady nemám, odpust'. A teď se potřebuju vyléčit. Hle! *Léčení*, mám to tady hezky pod L!“

Myxir ještě zkoušel na Saturase naléhat, aby mu pomohl s hledáním ztraceného svitku, jenže ten se již povznesl nad situaci, a tak zapomnětlivému mágovi nezbylo než pátrat dále na vlastní pěst.

Rozvaha a písky

Třebaže předchozí rozhovor prospěl zejména Saturasovi, poněvadž jej zachránil před připálením a plýtváním dobrého masa, ani Myxir z něj neodešel s prázdnou; jmenovitě se mu dostalo vhodné pobídky, jak zahájit své hledání.

„K čemu měl ten svitek vlastně být? A co když ho někdo našel a použil?“ ptal se Myxir sám sebe. „K něčemu, co svět jen tak nevidí, ovšem, ale...“

V tom jeho pozornost zaujala velká písečná bouře v alshedimské prastaré knihovně. „Že by to byl svitek *Probuzení písků*? To bych měl prošetřit!“

Vykročil tedy do písečné bouře a krok za krokem mizelo jeho tělo v zrnění, jako by ho zasypávali v monterské sýpce, až nebyl vůbec vidět. A my proto nemůžeme o Myxirovi dále vyprávět.

Příchod uplakánka

Ovšem i bez Myxira se v Al Shedim děly věci, jež rádi zaznamenejme. Sotva totiž zmizel Myxir, objevili se na scéně nomádi. Nomádi byli tajemný lid – žili totiž kočovně. Putovali pouští z místa na místo a z vesnicí do vesnicí a žádný nesvedl říci proč to tak mají. Někteří v tom hledali putování za vodou, jiní v tom spatřovali hlubokou duchovní cestu. Teprve my však řekneme pravdu: alespoň tento nomádký kmen, vedený jistým Wutrasem, putoval za stínem. Obkružoval přibližně polovinu Al Shedim jak hodinová ručička podle toho, kam zrovna dopadal stín obrovského chrámu uprostřed rozvalin. Jedině tak dokázal kmen přežít na pouštním slunci.

Právě ve chvíli, kdy pomyslná nomádká hodinová ručička ukazovala čtyři hodiny a šestatřicet minut, zkřížil jí cestu plačící muž. Jeho usedavý pláč byl tak jímavý, že by pohnul i skřetím srdcem, a tak ani nomádi, nepřátelé skřetů, nemohli zůstat pozadu a jali zavalovat plačícího muže svým soucitem.

„Co se ti stalo, dobrý muži?“ naléhal na muže Wutras, objímaje jej. „Proč pláčeš?“

„Pláču, protože mi někdo chybí,“ vysoukal ze sebe muž.

„A kdo ti chybí?“ ptali hned nomádi.

„Nechybí mi vlastně někdo, ale něco,“ vzlykl muž. „Chybí mi kolonie! Nesnášel jsem to tam, chtěl jsem se dostat ven od první chvíle, kdy jsem tam byl, ale teď mi chybí. Ano, mohli jste si rozbít hlavu už jen při pádu dovnitř, ale co bych teď dal za rozbitou hlavu!“ Poslední slabiku muž protáhnul a opět se rozplakal.

„Muselo to být krásné místo, když ti tak chybí,“ řekl Wutras.

„Ano – tento svět je odporný, nevyvolává ve mně žádné nostalgické pocity a vůbec se v něm nevyznám!“ naříkal muž. „Kde to jsem? Proč tu jsem? Já nevím!“

Wutras se chvíli odmlčel, popošel za stínem, a pak rozvážně pravil: „Jsi v prastarém chrámovém městě Al Shedim. Pokud se nemýlím, přišel jsi sem najít pět klíčů a otevřít chrám, abys z něj získal jeden z Adanových artefaktů, s jejichž pomocí můžeš určit běh světa! Budeš si přát vítězství Innose, Beliara, anebo snad odstranění boží moci z tohoto světa? Víc vědět nepotřebuješ, a tak nezoufej! Navíc jsou zde tví staří známí! Jsou tu Myxir, Saturas a Lester! Tak zahod' ten pláč, a přece se trochu usměj!“

„Ale Saturas mě nemá rád, protože jsem mu odpálil rudnou haldu,“ řekl muž a znovu se rozplakal. „Ach, jak rád bych tam opět byl!“

„No, tak Saturas tedy ne. Ale co Lester? A Myxir? Pohleď, zrovna ten sem přichází!“ řekl Wutras a ukázal směrem k písečné bouři.

Myxirův návrat

„Ale mladý muži, ty se vůbec nepotíš!“ vyhrkl Myxir spatřiv uplakanáka, sotva dorazil ve spolek. „Jak to děláš?“

„I potil bych se, potil, ale nemohu! Kde by mi pak zbyly tekutiny na slzy? Mohu běhat sem a tam, ba mohu zahájit i taký běhový sloh, jenž se *sprintem* zove – ale zapotit se při tom nesmím,“ vysvětlil mladý muž.

„Zajímavá logika!“ uznal Myxir. „Něčeho takového bych také užil. Kéž by nade mne Adanos seslal alespoň malý obláček, který by nade mnou plul, stínil mi a provázel mé kroky!“

A Adanos ve své moudrosti Myxirovo přání vyslyšel a již záhy pokrýval mágovo tělo drobný, ovšem postačující stín, a to zrovna i ve tvaru Myxirovy postavy. S úžasem udělal vodní mág pár kroků a stín jej následoval. Jen to uviděli nomádi, seřadili se za Myxiřem, připraveni jej následovat.

„To je mi pěkné!“ ušklíbl se na ně. „Neviděli jste náhodou někde můj svitek?“ Nomádi jen zakroutili hlavami. „A pomůžete mi s hledáním?“ Nomádi přikývli. „A co ty?“ obrátil se ještě na plačícího muže.

„Nevím,“ vzlykl on. „Nejspíš se půjdu podívat po těch chrámových klíších a za Lesterem.“

Zabrání do hovoru, sotva si všimli, že zpoza nejbližší duny se k nim blíží nebezpečí. Od pasu nahoru mělo vyzáblou lidskou postavu s obludnou zamračenou hlavou a spálenou koží. Od pasu dolů však připomínalo nejvíce obrovitého škorpióna, jemuž se od nohou tyčil dlouhý, pružný a nacucaný osten. Jakmile přešlo obzor, vyrazilo nebezpečí do útoku a nabodlo nebohého nomáda na bodec. Ostatní se dali na úprk.

Rozhovor s Jandou

Monstrum setřásli teprve u rozvalin domů strážců mrtvých a ze všech – krom zastíněného Myxira a plačícího muže – se lil pot jako z faringských vodopádů.

„Jaká to byla kreatura!“ poznamenal Myxir. „Moment!“ – všichni jeho společníci zadrželi na chvíli dech – „Co když jí vyvolal někdo mým ztraceným svitekem? *Vztyčení kreatury*, něco takového jsem, tuším, měl. To budu muset ještě prošetřit!“

Nomádi a plačící muž vydechli. „Tak já půjdu za tím Lesterem,“ povídal uplakánek, ale Myxir ho zadržel.

„Než půjdeš, smím na tebe mít prosbu? Jak tak na vás koukám, tak jsem si vzpomněl na ještě jeden svůj kouzelný svitek. *Staré koření*. Je to svitek proti pocení a pro stálou svěžest. Až budeš u skřetů, prohlédni mi prosím na jejich otroky – jestli se potí.“

„Jakože skřeti je chtějí mít svěží?“ optal se plačící muž.

„Ne,“ odpověděl Myxir, „ale možná by mohli chtít, aby se jim nepotili. Mohli by tak ušetřit vodu, což by zajisté napomohlo i výkonnosti těch otroků.“

„Jak si přeješ,“ opověděl uplakánek a šel.

„A co my?“ optal se Wutras.

„My se teď podíváme do ruin strážců mrtvých!“ řekl Myxir a pokryt stínem vykročil do rozpadlin a nomádi jej následovali. Tato čtvrt' patřila kdysi zaříkávačům, jejichž hlavní schopností bylo uhlídat mrtvé, aby nevstávali z hrobů a když už, tak jen na pokyn. Jestli v něčem selhali, tak právě v tomto a jejich vlastní čtvrt' toho byla důkazem. Jenom se hemžila zlověstně chřastícími kostlivci a tlejšími ožvlými mrtvolami, jež výhrůžně chroptěly. Sotva Myxir a nomádi vstoupili do nitra čtvrti, už proti nim kráčela hrůzostrašná mumie.

„I dobrý den, já jsem nějaký Janda!“ řekla mumie.

„Těší mě, já jsem Myxir, toto je Wutras a toto jsou nomádi,“ odpověděl mág vody a podal mumii ruku. I ona mu podala svoji ruku.

„Zatracený horko, co?“ povídal Janda dál. „Za mejch mladejch let to bejvalo ještě horší, ale já... No to si zas vemte, že tu tekly kanály s vodou, byly tu i stromy a rostliny a tak. Ale o to se tu dneska už žádněj nestará. Jo, ale co jsem to chtěl?“

„Měl jsem dojem, že chcete říci něco o sobě,“ napověděl Myxir.

„Jó, no to horkó!“ odpověděl Janda. „No to mi říkali léčitelé, že to prej po smrti bude lepší. To teda pěkně kecali a ještě mě při tom vožebračili, ale co už, peníze mi dneska nemusej mrzet, ale to horko, to horko!“

„Jestli dovolíte,“ řekl Myxir, „chtěl jsem se zeptat, nevíte-li něco o takové zvláštní potvoře. Má takový velký bodec.“

„Jó, vim, co myslíte, vono to má i jméno!“ odpovídal horlivě Janda a naklonil se do rozbořeného okna. „Růžo? Nevíš, jak se jmenoval ten unylec od chrámu? Ale pod sem, prosimtě, tady je tě hovno vidět a máme návštěvu! No! Ukaž se hostum! Tak co, pamatuješ si, jak se jmenoval?“

Z rozbořené budovy vystoupila kostlivkyně, zazubila se na návštěvníky a kývla svojí lebkou. „Nó, tak to vidíte, Růža si to pamatuje. Škoda, že si to nepamatuju já. Ona toho Růža moc nenamluví, víte? Občas to zkoušíme takhle: jmenoval se Ťafan? Azor? Trhač? Chlamstoun? Kulikokard?“

Kostlivkyně Růža jen kroutila lebkou, až jí obratle protáčely. „A takhle si my vyhrájeme třeba celej den,“ povídá Janda. „Moc se spolu sice nedomluvíme, ale aspoň není nuda. A taky na mě moje ženuška nekřičí, nanejvýš jen výhrůžně klope zubama.“

„Poslyšte, pane Janda,“ řekl na to Myxir. „Na tohle nemáme moc času. Řekl byste nám, jak je tento ‚Ťafan‘ vlastně starý?“

„Jó, to vám přesně neřeknu,“ povídal mumie Janda. „To by možná mohl vědět támhle Pepa. Pepó? Že sem tak zvědavej – proč vás to vlastně zajímá?“

„Chtěl bych vědět, jestli jsem ho nevyvolal,“ řekl Myxir.

„Jó, tak to vás můžu ubezpečit, že né,“ řekl Janda a obvazy v jeho tváři přijaly tvar jakéhosi úsměvu. „Ten unylec je tu vodjakživa. Dřív to bylo takový milý zvířátko, nalezený, no, žrát jsme mu dávali, jenom vykastrovat jsme ho nestihli. Tak to buďte klidnej, pane, toho jste jistě nevyvolal.“

„Tak to mi spadl kámen ze srdce, mnohokrát vám děkuji, pane Jando,“ řekl Myxir. „Mimochodem, máte opravdu zvláštní jména tady.“

„Jó?“ zeptal se Janda. „A to já vám chtěl říct zrovna to samý! Myxir, Wutras... Kdo to kdy slyšel? Ale co, já nejsem proti žádnéjm novotám...“

„Tak pěkně děkuji a na shledanou!“ loučil se už Myxir.

„Jasný, pane, rád sem pomoh', někdy se zas stavte,“ řekl Janda. „Jó a moh' byste mi prosim vrátit moji ruku?“

Nečekaný déšť

Následován nomády pokračoval Myxir Al Shedimem do válečné školy a osud tomu nechtěl jinak, než aby se znovu setkal s plačícím mužem. Dojatě se přivítali a začali si povídat o svých zážitcích.

„Právě se vracím od nemrtvých,“ řekl Myxir a dodal: „Je to pěkně veselá cháska!“

„Já se právě vracím od neživých,“ řekl plačící muž a dodal: „Je to pěkně smutná cháska! Jestli ses domníval, že na ně skřeti použili nějaký svitek proti pocení, mýlil ses! Jejich těla jsou dokonale vysušená, maso na nich nevidíš, zkrátka – ti nemrtví vypadají lépe. Skřetům to nevadí, prý se jim ti otroci takto aspoň nezkaží a nezačnou vyvádět všeliké nemravnosti. Jestli na ně skřeti nějaký svitek použili, pak jedině *Světlo – na konci tunelu*, ale...”

Plačícího muže přerušil nečekaný jev: stín vržený obláčkem na Myxira se znenadání počal rozšiřovat a záhy již do písků padaly první kapky. „Pochválen buď Adanos!“ vzkřikli všichni muži jako jeden nomád. Písek všechny kapky sice slupl, jenomže pak začaly z nebe padat rampouchy a trakaře. Nakonec se začalo i blýskat a všude kolem bylo slyšet bolestné výkřiky. Nakonec padlo několik nomádů mrtvých k zemi a Myxir s obavami vzhledl vzhůru. Co nahoře uviděl, bylo rozřešením všeho.

Uviděl levitujícího Saturase.

„Ale ovšem!“ plácnul se Myxir do stehna. „Vždyť já postrádal svitek *Levitace*! Saturasi, že ty ses mi hrabal ve svitcích!?“

V tu chvíli bouře ustala. „No to je dost, že sis mně taky všimnul!“ volal Saturas na Myxira dolů. „Celou dobu tu nad tebou létám jako blázen a tebe ani nenapadne se podívat nahoru!“

„Jenom blázen by se v tomhle horku otáčel ke Slunci, Saturasi! Ale že ty sis splet svitek *Léčení* s mým svitkem *Levitace*? Když sis chtěl spravit tu pečinku na hlavě...!“

„Prosímtě, Myxire, nechtěl bys mi raději říct, jak se dostanu dolů!? Já totiž nevím jak!“

„Posečkej, Saturasi! Víš, proč jsem ten svitek hledal? Protože s jeho pomocí se lze dostat do chrámu bez pomoci klíčů! Ten chrám přece nemá střechu! Takto můžeme získat z jeho útroby Adanův artefakt!“

„Krucivoda, to je pravda!“ zajásal Saturas. „Já se tam tedy podívám! Jen mi řekni, jak se tedy snesu dolů...!“

„Řekni: *gram je zase kilo, lodyha bez stvolu, už mi to stačilo, já chci zase dolu!* To by mělo stačit.“

Chvíli na to již Myxir, Wutras a plačící muž (ostatní nomádi leželi mrtvi, přišpendleni k zemi tajícími rampouchy a rozježdění trakaři) sledovali, jak se Saturasovo tělo snáší do alshedimského chrámu jako řízený šíp. V Myxirově tváři hrál spokojený úsměv z vědomí, že kýžený svitek dal tam, kam ho dáti měl, ale že někdo jiný mu ho vzal, takže není takovým zapomnětlivcem, jak se domníval.

„Nerad bych do toho příliš vstupoval,“ pronesl plačící muž, „ale jak se vlastně Saturas dostane z chrámu ven?“

„Ehm,...“ odpověděl Myxir, „na to jsem vůbec nepomýšlel...“

„U Adanova mokvavého vousu!“ vyhrkl Wutras, „chceš říct, že náš duchovní vůdce je tam uvězněn!? Co jen budeme dělat!?“

„Ehm...“ zamyslel se Myxir, když tu se ozvěnou z chrámu rozezněl Saturasův blažený hlas:

„Jéé! Tady je ale chládek! Tady je tak nádherný chládek!“

„...pomůžeme zde plačícímu muži najít všechny klíče od chrámu,“ řekl Myxir a řekl to tak, jako by to byl jeho záměr již od počátku.

Stráž u mrtvého

Autor: David Sokol

Zvolené téma: Miltena posedl zlý arcidémon

Získaný počet bodů: 25 (první kolo), 3 (druhé kolo) = 3. místo

1

Zabalené tělo plesklo o hladinu. Teprve když se začalo zvolna nořit do hlubin, zabaleno v ohořelé plachtě spolu s těžkými předměty, byl to důstojný pohyb. Loď mezitím plula dál po nočním moři myrtanským břehům vstříc. Na zádi se rozcházelo několik mužů. Smítka po rituálu.

2

„Jak daleko to ještě máte do Myrtany? Kolik dní?“ ptal se slabým hlasem. Vyhasínající krb a plno sazí.

„Já nevím... Myslím, že... že už ne tolik, už ne tolik...“

„Budete muset udělat něco s tělem, že?“ zasípal s náznakem úsměvu. „Nemusíš se tak dívat – však se jen podívej: tohle už není moje...“

3

Držel stráž u mrtvého v kajutě. Světlo sem nepřicházelo, ale bylo tu pár svíc. Naklánění lodi občas naznačovalo, co se děje venku – a také hýbalo dveřmi. *Zatracené dveře*. Nebylo možno je zavřít, protože je kdosi zamknul, když byly ještě otevřené. Klíč se postrádal.

Lod' se naklonila a dveře s ní. Stál za nimi Diego s rukama v bok. Chvilí hleděl na siluetu vousatého muže s uvázaným copem u lože s mrtvým. Skrčená lítost. Diego se přidržel kliky a vstoupil do kajuty.

„Přicházíš první,“ řekl strážce.

„Asi to muselo vyjít na mě. Už jsem byl u tolika rozloučení s mrtvými – to víš, mezi bohatými měšťany byly takové rituály zvykem a já už mám taky něco za sebou,“ řekl Diego. „Provázel jsem ke smrti už tolik lidí...“

„I takto mladých?“ přerušil ho strážce.

„I takto mladých,“ přikývl Diego. „Jednou, před lety... Marius, byl to můj dobrý přítel. Ještě než jsme dospěli, už jsme měli společný plán na vývoz dřeva z Khorinis. Dost jsme to tajili, dokud jsme oba nepřišli k nějakému vlastnictví. Teprve potom jsme začali a vypadalo to nadějně – *Diego a Marius*, stavitelé lodí i domů. Jenže pak to přišlo. Cholera. Sám jsem v tom pokračovat už nechtěl... Ale to sem nepatří.“

„Ne, to tedy ne,“ pohlédl strážce na Diega.

„Vždyť víš, že chápu, jak se cítíš. Koukni, někdo jako já už nevidí moc víc než tělo s bijícím srdcem a proudící krví, nebo tělo bez bijícího srdce a se ztuhlou krví. Ale tady – toto srdce bylo dobré a silné. Oba to víme.“

„Co jsi přinesl?“ zeptal se strážce.

„Ah – co jsem jen měl přinést?“ řekl Diego. „Jsem vlastně dost chudý – všechno, co tu mám, jsou jenom peníze. Ale podívej, důkladně jsem prohlédl svůj měšec: dvacet čtyři zlatých mincí a na každé rok její ražby. Za každý rok, který mu byl dopřán. Ty roky jsou víc než to zlato.“

4

„Jen se na to podívej,“ zašeptal. Jako křik oharku. „Všude po těle mám ucpaná řečiště. Tady na povrchu vyřezaná tou rezavou kudlou na ryby. Ale hlavně uvnitř. Myslím, že nohy přestávám cítit. Do nich to šlo, ne? Konečně...“

„Stala se ti příšerná věc.“

„Neee... Už to nejsem já.“

5

Čas plynul pomalu. Překapávání. K nožní části postele byla připevněna Innosova soška, jejíž stín křížil malovaný lem na stěnách kajuty. *Pouhý stín!* Lem se táhnul těsně pod stropem, znázorňoval prostou azurovou vlnovku. Nyní se stín sošky slil se stínem nově příchodího. Držel se za srdce a ztrácel dech. Když došel k posteli, podlomila se mu kolena, zabořil hlavu do sukna na mrtvém těle a začal vzlykat.

„Co jsem ti to udělal? Co jsem ti to udělal?“ kvílel a chtěl mrtvé tělo přitisknout k sobě. Strážce mu položil ruku na rameno a odtáhl jej od mrtvého. Nenásilně, ale přece důrazně.

„Gorne,“ řekl, „tohle nesmíš. Vatras stanovil, že se ho nesmíme dotýkat.“

Gorn se odvalil od postele, ale zůstal polokleče na podlaze. Celý napůl. Zlomený, zpola nepřítomný, zpola nepřistojný. „Vatras, Vatras...” mumlal. „Vymyslel to tak krásně, ano... Nemůžeme tu dělat oheň...”

„Ano,” pomohl mu strážce. „Takže smísil rituál mágů ohně s rituálem námořníků...”

„Budeme ho muset hodit do vody,” šeptal Gorn. „A ty... musíš tu u něj být... To bych... Já bych to nezvládnul... Já... děkuji ti...”

„Dělám to, co musím,” odvětil strážce konejšivě. „Stejně jako ty jsi udělal, co jsi musel.”

„Nestalo se to, ne, ne, nestalo se to...”

„Nesmíš si nic vyčítat! Nebýt tebe, vzal by si Beliar té noci ještě více duší. A ani jsi ho nemusel zabít, Gorne! Vždyť jsi ho jen... znehybnil!”

„Nemluv takhle, prosím, jen takhle nemluv!” Gorn propukl v pláč a strážce už mlčel. Jen poklekl ke svému příteli a stiskl mu rameno. „Proč nic neříkáš?” ptal se Gorn, zakrýváje si rukou obličej.

„Co jsi mu přinesl?” zeptal se strážce. Žoldák si beze slov odepnul ze své zbroje chrániče stehy a přidal je ke kupce mincí na loži s mrtvým tělem. Pak se zvedl a vypotácel se z místnosti, nedívaje se ani nalevo ani napravo.

6

„Je to už cizí tělo, to nejsem já... Cítím se jako po dlouhé nemoci...” říkal. „Jsem vlastně jako stařec.”

„Nejsi...”

„Ale jsem, jsem. Jakou barvu mají moje vlasy?”

Navité pavučiny.

7

S Lesterem u mrtvého dlouho mlčeli. Strážci to připadalo skoro nejvhodnější, rozhodně vhodnější než předešlé rozhovory. *Ještě tak jeden krok – za ticho.*

„Nestihl jsem to dokončit,” řekl Lester a položil k chráničům a mincím sošku z černého kamene. Pak po chvíli váhání a s gestem rezignace přihodil i sochařské kladívko. „Močálový žralok,” zasmál se Lester trpce. „Áh, proč se vlastně směju?”

„Proč močálový žralok?” zeptal se strážce.

„Pamatuješ si Shrata?” zeptal se Lester. „Ale, jak bys mohl...? Vždyť jsi tehdy ještě nebyl pod bání. Byl to novic u nás v Bratrstvu, zrovna plnil zkoušky guru, neměl je ještě všechny, zbývaly mu asi dvě...”

„Já myslím...”

„Počkej, nech mě to dopovědět. Jedna z těch zkoušek byla od Baala Oruna, měl sesbírat nějaké léčivé bylinky v močále. Viděl jsem ho, jak se do bažin vydal, tehdy jsem taky ještě musel u Oruna stloukat trávu. Shrat se už nikdy nevrátil, dostali ho žraloci...”

„Chtěl jsem jenom říct...”

„Opravdu mě nech domluvit,” ohradil se Lester. „Vzpomněl jsem si na Shrata, který nedokončil svoje zkoušky, protože jsme pluli na ten ostrov Irdorath. Tam byla spousta těch... *pátračů*, že? Jsou to bývalí členové Bratrstva... Potkal je horší osud než Shrata, proto jsem si na něj vzpomněl. Posednutí arcidémonem... sám jsem k tomu měl hrozně blízko... A ani oni nestihli dokončit, co chtěli...”

„Ano,” souhlasil strážce. „Ani nelze dokončit vše, co by jeden chtěl. Lovil jsem skřetí plukovníky a bral jim jejich prsteny. Musel jsem Khorinis opustit s tím, že jsem je nedostal všechny. A pak jsem na Irdorathu našel dalšího. A přece mám pocit, že stále nejsou všichni a že mi vždy nějaký unikne... Jsou nebezpeční.”

Oba chvíli mlčky hleděli na mrtvé tělo na loži. Jedna ze svíc dohořívala, a tak vzal strážce novou a zapálil jí knot od té dohořívající. Nemožnost plamene v duši. Byla to již poslední svíce, zbytek plavby budou muset nějak zvládnout bez nich.

„Když už mluvíš o tomhle,” řekl nakonec Lester, „tak necítíš jsi na tom ostrově ještě *něco*? Myslím i po tom, co jsi zabil nemrtvého draka...”

„Ne, nevím o ničem...” odvětil strážce nejistě.

„Já jsem něco cítil.”

„Cítil?” ptal se strážce. „Neříkal jsi, že všechny tvoje bolesti najednou zmizely?”

„Bolesti ano,” přikývnul Lester. „Ale na tom ostrově bylo ještě *něco*. Jsi si jistý, že jsi to tam prošel všechno? Diego mi povídal o jakémsi labyrintu přímo před chrámem...”

„*Když jsi něco cítil, proč jsi nic neřekl?*” pomyslel si strážce, ale místo toho jen řekl: „Jsem si... téměř jist.”

„Opravdu? Třeba tam mohl být nějaký ten skřetí plukovník, které jsi hledal...?”

„*O co ti vlastně jde?*” pomyslel si strážce, ale řekl: „V tom labyrintu? Tam to byl samý nemrtvý.”

„Nemrtví!” zvolal Lester. „Jeich přítomnost jde ruku v ruce s přítomností démonickou, to jsi přece poznal ve Spáčovu chrámu. Jsi si opravdu jistý, že tam neprobudil něco, co z toho ostrova odplulo s náma!?”

„*Co mi budeš ty říkat, když jsi celou dobu nehnul ani prstem?*” Strážce řekl: „Chceš tvrdit, že za to... Vždyť přece nemůžeš vědět, že ten arcidémon... To přece...”

„Myslel jsem, že víš, co jsou démonické síly zač. Možná jsi mohl lépe naslouchat Angarovi.”

Lester se zvedl, aby opustil kajutu. Pokusil se za sebou zavřít dveře, ale nedařilo se mu to. Teprve potom si všimnul zamčeného zámku, pustil kliku a nechal ji klapnout a odešel. Strážce se chvíli díval do tmy a zakazoval své mysli jakékoliv pohnutí.

8

„*Tak už mi pověz, co jsem dělal,*” zachroptěl znovu. „*Nemám už moc času, tak možná můžeš vynechat podrobnosti.*”

„Vlastně jsi toho moc neudělal, slyšeli jsme to vřeštění a rány a když jsi vyšel na palubu, viděli jsme...”

„Viděli jste moje tělo, jak je rozdrásané ornamenty, jasně...” řekl. „Co bylo pak? Kolik jsem toho stihl napáchat?”

„Vlastně moc ne. Tvoje kouzla...”

„Nebyla to moje kouzla,” řekl a zakuckal se.

„Já vím, já vím. Zkrátka – nejsi na palubě s úplně bezmocnými společníky. Vatras s Lesterem mírnili tv... ta kouzla. Diego, Lares a Lee poutali tvou pozornost, zatímco já a Gorn jsme se k tobě sunuli po trupu. Gorn pak vyskočil a... zneškodnil tě. Vlastně bylo hned po všem.”

„A jaké škody jsem způsobil?” ptal se.

„Inu, bylo vidět, že... se nepočítá s tím, že bys mohl přežít. Chtěl jsi ničit, ale jak jsem říkal, rychle bylo po všem. Spálil jsi jednu plachtu a pár drobností jsi ještě zničil.”

„Lžeš,” řekl a pokusil se o úsměv, „ale to nevadí. Ale jen mi dej trochu víc pravdy, trochu snesu, trochu jí chci slyšet.”

Obinadla na obraze.

„Zabil jsem někoho?” zeptal se.

9

„Vatras říkal, že mám jako kapitán přijít taky,” zaskřehotal čísi hlas. „Tak jsem tady. Radši bych se ale staral o loď.”

„Stačí jen chvíle ticha a nějaký předmět, který s ním zabalíme do plátna, Jacku,” řekl strážce vlídným tónem. Obrazec na mokřém písku.

„Mohli jsme ho zabalit do plachty,” utrousil Jack a tak tak si zabránil v odplivnutí. „Ale vzhledem k tomu, kolik nám jich spálil si to nemůžem’ dovolit. Starýho Maurice jsem do plachty zabalit dal, poněvadž si to zasloužil. A nemuseli jsme mu tam dávat žádný předměty, jen trochu kamení, aby se potopil. Zatímco tomuhle, kterej připravil Maurice o život...!”

„To nebyl on!” řekl strážce důrazně. „Posedl ho zlý arcidémon. Neviděl jsi...?”

„Co jsem viděl, to jsem viděl,” odpověděl Jack. „Taky nám propálil díru skrz loď. Dole jsme to nějak ucpali, ale nevím, jak to vydrží. Vesla polámaný. Příd’ na maděru. A my mu tady ještě vzdáváme poctu. A jo, máš samozřejmě pravdu, jeho učil snad samotnej Beliar, nadělal tu pěkně ďábelský věci. O Mauricově kajutě víš?”

„Mauricově kajutě?” ptal se strážce.

„Jo,” ušklíbl se Jack. „Byl to zkušený námořník, tak jsem mu dal poddůstojnickou kajutu. Když ho tenhle ten tvůj Milten zamordoval a přivlekl s sebou na palubu... Já nevím, jak to udělal, ale zamknul ji zevnitř. Ted’ mám pocit, že tam pomalu, ale jistě nabíráme vodu. Chtěl jsem ty dveře vyrazit, ale ten tvůj Vatras říká, že bychom to dělat neměli, že nevíme, co za

nimi je. Ztracený chlap! Na jakou prokletou plavbu's mě to vzal!? Měl jsem rači zustat na svém majáku."

"Přísahám ti, Jacku, že ti tvoji oběť..." řekl strážce.

"Moji oběť! Pcha!" přerušil ho Jack. "Řekni mi radši, co mám udělat, a já půjdu zpátky na palubu. Rád bych pomohl tomu,... jestli tu teda je nějaká šance, nějaká možnost dopravit tuhle loď ještě ke břehu."

Strážce ukázal k mincím, chráničům a sošce. *Raději beze slov.*

"Vzal jsem dělovou kouli," řekl Jack a vytáhl předmět z tmavého pytle. "Možná budeme muset tuhle loď zbavit veškerý přebytný zátěže, tak proč nezačít tady?"

Chvilí se zdálo, že kapitán svůj dar mrtvému na postel prostě pohodí, ale nakonec položil dělovou kouli opatrně k ostatním předmětům.

10

"Už mi nepřijde důležité to, co jsem neudělal nebo chtěl udělat, ale jenom to, co jsem udělal," řekl a bylo slyšet, že se silami je u konce. Kapky vsáknuté do dna korbele. "A bylo toho málo. Nejsem smířený, ale komu to říkat? Říkat..."

"Jsem tady, jsem tady."

11

"Já... Mohu dál?" ozval se ode dveří křehký hlas. Byl tam novic ohně. "Vím, že jsem nebyl zvaný, ale..."

"Prosím," řekl strážce a ukázal na stoličku u lože mrtvého.

"Vypadáš zdrceně," řekl novic Pedro, když usedl. *Jako by to jen potvrdil.* Zachytil strážcův pohoršený výraz a hned dodal: "Myslím to tak, že působíš, jako by ti v hlavě leželo ještě něco dalšího."

"To máš pravdu," řekl strážce. "Je toho dost a nějak nevím, jak to správně pojmenovat. A navíc k tomu mám jenom prostá slova, která nejsou dostatečně vážná. Jako bych se musel o tu vážnost snažit – ale tím bych to zase jenom znevažoval."

"Člověk, který zemřel předčasně," řekl Pedro.

"Přesně tak," přikývnul strážce. "Ale přece jenom je to málo. Chci něco, co by vyslovalo, že tohle nemělo být. Větu, ze které by každý na sobě pocítil, že předčasné... je prostě předčasné."

"Složitý úkol," řekl Pedro s náznakem úsměvu. "Sám jsem nad tím musel přemýšlet, když jsem v Irdorathu očekával svou smrt a na nic moc jsem nepřišel."

"Prošel sis peklem."

"Ano, ale o tom nemluvme teď. Co říkali ostatní, co sem přišli?"

Strážce vydechnul. „Mám pocit, že připlujeme k Myrtaně a budeme dělat, jako by se ani nic nestalo. Ano, skoro bych řekl, že z lodi vystoupí úplně stejní lidé, kteří na ni v Khorinidu nastoupili.“

„Ale to snad trochu přeháníš!“ řekl Pedro.

„Nepřeháním, ale nevyčítám jim to,“ řekl strážce a odhlédl nad chvíli od mrtvého těla Pedrovi do obličeje. „Proč by si měli představovat, že ten démon posednul je – ale ne dnes, ale někdy dávno, dříve... Jsem vlastně rád, že tu se mnou nikdo nemluvil o jeho skutcích.“ Jemně ukázal na mrtvé tělo.

„Souhlasím,“ přikývnul Pedro. „Skutky jsou dobré jedině jako obraz pro to, že zemřel předčasně.“

„Ale mluvilo se tu o nějakém dokončování!“ dodal hned strážce. „Nejde přeci o nějaké dokončování, o to, že měl nebo mohl něco udělat, ne?“

„Ještě pár týdnů zpátky bych ti tu zopakoval pár pouček o Innosovu plánu a prozřetelnosti,“ odpověděl Pedro.

„Nesmysly!“ vyhrkl strážce.

„Dneska to vidím jinak,“ pokračoval Pedro. „Když mě mučili v Irdorathu a čekal jsem na smrt, nechtěl jsem v tom nic takového hledat. To, co mi dělali, bylo nespravedlivé a já trvám na tom, že to nespravedlivé bylo. Žádný vyšší plán nesmí tohle hájit. A ani to nesmí být zakázáno kvůli nějakému mému dílu, nýbrž... prostě... prostě tak a prostě proto, že mučení je nespravedlivé a smrt po něm předčasná. Mám pocit, že i on“ – ukázal na mrtvé tělo – „měl mít svoje možnosti a svojí šanci.“

„Ano,“ přikývnul strážce. „Anebo ještě takhle: měl toho ještě od světa hodně dostat, mělo mu být ještě hodně dáno, to si myslím.“

„Souhlasím,“ řekl Pedro. „Ale... všichni víme, co se ve světě děje, co dělají lidi, skřeti a snad ještě další...“

„Poslyš,“ řekl strážce a vážně na Pedra pohlédl. „Tebe nepopraví. Necháme tě uniknout.“

„Necháte?“ ptal se Pedro bez zvláštní naděje v hlase. „Myslíš, že to tak bude?“

„I kdybych tě měl na svobodu pustit já sám,“ kývnul strážce hlavou. „Tedy, pokud jsi připraven na život psance.“

„Je to to nejlepší, co mohu dostat,“ usmál se Pedro na oplátku. „Vždycky jsem rád dostával právě to nejlepší. Jak ti můžu poděkovat?“

„Vždyť víš, že nemusíš,“ řekl strážce. „Přinesl jsi něco pro mrtvého?“

„Po pravdě ano. Když jsem byl zavřený ve své cele v Irdorathu, dávali mi čas od času najíst a napít skrz takové okénko ve dveřích. Většinou mi to podali zabalené v nějaké pytlovině a nebylo to nic dobrého. Většinou zkažený chléb a podobné věci. Jednou jsem v tom balíčku ale našel ještě tohle.“

Pedro zašátral v kapse kutny, kterou dostal na lodi od Vatrased. Na dlani se mu objevila hrací kostka a několik figurek.

„Nevím, kdo mi to tam dal, ale vím alespoň to, že někdo na Irdorathu byl můj spřízněnec. S tímhle jsem si mohl na podlahu cely načrtnout desku a hrát *váhy, protiváhy, rovnováhy*. Innos dobře ví, že jen díky tomu jsem se tam nezbláznil,“ řekl Pedro. „Ach, teď jenom doufám, že se dotyčný před tebou skryl, když jsi krácel Síněmi.“

Pedro přiložil své předměty k mincím, chráničům, sošce s kladívkem a dělové kouli a mírně se mrtvému uklonil. Pak znovu pohlédl na strážce.

„Ještě jednou děkuji,“ řekl strážci. „Za všechno děkuji.“

Strážce novice jen krátce beze slov objal. Na mrtvé tělo v tu chvíli stékal nepovšimnutý vosk a škvařil mrtvou kůži. Odér zapomenutí.

12

„To je konec,“ zachroptěl sotva srozumitelně, „teď už je to konec. Světlo mě opustilo. Světlo... mě... opust’...“

13

Zabalené tělo plesklo o hladinu. Lehce se protočilo, ale neponořilo se. Ještě pár momentů se táhlo za lodí, jež pomalu plula k myrtanským břehům. Na zádi ještě dlouho stálo několik mužů.

Battle Royale

Autor: Gelaos aka L-Titan

Zvolené téma: Poslední z kolonie

Získaný počet bodů: 12 = 4. místo (sdílené)

Last (Wo)man Standing

Když jsem se narodil, válka si na našich životech vybírala svou krutou daň. Optimismus, stabilita, prosperita – většina z nás téměř zapomněla, co tato slova znamenají. Každý se snažil přežít, jak jen se dalo, včetně mě. A to mně, stejně jako mnoho a mnoho dalších, přivedlo tam. Jak jen jsem mohl vědět, že zrovna tam, v Kolonii, se mi zcela změní život...

„DĚLÉÉJ,“ zakřičel jsem na svého partáka, „pohni zadkem! Vnější okruh už je v háji, musíme se stáhnout na hrad.“

„Do prdele,“ funěl Scorpie, „do prdele, to je hotový moře Modráků.“ Doběhl ke mně a oba jsme se hnali na hrad zrovna, když padla severní brána a do tábora se vřítel kontingent žoldáků a banditů. Náš největší problém ale nebyli nepřátelé za námi, nýbrž hradní brána před námi, která se nebezpečnou rychlostí zavírala.

„Počkejte! Počkejte na nás!“ řval jsem z plna hrdla, zatímco nám kolem hlav nám svištěl jeden šíp za druhým. Brána byla už skoro u země. Zavřel jsem oči a skočil dopředu. K mému překvapení mě brána nepřepůlila, s chlupem jsem ji stihnul podskočit do bezpečí hradního nádvoří. Scorpie bohužel neměl takové štěstí.

Zazubil se na mě skrz mříž: „To je dobrý. Pár jich sundám.“ S těmi slovy se otočil, tasil meč a vydal se vstříc jisté smrti.

Na hradě už nás moc nezbyvalo, konkrétně pouze sedm. Ostatní se obětovali ve Vnější kruhu, kde zasypali vchod z tržiště a už to nestihli zpět do bezpečí hradních zdí. Szakal, poslední elitní strážce z naší skupiny, hlídkoval na hradbě u padlé věže.

„Máme to v kapse.“ radoval se. „Z vnějšího se sem nikdo nedostane. Pár minut a je po všem. Mladej,“ otočil se na mě, „máš sílu na Uriziel?“

Demonstrativně jsem vytasil obouručák. „Jo.“

Najednou Szakal zprudka několikrát vystřelil dolů pod hradby. Zezdola se ozval výkřik.

„Zvedají žebříky. Jižní věž.“ zvolal klidně Szakal a pokračoval v palbě. Ostatní partáci k nám přiběhli. Během minutky byla pod hradbami slušná kopa zabitých Modrých.

„Jsem to říkal, že to má-“ nestihl Szakal doříct větu a sesunul se s šípem v zádech na zem. Ostatní kolem mě v mžiku taky. Od kaple mágů Ohně ke mně přicházela žena oděná ve zbroji z červích krunýřů.

„Pán Her0,“ uklonila se sarkasticky a dál na mě mířila, „tento match ste prehráli.“

„Teleportační runa. Chytrý.“ pokýval jsem uznale. „Nenapadlo nás, že mezi váma bude někdo na takovém levelu.“

„Nápodobne.“ mrkla na mě a shlédla z hradby na své mrtvé partáky dole. „Easy loot, hej?“

Pokrčil jsem rameny: „Jo, celkem jo.“

Otočila se na mě: „Velaya99. Poznáš *Rozštípenú pannu*?“

„Trochu.“

„K. Ak se respawnneš, najdi ma tam.“ vytáhla dýku, „Zajtra, desať večer.“

„Počkej, co-“

ZEMŘEL JSI.

Artefakty pradávnych sil

Vojna vzala veľa. A tak nám tu chátrajú ruiny divadiel a škôl, nákupné centrá sú ako mestá duchov a dovolenka pri mori (skutočnom mori!) je luxus, ktorý si môže dovoliť len pár najšťastnejších (najbohatších). Čo v takej situácii urobíte? Možno presne to, čo po vojne urobila väčšina planéty – utečiete do virtuálu. Zábava, vzdelanie, práca, ... Jeden neuralink, to je všetko čo potrebujete.

Ja som tzv. „arter“, artefact hunter, na voľné noze. Hľadám high-level artefakty a predávam ich za najvyššiu ponuku. A ako vám každý arter potvrdí, najviac v kurze za posledných pár rokov sú...

„...božské artefakty. Tri v jednej sade,“ vypočítavala som postupne na prstoch, „Beliarov pazúr, Innosovo oko a ten Adanov. Musíš ale najskôr splniť skúšku ich boha. Oko je stratené, zostávajú tie dva.“

Her0 sa údivne obzeral po okolí. „Hej,“ šťuchla som do neho, „počúvaš?“

„Promiň, já, jen...“ uprel pozornosť konečne na mňa, „už dlouho jsem *Pannu* nenavštívil.“

„Ja som tu často. Je tu spokój, pre väčšinu arterov je Argaan total ignore.“ Dopila som zvyšok pohára. „Chcem tie artefakty nájsť. Vieš vôbec za koľko sa tu tie artefakty dajú predat?“

„Nevím,“ povedal stroho a dopil zvyšok pohára.

„Najmenej za dvesto miliónov kreditov!“

„Tolik?!“ vyhrknul.

„Áno, pretože kto ich bude mať,“ rozložila som demonštratívne ruky, „môže byť boss celého tohto sveta. A ty“, ukázala som naň, „my ich môžeš pomoc nájsť.“

Her0 chvíľu premýšľal, asi sa snažil vstrebať to ohromné číslo. „Dobře, dobře, ale proč JA? Proč ne někdo z arterů?“

„Pretože,“ naklonila som sa k nemu bližšie, „pre arterov je to len džob. Nie sú veľmi odlišní od korpov. Videla som tvoje streamy. A čítala tvoj profil, ten public akože. Oveľa radšej by som chcela, aby artefakty získal *skutočný* fanúšik ako napríklad ty, kto ich *skutočne* ocenia a užije. A nie aby ich dostali korpos a všetkému tu šéfovali.“

„A co z toho budeš mít ty?“ prižmúril Her0 oči.

„Podiel.“ založila som si s úsmevom ruky. „Zadarmo ani virtuálne kura nehrabe. Win-win situácia. Artefakty padnú do správnych rúk a ja dostanem kredity. Tak čo, deal?“

„Neříkej mi, že sis s ní plácnul?“ zvýšil hlas Scorpie.

„No... jo.“

Zavrtel odmiťavě hlavou: „Her0, Her0. Jak jseš mladej, tak jseš naivní. Vždyť jí vůbec neznáš! Podívej, na její profil.“ učinil Scorpie gesto rukou pro zobrazení holo-obrazovky, „Strojenej až na půdu, nezdá se ti?“

Na profilu visela řada příspěvků. Selfie z místa výměny, oběd v Mrtvé harpyji, video sildenských vodopádů a řada dalších. Nejnovější příspěvek byl ze dneška, fotka sklenice a pod ní text: „*Super ležák, díky Panno :P*“

„A má být?“

Scorpie zavřel holo-obrazovku. „Dej na mě. Ona je jen nějaká arterka a fejk, pro kterou jsi jenom potrava pro krysokrty.“ Tvář se mu najednou rozzářila: „Heh, chápeš? Potrava, krysokrti...“

„Jasně. Nek.“

Pak jsme jen chvíli hloupě klábosili a teprve až pravidelná noční siréna o několik minut později nás z rozhovoru vytrhla.

Adanovy síně

Artefakty, ty jsou klíč. Propůjčují uživatelům superschopnosti, ba i moc ovládat některé sektory. Před pár lety se stal slavným jakýsi neznámý arter, který získal Innosovo oko a stal se tak nejmocnějším uživatelem široko daleko. Pak ale najednou den ze dne zmizel a nikdy se nezjistilo proč. Většině z nás ale bylo jasné, odkud vítr vane. Od korporátů. Poté, co válka zpustošila svět venku, upřely tyto obří mocichtivé molochy svou pozornost do virtuálu, kde nesnesou jakoukoliv konkurenci.

Kamenná deska se s pomalým hřmotněním odsunula. V koridoru uvnitř bylo dusné vlhko a zápach zatuchliny. Ticho narušovaly jen naše kroky.

„Dávaj si pozor,“ prolomila nakonec ticho Velaya, „kto vie aký extra pasce tu sú.“

Chodba ústila do kruhové haly. Na druhé straně byl východ, před ním stál obří kamenný strážce.

„Idem!“ šťouchla do mě Velaya loktem a vydala se ke strážci. Ten nehybně stál. Vytáhla palcát a vši silou do strážce udeřila. Žádná reakce.

„Hm,“ prohlížela si ho, „to je divné.“ Obešla jej kolem dokola. „Myslíš, že je bugnutý?“ ukázala na něj palcem. Přistoupil jsem k němu blíž. Na pohled obyčejný strážce. Sotva jsem se však k němu otočil zády, bleskurychle mě popadl a neuvěřitelnou silou sevřel.

„Her0!“ vykřikla Velaya a začala strážce usilovně bít. „Pust' ho!“

Sevření stále sílilo, že jsem už prakticky nemohl dýchat. K omdlení už mi moc nezbývalo, ale Velaye se podařilo Strážci rozbít jednu nohu. Sesunuli jsme se na zem, sevření krátce povolilo a Velaya mě ze sevření vytáhla. Pak vztekle strážci rozdrtila hlavu několika přesně vedenými údery.

„Díky.“ vysmolil jsem ze sebe.

Velaya si utřela pot z čela: „Ned'akuj mi. Nie je za čo.“

Bylo to přesně jak Velaya říkala. Některé pasti byly klasické, třeba padající podlahu jsem prošel v pohodě po paměti, některé pasti ale byly zcela nové a jen tak tak jsme je dokázali rozluštit. Od posledního sálu nás dělila již jen místnost s řadou pák. Byl tu ale drobný problém.

„Kde je Rhademes?“ podivil jsem se.

Velaya obcházel kolem pák na stěnách. „No tak to sme v háji. Alebo si snád' pamätáš, ktorá z nich to je?“

Vůbec jsem netušil. Velaya se postavila doprostřed, dívala se ze strany na stranu, dlouho přecházela sem a tam,... „Aha!“ pískla najednou vítězoslavně, „Už viem.“ Postavila se čelem k zatarasenému vchodu, zavřela oči a zvedla jednu paži. „Je to tá v rohu na tejto strane.“

„A která – ta v levém nebo v pravém?“

Dlouze se nadechla, jako kdyby si chtěla dodat odvahy. „V ľavom.“

„Opravdu?“

Zakňučela: „Ja neviééém! Asi áno. Bolo to tak dávno... “

Pěkná reference, to jsem musel uznat. „Oukej, tak já to zkusím.“ Přistoupil jsem k páce a zatáhl za ni.

„Jo a Her0...“ otevřela Velaya oči a zadívala se na mě.

„Ano?“

„...je mi to lúto.“

Uslyšel jsem zařinčení bodáků a pak už nic.

ZEMŘEL JSI.

Bolo sparno, ale na pitie som nemala ani najmenšiu chuť. V Panne bolo na túto dennú dobu nezvyčajne rušno, ľudia sa na bare neustále menili. Až na jedného.

„*Velaya-kun*,“ prisadol si k môjmu stolíku okuliaty muž v kustomizovanom odeve a zapol si auto-prekladač, „predstavenstvo začína byť netrpezlivé. Dúfam, že konečne nesiete dobré správy.“

Mala som „dobré“ správy, ale popravde som sa o ne nechcela deliť len tak s niekým. A rozhodne nie s týmto slizkým kravaťákom!

„Ach, vidím, že Vás niečo trápi. Ak ide o toho používateľa, nemusíte mať strach. Každú chvíľu sa respawnuje, ako každý. *Yowamushi*.¹“, odfrkol si. „A teraz prosím tie správy, áno.“

Hajzel jeden! „Bol to chyták. Nejde o Adanov artefakt, ale o jeho avatar.“

Slizoun teatrálne pretiahol tvár a pokrútil hlavou na znamenie nevedomosti.

„Bezemenný. On je tým avatarom. Finálna challenge je free-to-play bitka v Kolónii. Vyhrá ten, kto ako posledný zostane nažive. Ako Bezmenný, ktorý v Kolónii zostal vtedy sám, zatiaľ čo všetci ostatní zmizli. Posledný preživší získa Adanovu moc. Teda vlastne moc užívať božské artefakty.“

„A tá ‚bitka‘ bude kedy?“

„Za pár dní, na výročie vydania dielu.“

¹ Slaboch, ubožák, padavka.

„V tom prípade,“ zdvihol sa slizun, „očakávam, že sa zapojíte.“

„Nie, ja by som... Rada by som odstúpila od kontraktu.“

„Slečna,“ precedil slizun cez zuby, „ja Vám to vysvetlím, áno. Vy sa tej ‚bitky‘ zúčastníte. Vy to urobíte pre nás, pretože tu ide o cenné aktívum, o ktoré spoločnosť nechce prísť. To by inak bolo nutné siahnuť k úsporným opatreniam! Napríklad,“ sršal jedovato, „sponzorovanie vašej nemocnice je veľmi, veľmi nákladné. *Wakarimasuka?!²*“

Battle Royal

Projednou moje obliba Arcanie a vysedávání po hospodách k něčemu byly. Ta holčina je zoufalá, vím, co si musí prožívat. Her0 si ale nedal říct, nechtěl s ní už mít nic společného. Ale na tomhle světě mu záleželo. A tak jsme udělali to, co by udělal každý správný fanoušek – začali jsem všude troubit, jak bude všechno v prdeli! A oni přišli! Uživatelé noví i prastarí, zkušený i zelenáči. Žoldáci, strážci, hašišině, pátrači, kustomizované postavy... Pokud korpové chtěli ovládnout tenhle náš kousíček světa, rozhodně jsme jim ho nechtěli dát bez boje.

„Ústup, ústup!“ snažil se Scorpie překřičet hlukot ohnivých koulí lítajících neustále mezi chatrčemi. Země byla posetá těly padlých uživatelů. Bariéra byla již pouhých pár desítek metrů od hradní brány. Bitevní prostor byl téměř u konce – bitva mířila do finále. Skupina pirátů a paladinů bránila provizorní bariéru postavenou ve vchodu a úspěšně ústup kryla. Na okamžik se zdálo, že tlaku nekonečných korporátních legií zvládnou společnými silami odolat. Když tu najednou...

„Dráááák!“ zařval kdosi. A opravdu – z dálky se dolů snášel obří plaz. Bariéra v mžiku lehla popelem a všichni obránci spolu s ní. Scorpie se rozběhl a rozpáral mu mečem břicho. S drakem to ani nehlo a odmrštil Scorpieho prackou ke stěně.

„*Shinu iku!*“ zasyčel a vychrlil na něj oheň. Ačkoliv měl Scorpie vjemy virtuální bolesti nastavené na poměrně nízkou hodnotu, nikdy by jej nenapadlo, že je přesto možné *takto* trpět. Když byla jeho muka u konce, drak odletěl pryč a na nádvoří kolem Scorpieho napochodovali vojáci korporátu. Jedna osoba se od nich oddělila a zůstala u něj.

„Bože můj, to sú svině.“

„Vehl...“ pokusil se ji Scorpie oslovit.

„Ššš. Je Her0 ešte nažive?“

Slabě kývnul.

„Kde?“

„Kha.. kaple.“ zaúpěl těžce.

² Rozumíte?

Podívala se ke kapli mágů Ohně a pak zpět na Scorpieho. „Je mi to líto. Ja musela. Počkaj...“ začala cosi hledat v inventáři, „mám tu někde ještě léčivý svitek. Ušaví sa ti. Hm, kam jsem ho jenom dala?“

Scorpie přemohl bolest, chytil ji za ruku a druhou rukou vyhledal předmět ve svém inventáři.

„Innosovo oko?“ užasla Velaya. „Ale to znamená, že ty jsi si ten arter?“

„Tak.“ zachroptěl mrtvolně Scorpie. „*Prosze*,“ selhal mu auto-překladač, „*zatrzymaj ich*.¹“

Bariéra překonala hradby. Poslední přeživší žoldáci bok po boku strážců sváděli s legionáři urputný boj o každický píd' hradu, ale byli nemilosrdně do jednoho pobiti. Kolonie teď patřila korporátu. Na živu zbýval poslední nezávislý uživatel – Her0. Před vchodem kaple strážil drak, všude kolem vojáci. Nebylo úniku.

„Tenhle svět je ti dlužen.“ pokynul Her0vi uznale velitel legie a urovňal si brýle. „Jak za tvou nevědomou asistenci v Adanových síních, tak i za tvou nadcházející smrt.“ Zadíval se do ztracena: „Kéž bys viděl, jaké skvělé plány s tímhle světem máme-“

„Přes moji mrtvolu!“ rozlítil se Her0 a tasil meč.

Velitel se ušklíbl: „Jak je libo.“ Zdvihl ruku, vojáci zamířili. „Na můj povel...“ Než však rozkaz dořekl, zvenku šlehly blesky, drak zaúpěl a zřítíl se skolený k zemi. Vojáci taktéž.

Na pentagramu se zjevila Velaya. „*Fukanōda!*²“ zakřičel velitel a chystal se tasit zbraň, ale Velaya byla rychlejší a proklála jej Drápem: „Zbohom, slizoun!“

Her0 se napřímil: „Gratuluju. Fakt, congrats. Podrazit mě, proč ne, co? Ale podrazit i je,“ hvízdnul, „to už chce kuráž.“

1 Ano. Prosím, zastav je.

2 Nemožné!

„Tvoj kamarát je mrtvý.“ polkla Velaya. „Ale dal mi toto.“ zdvihla ruku s amuletem.

„Innosovo oko!? On ho měl, celou tu dobu?“

„Zjavne áno.“

„Proč ho ale pak nikdy nepoužil? Vždyť by mohl-“

„Prečo asi.“ podívala se Velaya na padlé legionáře a pak opět na Hera. „Sama viem veľmi dobre, čoho sú schopní. A bohvie, čím vtedy vyhrážali jemu.“

Bariéra zabublala. Již obepínala celou kapli.

„Vyhrála jsi.“ pronesl vyrovnaně Her0. „Máš oba artefakty.“

Velaye se zaleskly oči: „Nie. Nie... Ja som prehrala v momente, keď som s nimi začala spolupracovať. Ale toto,“ zdvihla amulet proti světlu a zamyšleně si jej prohlížela, „toto mi otvorilo oči.“ Lehce se zasmála. „Artefakty sú tvoje.“ a s těmito slovy vložila meč i amulet

překvapenému Her0vi do rukou. „Hovorila som predsa, že by som bola rada, aby ich získal skutočný fanúšik, nie?“

Otočila se a sestoupila po schodech dolů k východu z kaple, přes který již byla napjatá Bariéra. Otočila se, Her0 stál nahoře na schodech. Pohlédli na sebe.

„Rozštípená panna?“ zeptala se.

„V deset večer.“ odvětil smírně Her0. Sledoval ji, jak vyšla ven, modře se zablesklo a padla mrtvá k zemi.

Epilog

Panna praskala ve švech. Od oné velké bitvy to bylo už přes čtvrt roku. Hostinská Murdra pendlovala mezi stoly, tu přinést další korběl, tu umravnit zákazníka, tu zaskočit na drb. Velaya seděla v rohu a pozorovala ruch kolem.

„Promiň, jdu pozdě, vid.“ přisedl si Her0 a oddychoval. „V práci byl frmol.“

„Ten nový svět, eh, mód, že. Ako to šlo?“

„Úspěšně. Musíme ještě poladit pár bugů, ale tak maximálně do měsíce můžeme první demo vydat. A tým už sbírá od uživatelů návrhy na další. Budeme mít práce až nad hlavu.“

„Tak to mám radost.“

„A ty se pořád nechceš zapojit? Dveře máš u nás stále otevřené.“

Velaya se napila. „Nie, ja si ešte chvíľku budem užívať nezávislosť. Akurát,“ rozhlédla se po hlučné hospodě a potouchle se usmála, „spokoj si tu už asi nikdy neužijem.“

Vyměnili si navzájem své nejnovější zážitky z posledních dnů. Velaya se rozvyprávěla o návštěvě Farangy a Her0 měl spoustu poznámek ohledně nově vytvářené verze Kolonie. Posléze se rozhovor stočil víc do osobní roviny.

„Co maminka, už je jí líp?“ zeptal se Her0.

„Jo, podľa lekárov sa zlepšuje. Je to na dobrej ceste. Práve dnes som sa s ňou rozprávala a pýtala sa na teba. Pýtala sa, ako sa voláš.“

„Ještěže, to mám na profilu.“ zazubil se Her0.

„Nie, ako sa *naozaj* voláš. Však vieš, tam vonku.“

„Och, beze všeho.“ opáčil Her0. „Ehm, tak tedy, moje jméno je...“

KONEC

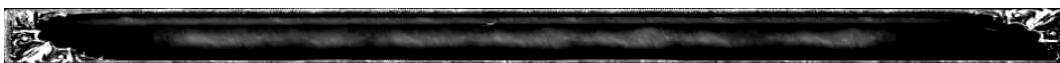

Zájezdni hostinec U Kamenné štoudve

Autor: Zero

Zvolené téma: Poslední z kolonie

Získaný počet bodů: 12 = 4. místo (sdílené)

Zájezdni hostinec U Kamenné štoudve, poslední zastávka na cestě do údolí. Bývalou těžařskou kolonii dělilo od hostince už jen pár dní cesty skrze okolní lesy. V opačném směru by se pocestní dostali k několika statkům, a nakonec až k chloubě celé pevniny – královskému městu Khorinis.

Před hostincem postával muž neurčitěho věku s pěstěným knírem a delší bradkou, a krátil si čas vyfukováním kroužků dýmu, jejichž původ šlo vystopovat k dřevěné fajfce v jeho pravé ruce. Tu ho však zaujalo něco jiného. Přesněji řečeno někdo jiný. Směrem od údolí se blížila osoba v otrhaném oblečení.

„Snad jste si spletl cestu, pane!“ zavolal muž s dýmkou, hostinský.

„Prosím?“

„Snad jste si spletl cestu, pane...“

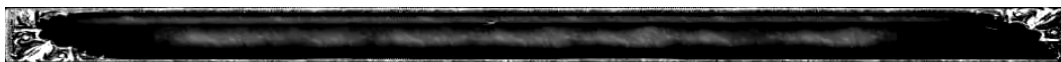
„Gilbert,“ doplnil příchozí své jméno.

„...pane Gilbert. V posledních dnech se lidé ženou spíše opačným směrem. Skřeti už jsou prý za humny,“ vybaflul hostinský obláček dýmu směrem od příchozího, jako by jím chtěl naznačit, kde ta humna jsou, „a čím dál víc lidí si myslí, že údolí skýtá větší bezpečí než děravé městské hradby.“

Když z Gilbertovy tváře nemizel nechápavý výraz, mávl hostinský rukou. „Ale to můžeme probrat potom, až se trochu osvěžíte. Pojdte se ohřát,“ lehce nakrčil nos, „a také vykoupat.“

O pár chvil později již ležel Gilbert ponořen v dubové kádi. Voda se postupně zbarvovala, jak z něj opadávala tíha posledních dnů. Zavřel oči, a znova stál v ústí jeskyně, která mu dříve byla domovem. Nejprve spatřil záblesky na obloze. Pak se začala otřásat země. A nakonec se zřítíl strop. Když přišel Gilbert k sobě, bariéra byla pryč. Nepřirozené ticho všude kolem. Přece však slyšel ten hlas. Odněkud zdáli. Z podzemí? Nebylo mu rozumět. Něco mu našeptával? Cítil jen, že musí uprchnout.

Ze vzpomínek ho vytrhla jakási žena. Vlastně spíše ještě dívka. „Mám ti přinést čisté oblečení.“ Gilbert poděkoval a počkal, až odejde. Nechtěl, aby ho v takovém stavu kdokoliv viděl. S neklidem pak při oblékání pozoroval své vlastní tělo, pokryté šrámy a vředy. Nezdravě zabarvené a cizí. Ale oblečení to skryje. Hlavně, že už je pryč z dosahu toho hlasu.

V zájezdním hostinci U Kamenné štoudve nebylo příliš rušno. Hostinský zpoza pultu s nevěřicným výrazem pozoroval onu světlovlasou dívku, která se podle všeho snažila zametat, ale vypadala u toho spíše jako goblin tančící při námluvách; pár zpustlých mužů – uprchlíků z kolonie – živě diskutovalo nad pivem u jednoho ze stolů; v rohu místnosti pak seděl mladík v kožené zbroji, který si spodním rtem nervózně kontroloval stav porostu pod nosem, a urputně se snažil nedívat se na dívku – zdálo se, že aspoň na něj tanec s koštětem účinkuje. A ze zadní místnosti...

„Ah, pan Gilbert! Hned vypadáte o něco lépe,“ zavolal na něj hostinský konejšivým tónem, „posadte se, prosím, přinesu vám něco k jídlu.“

Zatímco se pustil do polévky, dozvídal se Gilbert od Ericha – jak se hostinský představil – o nedávných událostech. Když magická bariéra padla, vyvalilo se do okolí množství uprchlíků. Záhy však začali proudit zpět. Zvěsti o blížících se skřetech. Údajně byli již spatřeni v blízkosti města. Rhobar II. se delší dobu neukázal na veřejnosti, což vedlo k různým spekulacím. Podle některých se zabarikádoval v paláci, podle jiných je prý mrtvý a jeho rádci se to snaží utajit. Další pro změnu věřili, že s dvorními mágy plánuje co nevidět vztyčit ochrannou magickou bariéru nad městem. Momentálně se však nad městem vznášela leda krize – obyvatelé se snažili opevnit svá obydlí; kdo mohl, přiložil ruku k dílu s opravou vnějších hradeb poničených zemětřesením – na to byli i uprchlíci dobří. Nějaké to přístřeší se pro ně také našlo. Pochopitelně jen v chudších čtvrtích.

Stále větší množství lidí se tak raději stahovalo do údolí. Úzký průsmyk představoval strategicky výhodné místo k obraně, což v jejich očích představovalo lepší šance na přežití než město s absentujícím vládcem. Vynořily se též zvěsti o krvavé rudě, která měla mít ještě větší magickou moc než ta, jež se těžila běžně. Zoufalí lidé se holt upnou i k pošetilým nadějím.

„A co vy?“ zajímal se Gilbert, „nehodláte se taky ukrýt v údolí či ve městě?“

„Tuhle hospodu založil můj děd, po něm ji převzal můj otec, a teď ji vlastním já. Nemám v plánu se otočit zády k jejich dědictví. Kdo ví, třeba skřeti nejsou až takoví barbaři a zachutná jim moje pálenka,“ uchechtnul se Erich, „každopádně nemíním opustit svůj rodný kraj jenom proto, abych si zachránil kůži. Mám svoji čest a raději padnu při obraně toho, co mi patří. A do té doby? Do té doby je tu vítaný každý dobrý chlap, který přiloží ruku k dílu.“

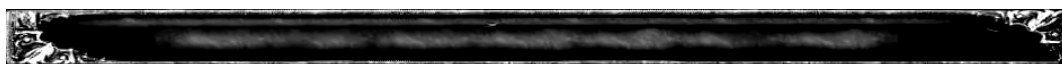
„Určitě vám nebudu na obtíž,“ ujistil ho Gilbert, „taky můžu zaplatit, přinesl jsem si z kolonie nějakou rudu.“

„Tu si klidně nechte,“ mávl Erich rukou, „pokud nám z ní nevykováte zbraně, je bezcenná. Leda že byste ji po skřetech zkusil házet. Každopádně byste se měl taky trochu prospat, v tomhle stavu nám nebudete nic platný... jděte po schodech nahoru, prostřední pokoj je volný.“

Zvláštní chlapík, pomyslel si Gilbert, ale konečně mám opravdovou střechu nad hlavou. Po jak dlouhé době? Musím si promyslet, co dál.

Jenže než stihl cokoliv promyslet, přemohl jej spánek.

Architektura chrámu působila prastarým a nelidským dojmem. Cítil přítomnost jakéhosi stvoření, groteskní důlní červ větší než všichni, na které narazil ve Starém dole. Měl nejasný dojem, že to jeho hlas slyšel v údolí. Ale důlní červi přece... Gilbert se s trhnutím probudil. Cítil, že má horečku.

Do zájezdního hostince U Kamenné štoudve přibyli dva lidé v lehkých loveckých zbrojích. Šlachovití světlolasí muži, jeden jako druhý. I plnovousy měli navlas stejné. Od pádu bariéry se v hostinci zastavovali často. Dávali pozor, aby uprchlíci nekradli, skřeti se nevkradli, a občas připadli na nějaký ten úlovek.

„Vida, Jorn a Bjorn,“ přivítal je Erich, „copak to nesete?“

„Jen obří krysu,“ zamračil se Jorn či Bjorn a demonstrativně zamával ohlodaným zvířetem, „museli jsme se o ni porvat s agresivním mrchožroutem.“

„Klidně to řekni napřímo – to přece nebyl žádný obyčejný mrchožrout,“ ohradil se Bjorn či Jorn, „sám jsi viděl tu zvláštní barvu a výrůstky, co měl na těle.“

„No jo, máš pravdu,“ povzdechl si ten druhý, „na zdravé zvíře poslední dobou skoro nenarazíš. To nebude jen tak. Snad možná skřeti? Prý mají mocné šamany.“

„Zvěř se stahuje směrem od údolí, zatímco trestanci mají naspěch, aby se tam zase vrátili. Podivná situace.“

Erich se do toho vložil: „Náhodou, poslední člověk, který se tu objevil, přišel z kolonie. Ještě nahoře vyspává.“

Bratři se na sebe významně podívali. Jak ten spáč vypadá? Není to snad ukecaný chlapík s culíkem a ironickým úsměvem?

„Ten, jak mu nemůžete přijít na jméno? Bohužel. Culík sice má, ale moc toho nenamluvil. Popravdě vypadal poněkud nemocně.“

„Sakra,“ zakleli bratři, „přece nám nemůže proklouznout. Takový člověk nemá co dělat na svobodě.“

Pravda, tenhle chlápek se sice neobjevil, ale poslední dobou je tady přeci jen dost živo, uvažoval Erich, zatímco vyklepával dýmkou. Jako by něco viselo ve vzduchu, a obláčky kouře to nejsou. Začalo to před týdnem, když kolem projela s volským povozem ta skupina dobrodruhů. Nebyli příliš sdílní, jen si pronajali pár pokojů, ani zásoby nechtěli doplnit. Povoz nezůstal na jedinou chvíli nestřežený. Co asi tak mohli vézt do bývalého vězení? A především, kde přišli – všichni do jednoho – k vzácným zbraním z magické rudy? Nad ránem se výprava vytratila. No a po pár dnech se jeden z nich vrátil, tamten v rohu, co nemá dost slušnosti oholit si tu věc nad horním rtem. Ale aspoň je ochotný stát na stráž.

Potom tadyhle Jorn s Bjornem přišli s prazvláštním úlovkem. Slečinka byla sama v lese, oblečení celé potřhané, ale odhodlaný výraz v pěkné tvářičce. Prý se musí za každou cenu dostat do města. Odkud asi utekla? Z nějakého statku sotva, vždyť si koštětem málem vyrazila ty svoje bělostné zoubky. Že by zatoulaná měšťanka, které nevyšlo dostaveníčko? Takhle daleko od města? Může být ráda, že na ni nečekal chlupatý ženich se sekyrou v ruce místo květin... No, a teď tu máme tohohle Gilberta. Co s ním vlastně je?

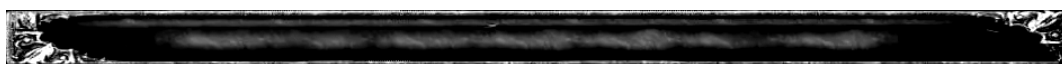
„Hej, ty,“ zavolal na dívku, „běž zkontrolovat toho spáče nahoře, ať jsi taky trochu užitečná.“ Na zlomek vteřiny se jí ve tváři zableskl hněv, ale beze slova se vydala po schodech. Gilberta našla blouznit v horečkách.

„To si říkáš ženská?! Snad se o něj dokážeš postarat, ne?“

Prostě mu řekne – kroutil Erich hlavou – že člověk v pokoji je nemocný, a ani ji nenapadne něco udělat, jen to tak řekne, a blbě tu stojí. Ty ženské z města nestojí za nic...

„J-já to udělám,“ ozval se knírek z rohu místnosti. Hostinský pokrčil rameny, koneckonců na tom nezáleží, hlavně ať je o nemocného postaráno. Pro slečinku se jistě najde jiný úkol.

Aspoň někdo se tady ještě dokáže chovat jako gentleman, durdila se dívka. Co si ten chlap o sobě myslí, copak si nedokáže najmout služku jako normální člověk?! Ten hoch by ostatně snad ušel, ale nechápu, proč si pěstuje tu groteskní věc... No, to je stejně jedno, já mám svého Arvida. Snad na mě nebude našťvaný, že jsem se dlouho neozvala. Odjeli jsme tak narychlo... Otec by to jistě neschvaloval, ale ten teď ve městě není. Jak se tam ale dostanu já? Třeba mi pomůžou ti lovci. Už mě koneckonců zachránili od těch odporných zvířat v lese, tak prokázali, že jsou co k čemu.

Gilbert stále ležel v posteli. Nevypadal vůbec zdravě. Jeho kůže měla nazelenalou barvu a tělo pokrývaly vředy. Bylo to s ním tak zlé už předchozího večera?

„Innosův hněve, co se vám stalo?!“ vylétlo z mladíka bezděky.

„Bloudil jsem chrámem. Vlastně ne, chrámem ne, lesem. Podivný hlas. Skřeti se blíží. Pořád ho slyším! Musím pryč! Ještě dál!“

Ano, pryč, to rozhodně sedí, otrásl se mládenec. Ještě tak, abych se nakazil... Ale měl bych mu aspoň nějak pomoci. Z Gilberta již kloudného slova téměř nedostal, ale aspoň mu přiložil obklad na horoucí čelo a na stolku mu nechal vodu a trochu jídla. Taký nějakou travu z bažin, o kterou si mezi svým blouzněním řekl. Jeden z bývalých trestanců dole měl posledních pár kusů.

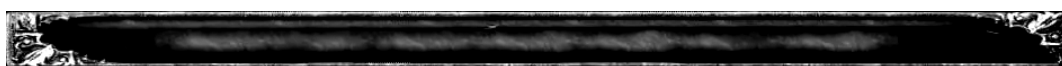
Později stál mladík na hlídce před hostincem a rozvažoval. Už jsme mohli být na cestě za ostatními, a pak – do horské pevnosti, do bezpečí. Zvědové hlásili, že je dobře chráněná okolní krajinou. A zcela opuštěná! No a já tady jako pitomec váhám, protože jsem z ní celý pryč. Tedy, ne z té pevnosti, ale z ní. Ach, kdyby mě poznala, bylo by to jednodušší. Ale z toho povelu pochopitelně ani nevykoukla, nemůže vědět, že patřím mezi doprovod. Ještě tak aby si myslela, že ji chci unést, když ji oslovím.

Uvnitř hostince panovala družná nálada. Jeden z bývalých trestanců právě dokončoval nějakou veselou příhodu. „No a pak jsme tam tomu pitomci prostě vybourali druhé dveře. To jste měli vidět, jak zuřil! Málem mu praskla cévka pokaždé, když někdo tou chatrčí prošel!“ zalykal se smíchem, „No jo, nebylo to tam zas tak zlé. Zvláště, když jste měli dostatek rudy, abyste platili strážím za ochranu.“

„Mám tady ještě rýžovou pálenku, poslední z kolonie,“ nabídl k dobru další z místních, „to u nás v Novém táboře to taky nebylo špatný. Každý den tahle pálenka, mrchožroutí stehýnka, vcelku klidnej život. Jeden by si až řek', že jsme si kapku pohoršili. Kdo sakra vůbec ví, proč ta bariéra padla? Jestli z toho náhodou nesmrdí nějaký průser...“

„Ale prosimtě, v kolonii bychom se pomlátili na potkání, žádné kamarádčkování mezi tábory. Takhle si aspoň můžeme společně připít.“

A tak taky učinili. Erich si vychutnával hřejivý pocit tabáku na jazyku a usmíval se. Poslední oáza klidu v tomhle podivném a nevyzpytatelném světě.

Z horního patra zájezdního hostince U Kamenné štoudve se ozval výkřik. Mladík střelhlbitě přiběhl dovnitř. Akorát ve chvíli, kdy se dívka řítila po schodech dolů. V patách jí byl... bylo mokvajících stvoření s prázdným pohledem. S nelidským křikem se vrhlo na ležící nešťastníci. Jeho spáry – neboť již nepřipomínaly lidské ruce – se jí sáply po hrdle. Ve vzduchu se zablýsknul meč z magické rudy. To, co dříve bývalo Gilbertem, se skácelo k zemi. Země se otrásla jako při pádu bariéry.

„Nestalo se vám nic, vaše výsosti?“ zeptal se muž na správném konci meče, když pomáhal dívce vstát. Tvář v tvář nepříteli byla jeho ostýchavost ta tam.

„Z-zrovna jsem šla do svého pokoje. Prošla jsem kolem dveří toho... toho... a on... ono...“ princezna propukla v pláč.

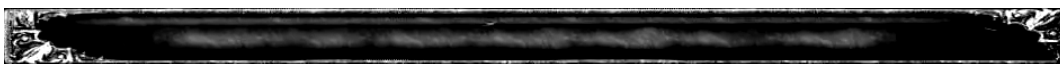
„Nemáme času nazbyt, musíme zmizet, než...“

Než se stane ještě něco horšího, jistě chtěl dokončit mladý voják, který bohužel již nehlídkoval před hostincem. Stačil malý okamžik nepozornosti, malý okamžik zaujetí něčím jiným...

„KRUSHAK AR NAVARROK! ORAG SHAKAR SHA WARMA!“

Uprchlíci z kolonie byli první na ráně.

Tak už je to tady, pomyslel si Erich. Vytáhl z police lahev vína, kterou objevil v pokoji po té podivné výpravě. Královská pečeť. No, koneckonců to dává smysl. Otevřel ji, mocně si přihnul, a podal Jornovi či Bjornovi. Ta je na kuráž. Zpod pultu pak vytasil mohutnou kuši. A ta je na skřety.

Daleko od zájezdního hostince U Kamenné štoudve, ve věži hluboko uprostřed skřetího území v bývalé kolonii, právě dopadlo na zem několik zaprášených svazků. Zemětřesení. Nekromant se pousmál. Na tento okamžik čekal. Poslední z kolonie, první nakažen. Spáč zahájil partii. Teď je řada na mě. Nadešel čas povolat starého známého. Je slabý a mnohé zapomněl, ale je naživu.

Třináctý

Autor: Rafael El-Azar

Zvolené téma: Miltena posedl zlý arcidémon; Kam jen jsem ten svitek dal?

Získaný počet bodů: 8 = 5. místo

“Ta podělaná Bariéra! Tady nás nečeká nic než smrt! Všichni tu pochcípáme!”
“Uklidni se Berone. Důvěřujme velkému Spáči, že nás odtud vyvede.”
“Pche! Ty těm nesmyslům věříš?” zasmál se Beron. Právě měli chvíli volna, a tak se u táborového ohně shromáždilo pár noviců, aby si oddechli od namáhavé práce při zpracování bažinné trávy. Zrovna probírali velice znepokojivou novinku. Jednoho ze sběračů našli o kus dál v bažinách rozervaného na kusy. Všechny ta zpráva velmi znepokojila. Život v bažinách byl i tak dost náročný – neustálé vlhko, každodenní starost o to, co budou jíst, čekání na návrat lovců. Nezřídka se některý z nich nevrátil. Bažiny byly plné nebezpečí. Ať už zjevného, nebo skrytého. Novic pravděpodobně při práci zabloudil příliš blízko smrtící Bariéře. Akiel vstal, vytáhl z brašny všem důvěrně známou ruličku, podpálil ji hořící třískou z ohniště a dlouze potáhl. Poté slastně vypustil kouř z úst a zavřel oči. Tohle byla jedna z mála jejich radostí zde. Za tohle to všechno stálo. Ale nejen za to.

“Ty ho necítíš? Je tu s námi, vždycky, všude. Jeho moc je nesmírná. Otřásá realitou, proniká vším.” Akiel byl jedním z mála skutečně věřících noviců. Většina tu byla jen proto, že z nějakého důvodu odmítli stát se součástí některého z ostatních táborů. Velká spousta jich tu nicméně byla také právě kvůli rostlině, jejíž blahodárné účinky začínal Akiel už pociťovat.

“Na Spáče já kašlu! Je to jen fraška, aby nás oblblí a donutili k poslušnosti. Jak

jsem řek': všichni tu pochcípáme. Z Bariéry nikdo neunikne. Zásoby jednoho dne dojdou. Těch zvířat tu nežije neomezeně. Dejte na má slova."

Jejich nejčastější stravou bylo maso krysočrtů a mrchožroutů, ale ti se vyskytovali vysoko nad táborem. Přímou v bažinách se pohybovaly pouze krvežíznivé mouchy a močáloví žraloci, jejichž maso však nebylo požitelné. Zásobování potravou bylo pro tábor palčivým problémem. Většina místních navíc ani nebyli žádní lovci. Byla zde malá skupina zkušenějších a schopnějších bojovníků, kteří si začali říkat templáři - ti chránili tajemství zdejšího Chrámu. To kvůli němu se usídlili právě zde, v tak nehostinném prostředí. Jejich vůdce, Y'Berion, v Chrámu dnem i nocí tato tajemství zkoumal a údajně komunikoval s tajemným Spáčem. Nicméně výsledky jeho bádání zůstávaly běžným smrtelníkům skryty. A tak mnozí jako Beron celým tímto "posláním" pohrdali.

"Když už nemáš víru, alespoň si naplno užij současný okamžik." Akiel znovu potáhl a zasnil se. "To je řeč!" ozval se kdosi z rozrůstající se skupiny a spolu s dalšími se přidali k této bohubilé činnosti. Oheň příjemně praskal a poklidný vánek spolu s dýmem odvál i rozruch způsobený šokující zprávou.

Milten zuřil. "Pospěšte si, tahle zásilka už měla dávno být u Baalů!" Orun ho poslal, aby si na sběrače došlápl. Žeň byla jako vždy hojná, ale dělníků málo. A tak velmi často nestíhali plnit potřeby tábora. Milten si setřel pot z holé lebky a dlaň utřel do prosté bederní roušky. Převzal balík od Meneho a už se chystal vyrazit do tábora, když v tom se ozvalo z blízkých křovin zlověstné zamručení. Přímou za Menem se zdvihla do výše hadovitá silueta a než kdokoli stihl zareagovat, vystřelila svým zobanem kupředu a s nechutným mlasknutím rozervalu Menemu záda. Krev se rozstříkla po ostatních sběračích. Milten v šoku upustil zásilku a začal couvat.

Kde mám ten svitek?! Močálový žralok se hrozivě blížil a chystal se napadnout Tekela, který se hrůzou nemohl pohnout. Milten věděl, jak jsou místní bažiny nebezpečné, proto u sebe vždycky nosil alespoň jeden svitek Spáčovy mocné magie. Ten však teď byl pryč. Zrovna teď! Věděl, že si přece do brašny ukládal svitek Větrné pěsti - s tou by býval močálového žraloka rozerval na kusy. Teď mu však byl vydán na pospas. Tekelův výkřik děsu byl umlčen dalším secvaknutím tří zubů toho netvora. Milten se začal couvat. Chystal se utéct, ale zakopl o kořen hnijícího pařezu a svalil se na záda. Žralok už byl u něj. Ale co to? Najednou jako by zvíře nějaká neviditelná ruka zadržela a zdvihla ze země - začal se vznášet! Divoce sebou zmítal. Miltenovi padl zrak na mrtvého Tekela - z kapsy mu čouhal svitek! Milten se vrhl kupředu, popadl svitek a chystal se seslat úder na chycenou obludu. Ale něco bylo špatně - ne, svitek nebyl jeho Větrnou pěstí, jak se Milten nejprve domníval. Šlo o ohnivé kouzlo - pyrokineze. Milten koutkem oka zahlédl, jak se se zdviženou dlaní blíží zachránce - byl to jeho přítel Lester. Ale najednou vyčerpáním klesl na koleno a močálový žralok byl uvolněn z jeho telekinetického sevření. Milten už neváhal - netvor byl znovu a znovu probodáván ze všech stran ohnivými oštěpy. Zběsilý řev škvařícího se žraloka slábl, až

umklkl úplně. Milten klesl na zem a ztratil vědomí.

“Dneska jsi mi zachránil život.” Milten potáhl z tučného jointa a předal ho svému příteli. Slunce pomalu zapadalo za obzor a barvilo oblohu do sytě růžové barvy. Vzduch byl příjemně teplý. Společně s Lesterem seděli na svém oblíbeném místě za Caineho chatrčí a shlíželi z vysoké plošiny v koruně stromu na nádvoří před Chrámem, kde Baal Tyon učil své žáky.

“Když jsem tě sháněl ve tvém stánku s drogou, nebyls tam – řekli mi že tě najdu v bažinách.” Lester potáhl a líně vypustil blahodárný dým k obloze. “Našel jsem tě opravdu na poslední chvíli.”

“Nevěděl jsem, že jsi tak zběhlý v telekinezi... Děkuju ti.” Odmlčel se. Přemýšlel, jak málo dnes stačilo a jeho život by skončil. Kde se tam ten močálový žralok vlastně vzal? Věděli, že se hlouběji v močálech vyskytují, ale zatím nikdy si netroufli takhle blízko k jejich plantážím. A co se stalo s jeho svítkem? Tahle záhada mu stále vrtala hlavou.

“Poslyš, cos mi vlastně chtěl?”

“Když jsem tě hledal? Posílal mě za tebou Baal Tondral. Prý se radili s ostatními Baaly, jaký na ně děláš dojem. Jen málokdo tak dokonale ovládá Spáčovu magii. Dnešek je toho dalším důkazem – zabít močálového žraloka? Máš velké vlohy dokonce i pro ohnivou magii. Navíc jsi prokázal své schopnosti při organizaci distribuce drogy. Tvůj stánek pod Calomovou laborkou je nejnavštěvovanějším místem v táboře. Baalové mají jasno – nabízí ti titul a čestné místo mezi nimi.” Lester mu to všechno sděloval s neskrývaným nadšením. Ale Milten zamyšleně mlčel. Má mu to říct?

“Lestere, rád bych se ti s něčím svěřil.” Lesterův nadšený výraz jako by pomalu odvál večerní vánek. Nerozuměl. “Jsi tady v táboře mým nejbližším přítelem. Věřím ti víc než komukoli jinému. Prosím tě, aby sis tuhle informaci nechal pro sebe.” Znovu potáhl ze společného jointa, než pokračoval.

“Ve skutečnosti jsem nikdy neměl v úmyslu přidat se k Bratrstvu. Mám tu tajné poslání.” Lester jen nevěřícně zíral s pusou dokořán.

“Rudobaroni mají extrémní zájem o zdejší drogu. Poslali mě, abych pod rouškou zájmu o členství v Bratrstvu zjistil co nejvíc o jejím pěstování, zpracování a zprostředkoval její produkci i Starému táboru. Bohužel, jak už víme, tahle bažinná tráva nikde jinde neroste. A tak zbývá asi jediný způsob. Rád bych vyjednal obchodní smlouvu mezi oběma tábory. Hodila by se mi tvoje pomoc při přesvědčování Baalů. Udělal bys to pro mě?”

Lester byl nejprve v šoku. Celou dobu měl za to, že Milten míří cíleně za titulem Baal. Vše tomu nasvědčovalo. Své pravé poslání skrýval opravdu dobře. Lester mlčel.

Pozoroval zapadající slunce. Vzpomínal na všechny ty zážitky s Miltenem. Po dalším potáhnutí z jointa nakonec přišlo smíření. Uvědomil si, že Miltenovo odhalení je projevem obrovské důvěry vůči němu. Mohl by ho udat, kdyby chtěl. Měl teď v rukách jeho osud. Ale ať už byly možnosti jakékoli volby, Lester měl v tu chvíli jasno.

“Pomůžu ti.” Miltenovi spadl kámen ze srdce a usmál se. Pohlédl na sever, kde poslední sluneční paprsky osvětlující útes nad Chrámem rychle mizely. Uvědomil si výjimečnost tohoto okamžiku, když si znovu převzal joint od Lestera, pozvedl ho na pozdrav a pravil: “Napadlo mě, jak bychom ho mohli pojmenovat. Co takhle Severní soumrak?”

V noci se mu zdál sen. Něco hledal. Nevěděl co, ale potřeba najít to byla nesmírná. Svitek. Kde je můj svitek? Milten jako by se vznášel vzduchem, jako by byl duchem – prohledával známé i neznámé chatrče, míjel tváře. Najednou zaslechl ďábelský smích. Před sebou viděl templáře na okraji bažin – byl to Ufarsin. Ale nebyl to on, kdo se smál. Milten si znepokojeně uvědomil, že smích vychází z jeho vlastního hrdla. Vzbud' se. Se zuřivou rychlostí proletěl přímo skrze Ufarsinovu hrud'. Vzbud' se! Další chatrč, další tvář – tuhle také zná. Nyras. Vzbud' se!!!

Milten se s trhnutím probudil a zjistil, že leží na zemi celý zpocený a zmatený. Ze snu si nic nepamatoval.

Zatímco si masíroval bolavé svaly, mezi novici se v ranním šeru šířila panika – v koruně jednoho ze stromů u bažin byla nalezena část těla jednoho z templářů.

“Tady je smlouva k podpisu.” Gomez měl jako obvykle kamenný výraz, když mu Milten předával dokument, ale Xardas poznal, že je vnitřně velmi spokojený. Gomez prolétl pergamen očima a přikývl.

“Výborně. Tvoje služby nám byly k užitku.” Gomez položil dokument na stůl, aby mohli nahlédnout i ostatní. Xardas jako hlava mágů Kruhu ohně měl privilegium přečíst smlouvu jako jeden z prvních. Hmmm, tak se podívejme. Bratrstvo konečně souhlasilo s prodejem své drogy i mimo vlastní tábor. Milten mezi nimi měl silnou vyjednávací pozici. Skutečně odvedl dobrou práci. Na oplátku žádají zboží z vnějšího světa a přístup do Starého dolu. Dle Miltenova hlášení má tábor problém se zásobováním, jeho obyvatelé hladovějí. Rudobaroni měli na importu drogy velký zájem pro její relaxační účinky. Xardase ale mnohem víc zajímala duchovní stránka věci. Jakožto příslušník svatého řádu Innosova ohně měl povinnost přezkoumat vše, co se týkalo možných nových božstev. Že by se objevil nějaký nový bůh, to samozřejmě považoval za nesmysl. Starosti mu ale dělalo to, že tato nová ideologie lákala z jejich

tábora čím dál více lidí a že zjevně jakési duchovní pozadí měla.

Když Milten popisoval své zkušenosti s jejich magií, Corristo nešetřil chválou a obdivem. Nejspíše si dělal zálusk na nového žáka. Xardasovi zbrázdila tvář hluboká vráska na čele. Něco mu na celé věci nesedí.

Zatímco i ostatní mágové a Rudobaroni pročítali návrh nové smlouvy mezi tábory, Rodriguez rozmlouval s Miltenem o magických svitcích takzvané Spáčovy magie. Xardas si Miltena pozorně prohlížel. Od jeho návratu z Bratrstva už mu znovu dorůstaly vlasy, víc ho ale zaujaly Miltenovy oči. Zbystřil, když se mu během nadšeného vyprávění občas zablýskly podivnou zlověstnou zelenou barvou. Velmi ho také zaujaly zmínky o občasných výpadech paměti, které si Milten nedokázal vysvětlit. Mimo jiné ta ztráta svitku.

“Miltene. Až tady skončíme, chci s tebou mluvit o samotě.” Milten se zatvářil překvapeně. Zdálo se, že i některé mágy tato podivná žádost udivila. Rudobaronům to bylo jedno. Dostali první ochutnávku drogy jako dar ke smlouvě a rovnou zkoušeli její jakost. Corristo však nasadil nesouhlasný výraz - s Xardasem míval poslední dobou časté spory. Zrovna se chystal promluvit, aby protestoval, když v tom se to stalo.

Milten Dragovi právě předváděl praktickou ukázkou Spáčovy magie - svitek Ovládnutí. Miltenovy oči podivně zazářily, on vykřikl a zhroutil se na podlahu. Všichni v jeho okolí byly odmrštěni, Xardasovi náraz do stěny vyrazil dech. Všem pískalo v uších.

Sotva dech znovu popadl, zavelel: “Rychle! Svažte ho!” To však už nebylo nutné - Milten ztratil vědomí.

Co se dělo dál, mělo dalekosáhlé důsledky nejen na osudy všech zúčastněných, ale později také na osud celé trestanecké kolonie. Corristo se sice dál tvářil nesouhlasně, když Xardas konečně nahlas vyslovil svá podezření, ale aspoň už se s ním nehádal - to, co prožili při Miltenově audienci, ho dostatečně šokovalo, aby mlčel.

Xardas vzal Miltena do své soukromé pracovny v jižní věži. Milten byl stále v bezvědomí a nic nenasvědčovalo tomu, že by se to mělo v nejbližší době změnit. Ležel u Xardase na lůžku, pro jistotu nakonec opravdu svázaný. Xardas však věděl, že kdyby na to došlo, provazy by byly jen chabou překážkou. Nyní hledal už dva dny v prastarých knihách a svitcích cokoli, co se týkalo jakýchkoli duchovních entit. Kam až sahaly odborné znalosti řádu, nikdo o jiných spirituálních bytostech kromě tří známých bohů nic nevěděl. Z historie bylo známo pouze pár případů šílených mágů, kteří si se spiritismem zahrávali, vždy se však podařilo přivolat z jiných sfér jen nižší nemyslní démonické bytosti. Nic o tom, že by některá z nich svému pánu poskytla dodatečné magické schopnosti.

Xardas zavřel další knihu. Nyní byl připraven. Alespoň teoreticky. S určitostí už věděl, že Milten se stal médiem velmi mocné duchovní bytosti. Nyní byl čas vystavit tuto bytost souboji s Pánem. Nadechl se a vydechl. Položil Miltenovi ruku na čelo.

“Mocný Innosi, náš Pane a Dárce Světla. Sestup k nám a vysvobod’ Miltena ze spárů Nepřítele. Ty dáváš Světlo, které zahání Temnoty.” Nestalo se nic, ale Xardas ani nečekal, že by se bytost ukázala hned napoprvé. Opakoval tyto věty znovu a znovu. Byl trpělivý. Vyvyšoval Innose jako jediného pravého, dobrého a mocného Pána. “Ve jménu našeho Pána Innose, nařizuji ti, abys odešel!” Děkoval za veškeré Innosovo milosrdenství, sesílal také svou vlastní moc...

Ale nedělo se nic.

Xardas začínal mít pochybnosti. Cosi nepřátelského zde však stále vnímal. Ze zoufalství se pokusil obrátit na Adanose – vždyť jemu záleželo na rovnováze sil. Strpěl by on dalšího tak mocného nepřítele? “Ve jménu Adanose, nařizuji ti, abys odešel!”

Nábytek v místnosti se začal chvět – konečně měl jistotu, že jeho konání se oné bytosti nelíbí, což ho utvrdilo v tom, že jde správnou cestou. Postupně ale Xardas přestal mít přehled o čase. Snaží se Miltena osvobodit několik hodin, dní?

Nábytek se začal divoce přesouvat po místnosti. Na její druhé straně se zvedl stůl a vymrštil se proti Xardasovi, ten padl omráčen k zemi. Když se probral, kromě nepořádku v celé komnatě se nic nezměnilo. Milten stále nehybně spal. Louč na stěně dohasínala.

Xardas otřel krev ze rtu a zvedl se. Ztratil poslední zábrany. Zůstala poslední možnost – třetí bůh, zatracovaný, nepřátelský. Lze vůbec vyhánět čerta ďáblem? Začal pronášet temná slova – před jeho duchovním zrakem se otevřely netušené dimenze – svět stínů, bytostí a sil, které bylo možné svázat konkrétními slovy, runami. Věděl, že toto učení je zakázané, ale právě zde našel možnou cestu, kterou se vydat. Zde, v této dimenzi pocítil přítomnost mohutné spící bytosti. Ta bytost měla podivný zájem o malý tábor v bažinách. O tábor, kde Milten plnil své poslání pro Rudobarony a pro svou silnou duchovní vnímavost byl otevřený všemu duchovnímu. Jako brána, která zve.

“Ve jménu čistého Innose, ve jménu moudrého Adanose, ve jménu temného Beliara, pravím ti: Odejdi!” Milten otevřel oči, ozvalo se nadpozemské kvílení, řev pronikající duši. Znovu se vše začalo otřásat, tentokrát mohutněji než kdy předtím. Těžký dubový stůl se rozříštil o zeď. Po zdech se rozběhly praskliny. Celá budova se začala otřásat ve svých základech. Najednou se Milten počal vznášet a nadlidskou silou zpřetrhal všechny provazy. Nyní Xardas dostal strach.

Řev dosáhl vrcholu. Budova ten nápor nevydržela a celá věž se začala hroutit. Najednou Milten ochabl a spadl na zem, Xardas cítil jak cosi neskutečně mocného odchází směrem na východ. Celou jižní věž hradu to strhlo s sebou. Xardas se snažil

ochránit Miltena před nejhorší zkázou. Padali. Náraz byl tvrdý, kolem s drtivou silou dopadaly kameny, Xardas vykřikl, když mu jeden z nich přelomil předloktí.

Ale dokázal to. Po několikadenním úsilí byl Milten konečně opět sám sebou.

“Co se stalo? Kde to jsem?” Xardas neodpověděl. Sám měl nyní víc otázek, než odpovědí. Potřeboval být sám.

Slovutný pane.

V bažinách na východě naší trestanecké kolonie někteří z odsouzených založili nový tábor. Nazvali se Bratrstvem Spáče. Mám silné důvody tuto duchovní bytost považovat za reálnou hrozbu. Dokázala ovládnout jednoho z našich lidí. Podařilo se mi ji zahnat, avšak rozhodně není poražena. Nyní je potřeba věnovat veškeré úsilí studiu její podstaty. Nemáme mnoho času. Bratrstvo usiluje o Spáčovo probuzení. Prosím vás, abyste prošli veškeré archivy našeho řádu, včetně těch nejstarších a poskytlí nám zjištěné informace.

*S úctou,
Xardas*

Od oné neblahé události uplynulo už několik dní. Po zhroucení jižní věže byl celý tábor vyplašený. Ale naštěstí se tehdy nikomu nic vážného nestalo. Xardas musel strpět ostrou hádku s Corristem, když se ho snažil přesvědčit o zjištěných duchovních skutečnostech. Corristo neposlouchal. Měl ho za blázna. Nyní stál Xardas na malém ostrově uprostřed jezera v horách. Nemusel se rozmýšlet dlouho, než dospěl k závěru, že ani Corristo, ani nikdo další není schopen skutečné duchovní reality porozumět, a že je nutné tábor opustit. Spáč musí být zastaven.

Xardas zavřel oči a nechal svou mysl otevřít se oné skryté dimenzi, kterou při vymítání objevil – svým vědomím se otřel o bytosti čekající na jeho zavolání. On zavolal. A oni přišli.

Přišli, aby mu vybudovali nové sídlo, kde by se v klidu mohl ponořit do studia tajů spiritismu, světa duchů a mrtvých, světa stínů a temnoty. Světa, který by snad jako jediný mohl poskytnout klíč...

מִנָּה מִנָּה תִּקַּל וּפְרָסִין

Kam jen jsem ten svitek dal?

Autor: Garrett

Zvolené téma: Kam jen jsem ten svitek dal?

Získaný počet bodů: 7 = 6. místo (sdílené)

Když se to Torrez dozvěděl, bylo už po večeři. Postával s kuchaři Balamem a Omidem u paláce. Klábosili spolu o jídlech, která kuchaři mohli připravit a servírovat z nové várky zboží, co měla brzy dorazit. Torrez doplnil seznam obvyklých komodit, které potřeboval pro svůj obchod i o pár vzácnějších kulinářských surovin. Sliny už se mu sbíhaly při tom pomýšlení. Co na tom, že starý Corristo byl asketa a žil jen o chlebu a vodě. Bratři si vždycky rádi smlsli na specialitách, které i díky mlsnému Torrezovu jazýčku Balam připravoval pro rudobarony. Na mágy se vždy pamatovalo. Ostatně i Gomez dokázal Torrezův vhled do dobré kuchyně ocenit a umožnil mu mluvit do zásobování.

Klid večera však tentokrát narušil hlahol a křik. Torezz i kuchaři se otočili, když se v houstnoucím šeru u brány zjevil dav spěchajících mužů. Kopáči i strážé se o překot hrnuli k paláci a v jejich čele klopýtal umouněný a špinavý muž, kterého podpírali. Když se přiblížili blíže, Torezz poznal, že to byl Grimes. Vypadal velmi zuboženě. Tvář měl zhmožděnou a vlasy spleené krví. Zaprášený byl, jako by jej vytáhli z komína. Torrezovi zatrnulo a bezděčně otevřel ústa, když zaslechl tu strašnou novinu! Na nic nečekal a spěchal do hradní kaple.

Bylo už k ránu. Mágové netrpělivě postávali v rozrušeném hovoru nebo popocházeli sem a tam. Na spánek nikdo nepomyslel. Mistr Corristo se ještě nevrátil z porady. Zlá Grimesova novina o tragédii ve Starém dole se už ale proslýchala po celém táboře. Důl prý byl zaplaven a vchod byl zavalen. Mnoho mrtvých. Více zatím nevěděli. Zprávy bylo nutné ověřit. Mágové byli netrpěliví. Nejraději by vyrazili k dolu ihned. Jeden z jejich druhů – Milten, byl totiž nezvěstný! Museli však nejprve počkat na rozhodnutí svého mistra.

„O čem jednájí? Vyrazme co nejdříve. Stále je šance na záchranu alespoň někoho z těch nebožáků!“ vykřikl Damarok. Dávno už měl sbalený velký kožený vak plný lektvarů a svitků s léčebnými kouzly. Co chvíli odbíhal dolů po schodištích do alchymistické laboratoře, kde vařil další lektvary. Doufal, že pomohou zachránit životy, pokud se jim podaří dostat se za závaly a najít nějaké přeživší.

„K dolu už prý vyrazily záchranné čtyři,“ řekl Drago. Vrátil se zrovna z nádvoří, kde se byl nadýchat čerstvého vzduchu. „Už víte něco o Miltenovi?“

„Ano. Snad se z dolu dostal včas ven!“ odpověděl mu Damarok. „Co říkáš, Rodrigezi?“

„Milten žije,“ kývl Rodrigez. „Cítím to.“

Seděl v křesle. V ruce svíral malý mosazný amulet se zeleným kamínkem. Zhluboka dýchal a měl zavřené oči. Soustředil se.

„Jak si můžeš být tak jistý?“ otázal se Drago.

Rodriguez pozdvihl ruku s amuletem. Oči neotevřel.

„Miltenův talisman. Vzal jsem jej z jeho truhlice. Skrze něj se mohu lépe nacítit na jeho bytí. Vím, že stále žije. Nevím však, zda je zraněný a ani netuším, kde se nachází.“

„Innos buď požehnán! Vážně ale nedokážeš poznat více? Myslel jsem, že jsi kovaný ve svém oboru!“

Rodriguez otevřel oči a blýskl pohledem po Dragovi.

„Rozhodně jsem více kovaný, než jsi ty, Drago!“

Drago se ušklíbl, zkrřížil ruce na prsou a hledal slova v odpověď.

„Kdo ví, jestli vůbec byl v dole!“ zapochyboval Torezz. „Znáte přece Miltena! Jistě vyvázne, jako ostatně vždycky ze všeho. Drago, raději pověz, cos slyšel venku?“

„Pořád se hádají!“ odvětil Drago. Rodriguez zavřel oči a dlouze vydechl.

„Gomez zuří. Pořád jen řve. Corristo mu zdatně sekunduje. Přes zavřená okna ale není slyšet zřetelná slova. Kolem paláce se hemží zvědavci. Hotový mumraj!“

„O čem se tam dohadují? Už jsme mohli být na místě!“ zlobil se Damarok. Zrovna přiběhl z laboratoře.

„O čem, to přesně nevím,“ pokračoval Drago. „Hádám, že se to týká Nového tábora. Zaslechl jsem jen útržky.“

„Myslím,“ promluvil Rodriguez, „že se chystá útok na Nový tábor. Chápejte, důl je zavalený a je k nepoužití. Ztratili jsme dost mužů. Přišli jsme o přístup k rudě. Gomezovo postavení je ohroženo.“

„Co to má co dělat s námi? Politika stranou! Musíme pomoci těm chudákům!“ zlobil se Damarok. „To je přece hlavní priorita! Záchrana Miltena a ostatních.“

„S námi to má co dělat,“ odpověděl mu Rodriguez. „Nechááš? Všechny ty události z posledních dní! Mistrovy tajemné schůzky a ten Bezejmenný – něco chystal. Byli v tom zapleteni i mágové Vody. Neznám podrobnosti, ale ledacos jsem si dovedl. Nechci však spekulovat. Počkejme na mistra.“

Damarok pokrčil rameny a odfrkl si. „Rady, porady a politika! Dumání a přešlapování na místě nikomu nikdy život nezachránilo!“ Seběhl dolů po schodech.

„To přece není v Gomezových silách!“ vstoupil do debaty Torezz. „Nemá dost mužů na přepad Nového tábora. Tím spíše ne, pokud se potvrdí ty strašné zprávy!“

„Nemá, ledaže by se pokusil zneužít naši moc pro nějakou svou lest. Je všehoschopný! Proč by se ostatně mistr s Gomezem tak dlouho dohadoval? Jde jistě o něco takového!“ kýval hlavou Drago.

„Ano. Myslím, že o to tu přesně běží!“ souhlasil Rodriguez. „Nemyslitelná troufalost! Mistr na něco takového nikdy nepřistoupí.“

Jako na zavalanou se dole ozvaly spěšné kroky. Shlédli do dolního sálu kaple a spatřili mistra, jak chvátá ke schodům. Plášť za ním vlál. Jindy rozvážný, starý, prošedivělý muž ve vznošném rouchu, vyběhl schody jako mladík. Byl rozlícený, tvář měl bledou a rty zlostně sevřené.

„Je zle!“ promluvil hlubokým hlasem. „Starý důl je zavalený! Již započaly záchranné práce, ale z toho, co jsem slyšel,“ popadal dech, „usuzuji, že důl je ztracen. Mnoho mužů zemřelo!“

„Co přesně se stalo?!“

„Narazili na podzemní řeku a ta důl zatopila. Prý došlo k explozi, když voda zaplavila výhně. Otřesy zavalily důl. Jen starý Grimes vyvázl. Chudák, napůl blouznil, když ho přivedli. Musel jsem zasáhnout svou mocí, aby zůstal při vědomí a mohl vypovědět tu hrůzu.“

„A Milten? Přece byl v dole! Žije?“

Corristo stál ve středu horního sálu přímo uprostřed magického ornamentu, namalovaném na podlaze.

„Milten žije,“ řekl. „Cítím jeho bytí. Snad měl štěstí a není zavalen. Snad se objeví – musíme ho hledat později. Máme jiný problém!“

Rodríguez vyskočil z křesla a vrhl významný pohled po Dragovi. Drago se ušklíbl a pozdvihl obočí.

„Jaký problém?“

„Gomez zešílel! Ruplo mu v hlavě, či ho snad posedl sám Beliar! Chce zaútočit na Nový důl a zabrat jej! Bez rudy je jako ryba bez vody. Vzteky šílí. Už k tomu vydal i rozkazy!“

„Tušil jsem to!“ zvolal Rodríguez. „Blázen! Neprojde přes Nový tábor. Ani před závalem by neměl dost mužů! Musíme ihned varovat Saturase!“

„Ano! Proto chce jednat rychle.“ kýval hlavou mistr. „Spoléhá na moment překvapení. Rozmlouval jsem mu tu pošetlost. Marně! Palice dubová! Chce, abychom mu s tím jeho plánem pomohli. Odvážil se mě vydírat! Mám přesvědčit mágy Vody, aby přešli na jeho stranu, nebo...“

„Jak se opovažuje!“ vykřikl Torrezz.

„Co uděláme?!“ hlesl Drago.

„Jednejme rychle! Není tu bezpečno! Rozešel jsem se s Gomezem ve zlém. Jsem si jistý, že pro nás co nevidět pošle své pochopy.“ Mistrova tvář byla bledá a vážná. „Nejspíš by tu už byli, kdyby se nebáli Plamene. Na to ale nespolehejme!“ Rozhlédl se po svýchruzích. Zdálo se, jako by mu v očích vyskočily malé plamínky. „Zúčtujeme s ním později! Tak či tak se blíží jeho hodina. Je jako šelma zahnaná do kouta! Musíme být obezřetní. Co chvíli po nás skočí! Nezdržujeme se proto!“

Corristo zavřel oči a chystal se vyslovit první slovo zaklínadla.

„Co naše věci?“ zeptal se Drago.

„Nechte je tu, je pozdě. Už jdou! Pomozte mi. Jsme tu všichni?“

„Ne! Damarok je dole v laboratoři,“ odpověděl Torrez. „Vaří lektvary pro ty zavalené nebožáky.“

„Na to není čas! Přiveď ho!“

Torezz se rozběhl. Polil jej strach. Už byl na schodech a pohledem zalétl k temnému východu z kaple. Zdálo se, že venku zatím nikdo nebyl. Když však chtěl zahrnout ze schodů k laboratoři, tu do někoho vrazil! K smrti se vyděsil! Vůbec tu postavu neviděl.

„Dávej pozor! To jsem já! Málem jsi mi to vyrazil z rukou. Vše jsem slyšel a už běžím na pomoc! Vzal jsem ještě pár nejcennějších věcí!“ chrлил Damarok. „Přece jim to tu nenecháme! Na! Vezmi to.“

Otřesený Torezz uhnul Damarokovi z cesty. Ten mu vrazil do rukou velký kožený vak. Byly v něm nejcennější knihy, svitky, runy a cosi dalšího. Pohotovost Damarokovi nikdy nechyběla – chvátal teď po schodech, v každé ruce kožený vak a bral to po třech.

Shora již bylo slyšet tichý žalm. Mágové pečlivě vyslovovali slova mocného zaklínadla. Torezz poznal, že jde o *Portál*. Složitě zaklínadlo si žádalo svůj čas, protože bratři k němu nikdy nevytvořili magickou runu. Bylo třeba je dobře zaměřit. Muselo je do bezpečí přenést všechny najednou i s věcmi. Trhl s sebou a vyrazil za Damarokem. Ve vchodu kaple letmo zahlédl pohyb. Pevně doufal, že to je jen stín ohně strážního koše. Neodvažoval se ohlédnout, když se hnal po schodech a vlekl za sebou kožený pytel s harampádím.

Mágové mezi tím upředli základní předivo kouzla. Vzduch kolem nich se tetelil a po rouchách jim blýskaly modré záblesky magické příze. Měli zavřené oči, žalm sílil. Torezz byl už nahoře a konečně se ohlédl dolů. Zatrnulo mu. Spatřil Gomeze, jak tam stojí, zírá na něj a zlostně ho probodává očima. Za ním stál Raven, Scar, Arto a Bartholo. Další muži nahlíželi vchodem, ale do modře ozářené kaple se neodvážili. Děsila je moc mágů Ohně.

„Jsou tady!“

Mistr otevřel oči. „Zdrž je!“ vykřikl.

Torezz se nadechl a napřímil. Vzmužil se. Je přece starším mágem Ohně! Hodil vak ze schodů. Obsah se rozsypal po schodišti. Stál teď mezi svými druhy a Gomezem s kumpány, odhodlán bratry bránit. Již zažil horší situace a věděl, že muži dole, ač odění v pevných brněních a ozbrojení mocnými meči, nemají šanci proti jeho magickému umění. Ucítíl zlobu. Uvědomil si runový náhrdelník, který měl kolem krku. Cítil, jak sálá. Brzy jim ji předvede jeho moc!

Rudobaroni vycítili jeho odhodlání a hrozící nebezpečí. Magické předměty, knihy a svitky se dokutálely ze schodů k jejich nohám. Muži zaváhali. Stáli a čekali na Gomezův povel. Kaple mezi tím ještě více zmodrala jasným světlem. Zdi hučely. Předivo kouzla byla již skoro upleteno. Brzy bude hotovo!

„Gomezi! Zůstaň dole! Ať nikoho ani nenapadne se jen pohnout!“

„Ty hajzle! Počkej, až s tebou skončím!“ syčel Gomez. „Budeš litovat!“

Gomez si Torezze měřil zuřivým pohledem. Neodvážil se však vyjít po schodech. Torezze zamrazilo – ne však z výhružek. Jeho pohled upoutaly hadí oči hned za Gomezem. Patřily Ravenovi. Vysoký pobočník stál za svým velitelem a vyzývavě si Torezze měřil. Na rtech měl pohrdavý úšklebek. Nebál se. Ten muž mu vždycky naháněl hrůzu a Torezz si to nyní zcela zřetelně uvědomil. Zbylí rudobaroni s tasenými meči netrpělivě čekali, co se bude dít.

Raven udělal krok vpřed. Gomez poodstoupil stranou a vydal se za ním. Ostatní je opatrně následovali. Raven stoupal neohroženě po schodech. Vyhýbal se harampádí jako kočka. Nespouštěl přitom z Torezze oči. Bylo to jako když had pozoruje svou kořist. Torezz cítil, jak jej mrazí v kostech. Dech se mu zrychlil.

„Notak!“ špitl a opanoval se. „Máš přece na víc!“

Rozevřel pěst a dlaň mu zableskla ohněm. Rudobaroni se zastavili, ne však Raven! Krácel odhodlaně dál, zlý pohled stále upíral na Torezze, tasený meč měl připraven k úderu.

Najednou se zablesklo, zahučelo to a modrá záře potemněla. Vzduch zavoněl, jako by jej rozčísł blesk. Hotovo! Zaklínadlo se podařilo. Torezz se otočil a spatřil své druhy stát před temně modrým portálem z energie. Tubus portálu mizel kamsi mimo realitu přítomnosti a byl připravený přenést je všechny pryč.

„Rychle!“ pobídl jej Drago.

Torezz se otočil na patě a plamen v jeho dlani pohasl. Ne však docela. Dva kroky a byl u svých druhů! V tom samém momentu se za ním ozval zlostný výkřik. Raven v mžiku vyběhl zbylé schody a stanul před nimi ozářený modrým světlem. Tvář měl zkřivenou ve zlém potutelném úsměvu!

„Corristo! Ty stará zaprodaná svině! Chytej!“ křikl a mrštil čímsi o podlahu!

Prásk! Předmět se roztříštil na tisíc bílých kousků pod nohama mágů. Nikdo jej přesně nezahlédl, ale snad to byla malá skleněná koule, kterou Raven ve zlomku vteřiny vylovil zpod pláště. Ozvalo se ostré zakvílení podobné jekotu vichřice, jenž se prožene místností, když se jí podaří rozrazit znenadání okenici. Jemné předito kouzla rázem povolilo! Modrá záře probleskla v jasnou bílou a všechny rázem oslepil blesk! Udeřil hrom a vše najednou zhaslo.

Torezz byl oslněn! Tělem mu projel pocit ostré bolesti, který na chvíli zmrazil kosti a zastavil srdce. Zalpal po dechu, jako kdyby se právě vynořil z té nejtemnější hlubiny. Kolena se mu podlomila. Zrak se však hned začal navracet. Ostatní na tom byli podobně, bratři i rudobaroni, všichni mžikali, jak byli oslepeni nenadálým světlem.

Mágové vrávorali. Obrysy věcí se navracely zpět ze šera, plameny pochodní a svíce vystupovaly ze stínů. Chrčeli a sténali. Starý Corristo se sotva držel na nohou, jak byl otřesený. Mocně se chvěl. Drago přiskočil a podepřel jej. Nebyl na tom o nic lépe. „Co to? Co se to stalo?!“

Raven stál neotřesen. Pomalu a klidně si odkryl tvář, kterou si ochránil před oslepením levou paží. V pravé ruce stále pevně svíral ostrý meč. Pohled znovu upřel na Corrista.

„Tak co říkáš na má kouzla, ty starý blázne?!“ rozchechtal se.

Corristo jej probodl pohrdavým pohledem. V očích ale měl strach.

„Ty sprostý hade! Ať tě Innost sežehne Plamenem a zem tě pohltí!“

„Zlá slova ti už nepomůžou, dědku! Tvá poslední hodina je tu!“ smál se Raven.

Mágové, byli oněmělí. Hleděli střídavě na vyčerpaného mistra, který se stále opíral o Draga a na Ravena. Netušili, co se stalo. Z bolesti, jež je zachvátila, poznali, že *něco* v okamžiku vyrvalo všechnu jejich magickou moc. Spolu s ní je opustila i část jejich životní síly. Nemohli tomu uvěřit – s hrůzou shledali, že jsou vydaní do moci svým nepřátelům. Naděje je opustila.

Gomez si promnul zarudlé bolavé oči a odplivl si.

„Dost bylo řečí! Zabijte je!“

Raven se vrhl jako bouře kupředu. V mžiku se ocitl na dosah starého mága. Mistr se nestačil ani pohnout a jen vypoukl oči a zachroptěl, když mu čepel meče probodla plíce. Raven mocně zakroutil jílcem a mág se skácel k zemi se zakrvácenými ústy. V tu samou chvíli po Ravenovi skočil Drago. Snažil se jej strhnout k zemi, avšak těžká čepel Gomezova meče jej sekla shora přes rameno a on se bez hlesu skácel mrtev vedle mistrova těla.

Ozvaly se další tupé rány a výkřiky, jak bezbranní mágové padli v jednom momentě pod meči rudobaronů. To už však Torrez neviděl. Našel v sobě poslední zbytek síly na to, aby s sebou hbitě smýkl k volným schodům. Spadl dolu jako žok. Strach ze smrti však stačil na to, aby se navzdory bolesti ještě vyškřábal na všechny čtyři. Rozhlížel se. Byl stále trochu oslněný, ale i tak proti ohňům dobře rozpoznal siluety, jež se zvenčí přibližovaly ke vchodu do kaple.

Počal se v bolestné křeči plazit stínem ke komnatě, která byla jejich ložnicí. Minul laboratoř, oheň pod kotli vyhasínal. Tam ne! Jeho poslední naděje se upírala k truhle u jeho postele. Horečnatě přemýšlel.

„Zpropadený parchant! Měl s sebou nějaký artefakt! Kde vzal něco tako mocného? Vysálo to z nás všechnu magickou sílu! Ten had! Kde jen to vzal?“

Roucho se mu pletlo pod nohy. Zakopával, jak se sápal k truhle. Sípal a chvěl se. Ještě kousek!

„Kde je Torrez! Najděte toho švába!“ řval hlas.

Konečně rozrazil víko truhlice! Naštěstí ji nezamkl. Bylo tam mnoho věcí – roucha, knihy, cennosti! Všechno k nepotřebě! Zběsile šátral.

„Kde je ten skunk! Zabijte ho! Nesmí uprchnout!“ doléhalo k němu.

„Tady jsi!“ vyhrkl, když nahmatl malou modrou baňku. Zuby serval voskovanou zátku a už hltal modrý nápoj. Byl opojný jako doušek toho nejčistějšího alkoholu, ale nepálil – naopak! Vháněl mu do žil novou energii. Mysl se osvěžila. Zrak se mu rázem plně zotavil. Zase cítil mocnou sílu proudící jeho tělem a runy na náhrdelníku jej znovu začaly hřát.

Síla se vrací!

„A teď! Kam jen jsem ten svitek dal?!“

Hrabal a hledal ten starý, malý, šedý svitek se zelenou pečetí. Jeden z posledních toho druhu! Teleportuje jej pryč! Záchrana! Vezmi to ďas, že nikdo nikdy nevěděl, kam starý skřetí svitek svého zaklínače přenese! Hlavně pryč!

„U Beliára! Kde jsi?“ syčel a hrůza jím cloumala. Svitek ne a ne najít!

„Co je to tam? Tam v komnatě! U postele!“ volal někdo.

Torezze polil studený pot, když se letmo ohlédl a spatřil strážce s pochodněmi, jak pomalu s tasenými meči, krok za krokem, postupují ke komnatě. „Tam, ten stín!“

„Uhněte!“ zavelel hlas.

Raven! Spěchal ze schodů. Razil si cestu mezi strážemi do komnaty.

„Není čas!“ blesklo Torezzovi hlavou. Už málem cítil, jak jej drží silná ruka za krkem a ledový hrot meče se mu noří do zad.

Tu je! Svitek! To je on! Musí to být on! Starý, malý, nazelenalý svitek! Uchopil jej do obou rukou, zavřel oči, nadechl se a rozlomil pečeť!

„Z cesty!“ řval Raven. Vyrval někomu pochodeň a vtrhl do komnaty. Byla prázdná! „K sakru!“ zaklel. „Musí být venku! Prohledejte hrad i tábor! Zavřete brány! Rychle!“

Strážce uposlechly a vyběhly z kaple. Raven se hnál za nimi. V dolním sále zůstali jen dva muži.

„Jak se mohl dostat ven?“ odplivl si Arto.

„Proklouzl do tmy. Poserové zdrhli, když udeřil ten hrom,“ zabrblal Bartholo.

„Asi jo,“ přikývl Arto. „Pojďme to ještě prohledat. Třeba zalezl pod postel?“

Vkročili do komnaty. Pod nohama jim náhle cosi hlasitě zasyčelo.

„Co to kurva?!“ vykřikl Arto a uskočil stranou.

Bartholo se rozchechtal, „Vždyť je to jen štěnice! Ty seš taky posera! Sleduj, jak s ní zatočím!“

Mrňavé zvířátko řápalo, seč mu síly stačily, k východu z kaple. Bartholo udělal dlouhý krok a silně dupl. Chruplo to. V tu ránu se mu pod nohama zablesklo. Cosi jej vymrštilo stranou a do výšky. Narazil zády o zeď, srazil kus starého nábytku a s heknutím, s rachotem brnění se skácel k zemi.

„A do prdele!“ vyjekl Arto.

Na podlaze nyní ležela rudá krvavá tunika a v ní bylo k nepoznání zohavené a rozlámané lidské tělo. Kolem se po dlážděné podlaze rychle rozlévala široká kaluž krve. Arto i omámený Bartholo překvapeně hleděli na mrtvého mága, mrkali, lapali po dechu a snažili se pochopit, co se právě odehrálo!

„Tak to bychom měli,“ zazněl shora hlas. „Dobrá práce!“

Muži vzhledli vzhůru.

Gomez stál na schodech a shlížel na bezvládné tělo. Jeho tvář byla bledá, jako bez života – mrtvá.

„Tady jsme skončili! Svolejte muže!“ zavelel.

Wasserträger

Autor: Kaiser

Zvolené téma: „Milý deníčku“ aneb Hrdinovy soukromé zápisky nalezeny; Paralelní svět (aneb, jak Bezejmenný z g1 do světa gothic remaku přišel); Poslední z kolonie

Získaný počet bodů: 7 = 6. místo (sdílené)

Pro soutěž Zlatý Diego 2024 , představuji vám povídku :

Wasserträger

psanou (možná?) na téma "Milý deníčku" aneb Hrdinovy soukromé zápisky nalezeny.

nebo možná na téma Paralelní svět (aneb, jak Bezejmenný z g1 do světa gothic remaku přišel).

či snad na Poslední z Kolonie ?

To rozhodnutí už nechám na tobě čtenáři!

Byl tu zas!

Doufal jsem, že jsem se od něj osvobodil. Že jsem jej zničil ohnivou bouří. Tři týdny jsem hromadil rudu, abych si mohl koupit svitek kouzla od mága Cronose. Ve výbuchu se pak rozlétl na všechny strany, oheň spálil jeho hrůzy. Přesto nyní, tu byl zas a znovu. Ležel jako vždy na podlaze mé chýše. Dříve se objevoval na stolku, ale ten jsem rozsekal v naději, že mu tak zamezím. Spálil jsem jej v ohništi, zahrabal do bahna, zavalil kameny, zahodil do vodopádu, dokonce jsem jej i snědl.

Och, vše bylo marné!

Ten prokletý deník se vždy vrátil - aby mne trápil!

Snažil se mne svést z cesty. Od mého úkolu.

Kdybych jej jen nikdy nenašel. Tehdy tam u místa výměny se válel, a já jej sebral. Zapisoval jsem si tam různé úkoly, které bylo třeba vykonat. Tehdy jsem zmatečně pobíhal po všech táborech a snažil se každému pomáhat.

To ale byla minulost.

Ted' jsem měl svůj úkol. Svoje poslání, od kterého mne deník odrazoval. Zamyslel jsem se. Deník se nedal zničit ani uzemnit. Zaujal jsem nový postoj – ignoraci.

Věnoval jsem se svému úkolu. Dny přešly v týdny. Ležel tam, aniž bych se jej dotknul. Myslel jsem, že jsem to dokázal. Triumf vůle? Zdálo se to tak. Ale pak...

Jednoho dne jsem otevřel oči a byl přímo přede mnou! Nad mou hlavou. Otevřený přímo na té strašné stránce. Té, které jsem se děsil. Vyděšeně jsem civěl na text, který jsem přece nikdy nepsal já, doufal jsem v to. Nepamatoval jsem se na to. To bych nikdy...

Ale přesto to tam bylo.

S řevem jsem vyběhl z chatrče. Chtěl jsem utéct. Pryč od deníku. Pryč... Hnal jsem se po trouchnivějícím schodišti, které se klikatilo skrze kaskády rýžových polí. Celý horský hřeben jsem musel seběhnout a zmizet pryč... Běžel jsem však příliš rychle. Na bahně mi ujela noha. Pád byl dlouhý, možná i bolestivý. To já nevím, já ztratil vědomí.

Zachvátila mne temnota.

Měl jsem pocit, že jsem na jiném místě. Nebo spíše na jiných místech. Mé poslání – náhle jako by nebylo důležité. Kdo jsem vlastně byl já? Bojovník? Mág? Hrdina?

Viděl jsem sám sebe, ač jsem vypadal trochu jinak, byl jsem to já. Ale nechoval jsem se tak. Svého nejlepšího přítele, člověka, který mi tolik pomohl, jsem srazil do bahna. Vzduchoval jsem. Úkolem mým jsem jej pověřil, abych sám šel dál. Mnohé jsem vykonal. V modré zbroji jsem nakonec stál proti obrovské nestvůře... Copak to jsem snad byl já? Nebo jsem to býval já? V jiném životě? Nemohl jsem to být já... já byl přece...

Já dělal co mi bylo nakázáno. Svůj úkol jsem přijal rád. Nebo snad ne? Nebo jsem se jenom bál? Že by mne nenechali jít? Jak to bylo... lhal jsem si sám?

Probral jsem se zpátky k životu. Byl to Cronos, jehož magie mne vytáhla ze spárů Beliaru. Po mém úrazu mne k němu odnesli rolníci. Můj přítel na to dohlédl. Nyní jsem se styděl ještě více. Nejen že jsem jej zrazoval v deníku, ale nyní i v představách. V zoufalství jsem vše řekl mágovi. Ten však jen pobaveně kroutil hlavou. Dal mi na hlavu mokrý hadr. Poslal mne zpátky. Já už ale věděl, co musím udělat. Došlo mi to.

Po práci jsem si pálenkou dodal kuráž. Otevřel jsem deník a začal psát:

PROČ MNE NENECHÁŠ BÝT? NECH MNE BÝT! NECH MNE ŽÍT!

Deník nijak nereagoval.

JÁ TU MÁM SVÉ POSLÁNÍ! PŘESTAŇ MNE ZNEJIŠŤOVAT! NIKDY JSEM NECHTĚL NIC VÍČ! NIKDY JSEM TO NECHTĚL JINAK!

Chvilku se nic nedělo, ale pak se objevil nový text.

LŽEŠ.

Zíral jsem na ten text. Než jsem stihl něco napsat, deník pokračoval.

VŽDY JSI CHTĚL VÍCE. PROTO JSI SEM PŘIŠEL. TYS MÍŘIL NEJVÝŠ. A ABYS ZAČAL, VÍŠ CO MUSÍŠ UDĚLAT..

PLESK! PLESK!

Leftyho facky mne přivedly k vědomí.

„ÁÁÁ... takže žiješ. Bá! jsem se, že jsi pošel na přemíru chlastu.“

Zmateně jsem se rozhlížel kolem sebe. Ležel jsem na podlaze svojí chýše.

„Co... co se stalo?“

„Přehnal jsi to s pálenkou,“ šklebil se Lefty, ***„celou noc jsi tu hulákal něco o deníku. Ale to je jedno. Pojd', práce čeká,“*** už mne táhl ven z chýše.

Snažil jsem se pohledem zachytit deník. Byl tam, nebo ne? Viděl jej Lefty? Mohl jej číst? Věděl co jsem tam psal? Existoval vůbec? Nebo to byl všechno sen...

„Počkej, Lefty!“ narovnal jsem se. Lefty váhavě nakrčil obočí. Usmál jsem se na svého přítele. Muže, který dal smysl mému životu. ***„Vím, že mi chceš pomoci. Ale nemusíš. Jsem v pohodě. Vím, co mám dělat. Promiň mi moje zaspání, nebude se to opakovat.“***

Znovu jsem se pln odhodlání vrhl plnit své poslání.

„Zase začal roznášet tu vodu. To není možný!“

„Jak dlouho už je na tom simulátoru?“

„Osm dní. Pro něj to bylo více jak dva měsíce.“

„Fuuu, dva zničili bariéru během prvního dne, zbytek byl vždycky hotov během tří. Někteří teda umřeli a vyhodilo je to ze simulace.“

„Eště ten tlustoprď tam byl déle, pět dní.“

„Jo, ten byl taky marnej, prodal ohnisko a nevěděl komu. Fixnul jsi to, že jo?“

„Už nepůjdou prodat.“

„V každém případě je poslední kdo zůstal v Kolonii.“

„A to říkal že tu starou hru hrál stokrát. Chlubil se jak to hrál s jednou rukou a šátkem přes oči. Že prej byl Bezejmenný Hrdina už v šesti letech...“

„Tyvole.. A pak je nejhorší. No, tohle je průser. Nenapadlo by mě, že se někdo zasekne na roznášení vody pro Leftyho.“

„V té staré původní hře prej byl bug, i když jsi to udělal, Lefty tě stejně zmátí.“

„To ale byla stará hra na XPčkách! Tohle je pro ně jako realita. První remake takhle starý hry ve VR! Proč to dělá? Kdo by tohle chtěl dělat? Celej den dře jako mezek. Má se mu tam postavit a zbít ho. Pak mu Lares nabídne místo v tlupě a pošle ho do bažin. Hele, kašlu na to. Až se vyspí, zase mu tam dej ten deník s tím, že se má Leftmu rozbít hubu. Třeba se zase lekne a tentokrát se zabije.“

„A když ne?“

„Nevím. Dal bych mu tam nějakou dobrou zbraň, ale tenhle by snad nosil vodu i v té rudné zbroji. Sakra, za to, co zaplatil, už měl dávno dohrát.“

Poslední hlídka

Autor: Veselý Delfín

Zvolené téma: Poslední z kolonie

Získaný počet bodů: 4 = 7. místo (sdílené)

Samota je klíčem ke svobodě...

Lesy severně od Geldernu. 42 PPB.

Starou pevnost zarostlou v lesích na kopcích smáčí déšť. Dávno poznala dny své největší slávy. Dnes je jen ruinou připomínající zašlé časy, připravenou lehnout v popel dřív, než vymře lidská rasa, jež ji zbudovala.

V uličkách popadaných kamenů lemovaných polorozpadlými zdmi se procházejí dva statní muži. Jeden oděn v kožešině umožňující mu hbitý pohyb, v pravé ruce držíce blyštivou sekeru připravenou dštít třísky.

Druhý obalený v nablýskané těžké zbroji s reliéfem stínové šelmy na hrudi. Sem tam mu z pod pevné zbroje vylézají cáry rudého oděvu. Oběma rukama svírá dlouhý obouručák nachystaný kázat právo svým nepřátelům.

“Sám velitel kryš ze Starého tábora.” ušklíbl se muž v kožešinové zbroji. “Jsem poctěn.”

“Bolster, že?” zazněl pevný hlas od druhého z mužů.

“Buster.” potichu se větrem neslo soku v odpověď a s tím i řinkot tvrdé oceli. Jako když dřevorubec tne do mohutného kmene, takovou silou pustil se oproti nepřipravenému protivníku. Nebyl to však suk, který by se mu postavil v ústrety, nýbrž dlouhý dráp pevné ocele.

Drže meč v obou rukou jej nastavil dopadající sekeře a rychlým přehmatem Ťal proti slizkému banditovi.

“Tvé reflexy jsou stále pověstné.” vydýchal se Buster v bezpečné vzdálenosti od smrtícího drápu, jež mu svým rychlým výpadem prořízl kožešinu na hrudi. “Slyšel jsem, že nás všechny už dlouho hledáš. Zůstal jsem poslední, co? Kdo by to byl čekal...”

“Zavři už klapačku!”

Svůj meč si zarovnal v prodloužení svého těla. Hlavu mu převyšoval snad o celé tři stopy. Najednou přes promoklé lístky korun stromů nad pevností začaly pronikat první sluneční paprsky. Odrážely se v lesku jeho meče a ozařovali jeho tmavé líce. Zatímco jeho kořist stála ve stínu, on zářil jako hrdina z bájí. Osud mu byl nakloněn. Znamení. Vítězství zaručeno.

Rozběhl se do stínu a slunce, jako by se rozhodlo pomoci mu zahnat toho lstivého banditu do pekel, ze kterých vzešel, kráčelo s ním. Paprsek zlatavého světla letěl po zarostlém dláždění rozpadající se pevnosti a probouzel život v mrtvém světě. Probouzel síly strážcova ducha a hnál jej k nezměrnému vítězství.

Řink! Cink! Cvak! A bum! Jiskry létaly. Ocele zpívaly. Ale svět byl klidný. Ticho před bouří dnů budoucích.

“Proč to vlastně děláš?” schovával se Busterův hlas za jednou z mála zídek, které v ruině ještě nespolkly čas. Strážce jej následoval, ale jeho oku unikal. Mihotali se mezi vlhkými kameny a oba hledali příležitost překvapit svého soka. “Myslím mimo to, že jsi kolosální blbec. Zůstat poslední? O to tady jde?”

“Pořád zbývá ještě jeden...” Ticho.

“Přežíváme! Nic jiného. Válka skončila, říkají ve městech. Hovno leda!” Buster zahlédl strážce v průzoru rozpadlé hradby a potichu ji oběhl, hledající možnost vpadnout mu do zad.

Jenže strážce jej zpozoroval a jeho obouručák vyletěl na pozdrav. Rychlým sekem mu prořízl hrud' od ramena až k žaludku. Ne. Bandita byl moc rychlý a jen škrábl kůži. Buster hbitě odskočil z dosahu a schoval se jeho očím za hradbičku, od které vedl svůj útok.

“Pro těch pár let klidu!” vykřikl Buster do lesů okolo. “Skřety jsme vyhnali z Myrtany. Ale zůstali jsme zdecimovaní víc než oni! Myrtana je slabá. Slabá už od chvíle, co jsme se narodili! Hashishini na jihu se chystají k útoku. Bude jen otázkou času, než Trelis padne. V horách Nordmaru se prý znovu sbíhají skřeti. Jak dlouho myslíš, že je sveřepost severanů ještě zadrží? Skřípnou nás mezi kladivem a kovádlinou, a tentokrát nás už šetřit nebudou!”

“Postav se mi jako chlap!” rozezněl strážcův hlas ruiny staré pevnosti.

“Já už tomu rozumím – ty si to nedokážeš připustit... To, že jsme prohráli. To, že svět, který jsme znali, byl zatracen. A zatracení byli jeho bohové.” V ten moment vyšel Buster ze stínu, který jej schovával a postavil se na zbytcích nádvoří čelem proti strážci asi na tři kroky od něho. Hleděl mu do očí. Ale nic v nich neviděl. “Ale já nejsem ty...” řekl a nechal svoji sekeru volně dopadnout na kamenné dláždění.

Cink. Cink. Cink.

Počtvrté už sekera na dlažbě nezazněla. Její pláč utlumilo padající tělo. Strážce nečekal. Rozsekl svého soka vedví a nechal jeho tělo zmítat se v křečích krvavé bolesti.

Sledoval jak z – pro něj vždycky bezejmenného – bandity odchází život. Ještě před chvílí se na něho šklebil hbitý úlisný mládenec, teď na zemi v kaluži krve ležel jen nemohoucí stařec. Nic víc než jen pozůstatek starého světa, který dávno přestal existovat. Ohnul se k jeho tělu, jak umírající sup snášející se k poslední večeři.

I strážcovo tělo bylo ztrouchnivělé. Vrásky na jeho lících začínaly splývat do jedné linie času. Bledé vousy naštěstí zahalovaly zbylou nechutnost stáří. Už nebyl tím statným mužem, kterým býval. Ne. Teď už to věděl. Zůstal totiž sám. Poslední. Žádný z jeho přátel, či nepřátel už nežil. Všichni. Všichni padli jeho rukou. Až na jednoho...

Náhle se nad ruinami prohnalo hejno ptáků. Něco v kopcích pod pevností je vyplašilo. Zaslechl povyk. Hlasy? Veselé a mířící nahoru?

Ach. V kloubech mu zapraskalo, když se rychle zvedl od Busterova vychládajícího těla. Mířil směrem k hlasům. Byl starý a pomalý. Hlasy naopak živé a rychlé. Plné radosti a života.

“Milý deníčku,” pravil chlapcův žertující hlas, nemohlo mu být více jak 15 let, “dnes jsem se vydala na dobrodružnou výpravu...”

“... a vybrala si tu nejdrzejší společnost v kraji.” ukradla dívka konec věty svému společníkovi. Pravděpodobně stejně stará jako mládenec. Oba ustrojení v kožešinových hadrech, které nosí lovci u Sildenu. Nejspíše děti některých z nich.

Dívka otevřela pusou směrem k chlapci, ale slova na jazyk nedošla. Došli téměř už k pevnosti a spatřili starce opírat se o kus zdiva v místě, kde kdysi musela stávat

vrata. Byl starý, nemohoucí a svou vyzáblou siluetou děsil nejen dvě dítky, ale i veškeré zvířectvo v okolí. Kdyby měla smrt vyobrazení ve starých knihách, jistě by tam byl uveden obrázek muže, který na ně shora shlížel.

“Uhm... Omlouváme se. Nevěděli jsme, že tady nahoře někdo žije.” pravila dívka rozklepaným hlasem. “Stejně už jsme na odchodu, víd’?” otočila se na kluka, a jakmile začal kývat hlavou na souhlas, natáhl ruku k jejím ramenům a začal ji odvádět dolů z kopce.

Starý strážce zůstal stát ve dveřích ruiny oněmělý. Ve chvíli, kdy spatřil její tvář, věděl, komu patřila. Nikdy jsme spolu moc nemluvili, nikdy jsme netrávili moc času ve společnosti jeden druhého, ale oba jsme strávili několik let v tom vězení, které z nás udělalo to, čeho jsme nikdy nechtěli dosáhnout.

Znal mě. A já znal jeho. Ale ty oči, které prohlédly skrze jeho duši nebyli mé.

Ted’ však zůstával stát sám na vrcholu kopce a dvě dítky, která jej vyděsila více než on je, utíkala dolů po svahu. Byl starý. Tenhle svět již mu u nohou neležel. Jednou ale bude takovým, které se právě vydal stíhat.

A tady už nastupuji do příběhu já. Našel mě tam, kde i ta dvě malá dítky. Jen nedaleko dole v lese. Stár jsem byl stejně jako on, a možná i daleko více, i přesto, že jsem se narodil později. Jeho urputnost zachovávala mu v časech sílu jeho mladistvého ducha. To já se světa, který nyní patřil mladším, tak urputně nadržel.

“Kam jen jsem ten svitek dal?” mrmal jsem si pro sebe a hledal po kapsách jeden zaprášený dopis od starého přítele, kterého mě tyto lesy tak živě připomněly. Ani jsem neslyšel dítky, jak mi říkají něco o *Smrti* v ruině na kopci. Ale jeho jsem přijít viděl.

“Milten?” pronesl zmatený hlas strážce, který bez povšimnutí dítek přišel jen na pár kroků od nás. Nebyl to však můj hlas, který jej pozdravil na uvítanou, nýbrž té, která jej ke mně vždy měla přivést

“Vy znáte mého děda?”

“Ovšem, dítě, že mě zná. Je to můj starý přítel.” pravil jsem a kynul hlavou na pozdrav. “Ovšem, že se tak můžeš zvat,” odpovídal jsem mu na otázku, kterou nestihl vyslovit. “Co jiného jsou totiž přátelé než ti, kdož jsou uvrženi nepřízní osudu do míst, kde se jeden sám na sebe spolehnout nemůže?”

“Já... myslel, že jsi mrtvý.” vypravil ze sebe strážce.

“To vskutku jsem.” nemohl jsem si odpustit úsměv. “Alespoň tedy ten muž, kterého jsi znal. Svět, který mi dával sílu už není. Ti, kteří ho obývali jsou jen hrdinové v pohádkách, kterými strašíme naše mladé. Zůstal jsi poslední, kdo se odmítá pustit.”

“Ne. Je ještě jeden.” zlost byla v jeho hlase.

“Je? Hmm...” nedokázal jsem najít slova, kterými bych mu vysvětlil bláhovost jeho přesvědčení.

“Pořád ho chráníš? Co pro tebe kdy udělal?” hromadilo se víc a víc zlosti v jeho hlase. Pěsti měl zaťaté a v myšlenkách sahal po meči. Další, který stál v jeho cestě. Tak mě viděl. A zároveň ne. Bojoval svůj vlastní vnitřní boj.

“Pro mě? Hmm... On tady nebyl pro mě. Nýbrž my pro něho. I ty.”

Cítil jsem, jak se v dítkách u mých boků srocuje strach. Už se nebála toho ztrouchnivělého starce, který jim přišel vynadat, ale nebezpečného vraha, který se vrátil ze starých pověstí a přivedl s sebou svět plný bájí a fantazie. Nemohla být ale dále od pravdy, neboť nikdo takový před námi nestál. Byl tam jen muž, snažící se najít smysl sebe sama. Ale tehdy jsem jej viděl jen já.

“Mohli bychom jít, prosím, odsud? Bojím se, že nám ten muž chce ublížit.” pravil hlas dívky u mého ramene.

“Ublížit?” nerozuměl jsem. “Vidím v tvé mysli daleko temnější představy. Tohle není ta poslední výprava, na kterou jsem se chtěl vydat. Ne. On nás nemůže zabít.”

“Jak to můžeš vědět?” vrátil se do hovoru strážcův hlas.

“Protože jsem to viděl.” odpověděl jsem mu. “Mou smrt. Tvou smrt. I smrt světa samotného. Všechno jsou to vlastní dílky v příběhu, který neovlivníme. Anebo možná ano? Kdo může říct, co bylo psané a co jsme změnili? Vždyť jakmile je budoucnost dána, není jiné možnosti, jak se může stát.”

Obrátil jsem se na dítku, zatímco všichni tři posluchači báдали nad mnou pronesenou tezí. “Prosím, Nile, vezmi mou vnučku a vraťte se domů. Na poslední část mé výpravy už musím v jiné společnosti.”

“Ne! Já tě s ním jít nenechám!” hnaly se slzy do očí mé vnučky.

“Ale já musím.” odpověděl jsem. “Má přítomnost v jeho části příběhu je ještě vyžadována. Ještě jednou a naposledy. – Prosím, Nile. Musíte mi věřit, že tento muž mi opravdu neublíží. Vsadím na to můj život.”

Nebudu tě, drahý čtenáři, zabývat podrobnostmi, které vedli k tomu, že nás dítku opravdu opustila a namířila si to zpět k vesnici. Já a strážce jsme zůstali sami v lese. Slunce už pomalu zapadalo za obzor, ale ještě zbývalo pár hodin světla. Bylo léto v plné síle.

“Pojď.” pohlédl jsem na svého přítele a ubíral se do hloubi lesa, následován tichým praskáním větviček pod jeho tvrdými botami. “Už to není daleko.”

“Ty máš děti?” zeptal se náhle.

Pousmál jsem se. “Dlouho jsem bádala nad tím, jakou otázku mi na konci položíš, ale tahle mi vždy unikala. Ha! Dceru a vnučku, ano. Svět, který jsme znávali už není. Já si to přiznal už dávno. To muselo být někdy kolem té doby, kdy mě posedl zlý arcidémon – no, nebudu tě zatěžovat podrobnostmi. Kde jsem to... Á! ” můj hlas poklesl. “Mí bratři už dávno zemřeli. Nebylo důvodu zůstat v opuštěném klášteře. Ten život nechal jsem za sebou a sestoupil zpátky do nížin. Začal jsem znovu. A čekal, až se shledáme.”

“Ty a nějaká žena?”

“My dva, samozřejmě. Ano, vím o všem, co jsi za ta léta dělal. Nejsem tady, abych tě soudil. Byl já snad vhozen do bariéry, protože král neměl rád nevinné? Ne. To, co jsi udělal je bezvýznamné v porovnání s tím, co teprve udělat máš.”

Bez náznaku. Bez varování. Připlížila se ve stínech. Smrt na čtyřech nohách. Tichý lovec, který nemá slitování. Stínová šelma vpadla nám do zad a jedním mohutným skokem svalila na zem strážce a následně i mě.

V něm však zahořel život. Nebyl to nemohoucí stařec, kdo se sápal zpátky na nohy, ale schopný válečník, v jehož rukou plála síla kázat spravedlnost. Ťal zezadu po šelmě a donutil ji opustit moje zesláblé tělo. Postavili se teď jeden proti druhému. Muž proti šelmě. V jedné očí krev, v druhé nemilosrdnost.

Sekl po ní, ale byla rychlá. Uskočila do strany a ihned se mu sápal po krku. Odehnal ji mocným sekem pod krk, ale nijak ji to nezpomalilo. Začala ho obíhat. Kroužila kolem něj, jako sup nad zdechlinou. Myslela, že je rychlejší a pokusila se mu rychlým skokem dostat na záda. On však byl připraven. Opět dostala za vyučenou.

Kočky rády ťapkají po třech nohách, když chtějí politovat. Stínové šelmy nejsou jiné. Skočil jí na špek a hnal se jí dorazit. Jenže noha, kterou ještě před chvílí vypadalo,

že bude šelmě muset pofoukat, zahrála mistrovské divadlo. Opřela se mu o trup, zatímco se chystal k finálnímu úderu a zatlačila.

V mžiku ležel pod jejím těžkým tělem. Meč mu upadl opodál. Moc daleko od dosahu rukou. Jeho ale žádná bestie nepřemůže. Začal ji mlátit pěstmi do nohy, která jej svírala. Řvala, až mu sliny létaly do očí. A v tu chvíli oba oněměli.

Praskot za nimi byl tak silný, že jak muž, tak bestie si mysleli, že celý les vzplanul v plamenech. Rozednělo se. Nenastával nový den, ale slunce bylo jen pár kroků od nich. Ten žár se nedal vydržet, spaloval jim chlupy na tělech. A přesto uprostřed té krásné zhouby stál mladý muž. Plameny jej poslouchaly. Říkali mu pane. Takový respekt vyzařoval, že ani šelma, ani muž pod ní nevydali ani hlásku. Jen tupě zírali. A v tu ránu se oheň přehnal přímo k nim.

Jak tupě tam šelma stála, tak tupě zmizela do věčných lovišť. Veškeré maso bylo spáleno na uhel a strážce zasypal jen popel. Ani kosti po ní nezbyly.

“O jednu prašivou potvoru méně!” prohlásil strážce vítězoslavně, ihned poté, co se postavil na nohy. Viděl mě dopadnout k zemi. Nohy už mě neudržely.

“Vždycky jsi to musel být ty...” pravil jsem chraptícím hlasem, když se sklonil nad místem, kde jsem si ustlal. “Jsi jediný, kdo se nechce pustit už dávno mrtvého světa a jako takový zde vydržíš nejdéle. Nikdy tě nezastavilo, když se k tobě osud otočil zády. Vždy když si všichni mysleli, že už tě někdo dostal, ty ses objevil ještě silnější než dříve. Nikdy nevyprcháš. Nikdy se nevytratíš. Vždycky se vrátíš. Ale nakonec zůstaneš sám...”

“Ne. Ještě jeden stále zbývá.” nepřestával být zatvrzelý.

“On už je dávno mrtvý. Anebo nikdy ani nežil? Záleží asi jak se na to díváš... Už dávno opustil hranice tohoto světa. Možná se jednou vrátí. Možná ne.”

“Takže se schovává v jiném světě? To tím chceš říct? Přesl snad do paralelního světa?”

“Úsměvná je mysl fantasie. Myslíš snad, že existuje nějaká kopie světa našeho, kde je všechno jinačí a přesto stejné? Nereálný m...?” zadrhl se mi hlas. “Ne. Nic takového. Žít musíme ve světě, který nám byl dán.” Ucítíl jsem v jeho mysli další otázku a raději odpověděl, než ji stihl položit. “Nemohu ti sdělit, zda jej ještě potkáš.” zamyslel jsem se. “Dobrá. Řeknu ti toto. Cesta, na kterou se nyní musíš dát, tě zavede na místo, kde byl spatřen naposledy. Už to není daleko, jen kousek výše k těm horám. Nechal jsem ti tam připravit něco na památku. A na ten dlouhý čas...”

Popadl mě kašel. On cítil, jak mě opouštějí síly. Bylo toho ještě tolik, kolik jsem mu toho chtěl říci, ale musel jsem volit slova opatrně. Nevěděl jsem, která budou poslední.

“Nikdy si nenech vymluvit, že nejsi ten drsný chlápek, kterého všichni respektují. Byl jsi jím. Jsi jím. Ale nikdy jsi nebyl náš nepřítel. Vždy ti jen šlo o to, chránit ty, co tě následovali. Bránit je. Všude, kde jsi přebýval, byla nějaká brána, která se mohla spolehnout na tvou ochranu. Teď tě čeká další. Ta nejdůležitější. Ta poslední. Říkám, že svět, který jsme znali už není. Ale tak úplně pravda to není. A přijde spousta těch, co bude chtít zničit veškeré ty pozůstatky, kterým legendy propůjčují božskou sílu. Možná, že některé z nich stojí za zachování, nemyslíš?”

Zakýval hlavou na souhlas. Alespoň se mi tak ještě zdálo. Jenže to už nebyl můj hlas, který dolehl k jeho uším.

“On je mrtvý, že?” zeptala se strážce moje vnučka.

Neodpověděl.

Zvedl se a pokračoval do kopce.

Slzy jí zkrápěly tvář, když se shýbla k mým pohasínajícím očím. Nil byl hned kousek za ní. Ještě jedno si však pamatuji, a to, když se podívala nahoru do kopce a zvolala na strážce, který se chystal na poslední hlídku: “Kam to jdete?”
Zastavil. Zamyslel se. “Dál.”

Epilog

Jeden přítel mi kdysi řekl: “Co budoucnost je víc, než výsledek věcí minulých?” Může se ti totiž, drahý čtenáři, zdát, že tento příběh je bez konce, jenže dokud bude svět světem stát, každý příběh bude bez konce. Konec bude totiž jen jeden, někde tam v dáli. Anebo konce neexistují? Ta otázka nemá jednoduchou odpověď. A než abych ti ji dal, budu radši, když si najdeš svou.

Ne vše je důležité vypovědět. Něco je lepší ponechat fantasii. Například ti určitě nemusím říkat, kdo byl strážcem tohoto příběhu. Mnohokrát jsi se s ním setkal. A možná se s ním setkáš ještě jednou. Naposledy? Kdo ví...

Jedno je však jisté: “Všechno bude dobré.”

Dekadentní

Autor: Vzteklej Fotr

Zvolené téma: Poslední z kolonie

Získaný počet bodů: 4 = 7. místo (sdílené)

Bude muset zabrat. Ještě trochu. Zvíře hloupé. Krysu, snažící se překousat provaz svírající jednu z beden, sleduji už dobrých pár hodin. Kdybych se jí pokusil pomoci, nejspíš by se opět ztratila v hromadě prázdných pytlů. Plavíme se zatím jen pár dnů, ale mně to připadá jako věčnost. Moře mě vždycky děsilo. Není kam utéct, jedinou cestu určuje loď. Často vzpomínám na lesy a údolí, ve kterých jsem strávil většinu života. Těžko uvěřit tomu, že se vracím zpět. Ale lepší zahnat chmurné myšlenky na to, co mě čeká, i na to, čím jsme si prošli.

Tak dělej, co je tak těžkého na překousání provazu. Krysa to však náhle vzdává a utíká do svého jutového sídla. Není divu, vrzání prken pod vahou válečného veterána sestupujícího do podpalubí nelze přeslechnout. Věděl jsem, že dříve či později přijde, taky už té cesty musí mít až po krk. Pozoruji, jak těžce došlapuje. Buď mu nedělá dobře houpající se loď, nebo si něčím silným zkrátil dlouhou chvíli na palubě. Chvilku mžourá v šeru, až nakonec jeho zrak zavadí o to, co vyhodnotil, že jsem já.

„Vypadá to, že jsme skoro na místě,“ oznamuje. Tuto variantu jsem už téměř vyloučil. Mám silné pochyby, zda je to ještě vůbec možné, ale nakonec vstávám a následuji ho na palubu. Vzduch je tu chladnější. Je cítit mořem, ale jinak je přesně takový, jaký si jej pamatuji. Ačkoli oblohu zakrývají temná oblaka a viditelnost je nízká, posádka na přídi upřeně sleduje horizont. Vydávám se za nimi. I přes mlhu vidím obrys skalnatého pobřeží. Khorinis je na dohled. Podle mapy by měly skály již brzy odhalit bývalou rybářskou pláž a kamenné molo. Náš cíl je zakotvit u tohoto kamenného mola, lépe řečeno u toho, co z něj zbylo. Nezaměnitelný zastřený hlas vůdce výpravy zavelí, abychom vynosili vybavení lodi na palubu a připravili se na případné potíže se zakotvením. Scházíme do podpalubí, abychom přenesli zásoby. Moc toho není, ale všichni spoléháme na to, že nám Khorinis poskytne stravu, jako tomu bylo dříve. Zahlédl jsem i onu krysu, která nebyla schopná přehryzat provaz. Onen provaz však vypověděl službu ve chvíli, kdy jsem se pokusil zvednout jím jištěnou bednu. Obsah bedny vypadl na zem. Jsou to tvrdé chleby zabalené v látce. Ta krysa dobře věděla, proč si bednu vybrala. Tyto chleby jsou jednou z mála potravin, které vydrží celé týdny požitelné. Posbíral jsem chleby a zabalil je zpět do látky. Máš smůlu, kryso.

Kamenné molo je na svém místě. Nekotví zde jediná loď, celé okolí působí zcela opuštěně – není tu nic, co by nasvědčovalo jakékoli nedávné činnosti skřetů či lidí, i přesto máme připravené zbraně a děla na pravoboku jsou připravena. Zdá se, že zde můžeme zakotvit. Vládne tu hrobové ticho, které narušuje pouze šumění vln rozrážejících se o molo. Ztemnělá obloha jen posiluje ponuru atmosféru. Podařilo se nám přistát u mola a vytáhnout prkno, je tedy čas opustit loď. Na pláži zůstaly ještě zbytky rybářských přístřešků, nábřeží je však prázdné a skalní brána je částečně zabarikádována hromadou dřeva se sutí. Někdo evidentně použil staré nákladní bedny, aby odřízl ostatní od jediné přístupové cesty k molu. Vyčkáváme na molu, neboť je čas na shrnutí instrukcí.

„Podařilo se nám úspěšně přistát, což byl náš první krok. Nezapomínejte na to, proč tu jste.“

Sám jsem nad tím měl čas přemýšlet celou cestu sem. Kým jsme ještě nedávno byli a kým jsme teď? Doba se změnila, bývalo nás osm a pak už jen pět. Doplnit řady bylo prý nevyhnutelné. Zpětně mi připadá, že přijali každého, kdo se přihlásil a aspoň trochu vypadal na to, že přežije cestu sem. Kam jsme to dospěli. Půlku expedice tak tvoří nováčci, kterým bych nesvěřil ani starou minci. Důvěru si budou muset získat.

Ať už je zticha. Není to nejpříjemnější společník, ale je to skvělý šermíř a bratr ve zbrani. Ne, jen ať je trochu namotivuje, jeden z nováčků se totiž málem sesypal už na lodi. Plán je jasný, musíme projít městem. Rozdělujeme si proto zásoby z lodi, většinu tu však necháváme na zpáteční cestu a pro Finka, který bude mít za úkol hlídat loď. Tenhle Fink je na lodi jako doma. Je to trochu podivín, ostatně jako většina mořských vlků, ale zdá se, že jsme si nemohli vybrat lepšího průvodce po moři.

Kráčíme k zablokovanému skalnímu oblouku. Drif, jeden z nováčků, se snaží překonat barikádu. Doufám, že skřeti nečekají na druhé straně barikády na to, až se nad valem ukáže něčí hlava. Navzdory mohutné postavě umění být velice tiší. Jistě, nejsou to skřeti z pevniny, tihle jsou mnohonásobně nebezpečnější a snad i zákeřnější. O tom však mohl tenhle Drif slyšet jen z vyprávění. „Dobrodruh Drif“. S tím samostřílem to ale docela umí. Nakonec se mu daří val přelézt.

„Je tu klid, pojdte za mnou,“ oznamuje nám. Rozhodně se nebudu tlačit dopředu.

Přístavní čtvrť působí, jako by se z ní všichni obyvatelé před nějakou dobou náhle rozhodli odejít. Budovy jsou spíš zchátralé nežli zničené válčenou vřavou. Hlavní konflikt se musel odehrát někde jinde. Někteří obyvatelé se během bojů jistě pokoušeli někam schovat, aby se vyhnuli smrti či zotročení. Někdo by jim mohl vyčítat, že nebránili město, jak by to však mohl někdo vyčítat ženě, která za celý život nedržela v ruce jinou zbraň než pánev a koště? Možná se přeživší schovali do stok? Vyloučeno, tam už roky nikdo nemá přístup.

Mám pocit, že si Drif hraje na druhého vůdce výpravy. Tato je jeho první, pokud však bude nadále postupovat stejně, bude nejspíš i jeho poslední. Nejspíš si neuvědomuje, v jakém nebezpečí se každou chvíli můžeme octnout. Nemá strach ani stud. Nejspíš chce, abychom viděli, že bude užitečnou složkou výpravy, ale o to tu nejde. Je třeba držet se plánu.

Pokračujeme dále městem a ukazují se první známky bojů. Narážíme i na barikády a pozůstatky provizorních věží. Ať už se zde dělo cokoli, je tu už dlouho klid.

O osudu Khorinisu jsem slyšel mnoho historek. Někteří lidé tvrdili, že se do vedení města dostala jistá žena za své hrdinské činy. Jiní dokonce šířili historky o tom, že se Esmeralda vrátila zpět na Khorinis, což zvrátilo celý průběh boje mezi skřety a lidmi. Lidé mají obzvláště v době krize tendenci dávat si falešnou naději, je to však odsouzeníhodné?

Horní čtvrť byla evidentně dobyta. Železná mříž, která mohla původně chránit vstup do čtvrti, leží několik stop od brány. Na tržišti jsou fleky od zaschlé krve, mrtvolky však nikde. Snad se je někomu podařilo zakopat. Nebo je spíš někdo odtáhl a obral o všechno, co by mohlo zajistit přežití dalšího dne. Boje mohly trvat i několik dní, potom se nejspíš lidé vzdali, neboť mnoho otroků pocházelo právě z Khorinisu. Zajímalo by mě, jaký osud potkal mágy Ohně a paladiny. Zatím víme jen to, že se nepodařilo udržet hrad

v Hornickém údolí. Soše Adanose v kapli byla groteskně zohyžděna hlava, tohle práce skřetů rozhodně nebyla. Mysleli si snad měšťané, že je Adanos opustil, když prohráli boj o město? Nebo snad považovali útěk mágů Vody za zradu? Mnozí to zazlívali Vatrasovi, o ostatních mázích se však příliš nevědělo.

„Stejně nezáleží na tom, kdo vládne. Vždycky to dopadne stejně. Král vždycky posílal na frontu stovky lidí, i když ví, že je tím pošle za samotným Beliarem. Já jsem třeba ještě nikdy nikoho nezabil. Jasně, občas jsem si přilepšil, ale nikdy od takovejch, kterejm by to nějak moc ublížilo. Párkrát jsme přepadli karavanu nebo tak, ale...“

„Hoglare, drž hubu!“ ozvalo se zezadu. Nemusel to říkat dvakrát.

Sám jsem zapříčinil smrt tří lidí, ale tehdy to bylo nevyhnutelné. Sebevědomí každopádně tomuhle Hoglarovi rozhodně nechybí, zato ostatní začínají být trochu nervózní. Myslím, že jeden z nich už teď hledá příležitost pro nenápadný návrat na loď. Fink ho každopádně odplout nenechá.

Brána na tržišti byla proražena obřím beranidlem a od hotelu se přes celé tržiště táhnou stopy krve. Tento pohled morálce skupiny nepřidal.

„Myslíte, že tam někdo odtáhl všechny ty mrtváky?“ ptá se Hogar. Nenapadá mě žádný důvod, proč by se někdo namáhal tahat těla mrtvých do hotelu.

„Kvůli mrtvolám tu nejsme,“ ozývá se vzadu.

Opouštíme město a vydáváme se na lesní cestu. Pěšina je zarostlá vysokou travou. Zdá se, že tudy dlouho nikdo nešel. Musíme si dávat dobrý pozor, neboť jestliže bylo město prázdné, zde to tak rozhodně být nemusí. Radši se držím vzadu a dávám pozor, zda nás někdo nesleduje. Zašustění v trávě kus od nás je jasný signál, odněkud zepředu slyším zvuk natahované tětiny. Tenhle luk znám, ten nikdy nezklamal svého majitele. Už mnohokrát mu zachránil život. Svist šípu následuje kvílivé kňučení a po chvíli nastává ticho. Holgar jde zkontrolovat situaci se sekerou v ruce. Jak sevřel topůrko sekery, na masivních pažích se mu vyrýsovaly svaly. Pochází z Myrtany, ale kdekdo by ho mohl zaměnit za Nordmařana. Působí možná trochu neohrabaně, ale s tou sekerou se jistě dokáže ohánět.

„Něco mezi šakalem a vlkem. Je po něm,“ oznamuje Holgar a bere zvíře na záda. Skřetí pes. Je to podezřelý, se skřetími psy to nikdy není takhle jednoduché. Nedokážu si to vysvětlit. Chvíli sledujeme okolí, ale nakonec usuzujeme, že je čas pokračovat v cestě. Po cestě mi už cuknuly oči nalevo od cesty, snad ze zvyku. Kdepak, tohle by bylo až příliš riskantní.

Jdeme okolo místa, kde dříve stála farma, z cesty je totiž vidět ohořelá střecha. Procházíme pod mostem, ten stále stojí. Skály za chvíli odhalují spálené zbytky hospody. Divím se, že tak neskončilo i město. Louka u hospody je pustá. Nastal čas domluvit se, co bude dál, neboť se blíží večer. Stojíme kousek od hospody, sešlo se nás však jen devět. Kdepak je náš opozdilec? Hlavou mi proběhne myšlenka. Jistě se šel podívat na to, co zbylo z hospody. Není divu, té hospodě věnoval většinu svého života, ačkoli je to dnes již dávná minulost. Myslím, že kdyby to bylo pouze na něm, zůstal by tu a bránil by hospodu vlastním tělem, tehdy byl svobodný bez závazků. Osud měl však jiné plány.

„Hoglare, ty tu zůstaneš se mnou a naším nostalgickým přítelem; my pohlídáme zásoby, uděláme oheň a zpracujeme úlovek, mezitím se ostatní podívají po něčem dalším.“

Nastal čas jít lovit. Pro úspěch celé akce se dělíme na dvě skupiny; první povedu já a druhou Gaan, ostatně to tu známe nejlépe. Gaanova skupina se podívá do lesa za hospodou. Já půjdu se dvěma nováčky ke klášteru.

„Drife, Crete!“ volám.

„Cretusi,“ opravuje mě Cretus. Budiž. Myrtanské nářečí je podivné.

Jdeme, dokud je vidět,“ oznamuji. Míjíme poničenou sochu Innose, tentokrát to jistě udělali skřeti. Panuje tu naprosté ticho. Je zvláštní vidět kapli bez jejího strážce. Dříve jsem tu vídal některého z mágů ohně.

„Ten most vypadal vždycky takhle?“ ptá se Drif. Odvracím pohled od kaple. Most uprostřed končí a mezi okraji je několik loktů dlouhá mezera, jako kdyby se jej někdo pokusil vyhodit do povětří. Slyším tiché syknutí a ohlídám se. Cretus vypadá, jako by byl paralyzován. Po chvíli stěží natahuje ruku s namířeným ukazovákem směrem k plácku u mostu. Teď už jsem pochopil jeho reakci. V šeru je mezi stromy vidět povědomá silueta obří smrtící bestie, odedávna známé jako královna místních lesů. Stínová šelma. Drif, který stojí kus od nás, vytahuje samostříl. Není možné, aby ze své pozice poznal, že jde o stínovou šelmu, a už vůbec nemůže tušit, že se může každou chvíli probudit a vydat se na lov. Teď není čas hrát si na hrdinu. Sykám na něj, ale ten idiot je rozhodnutý. Buď všechno nebo nic.

„Jestli chceš teď udělat dojem, pomoz mi s Cretusem,“ říkám polohlasně. Pokud neslyšela Drifa, jak si to štrádaje pár stop od ní, neuslyší snad ani mě. Drif znejistěl. Dělam několik opatrných kroků ke Cretusovi a mávám na Drifa, aby šel k nám. Drif schovává samostříl a plíží se k nám. Teď už šelmu vidět musel. Jakmile je dostatečně blízko, radši ho chytám ho za kabát a táhnu ho pryč, stejně tak Cretuse.

„No do pr... co to bylo?“ vydralo se z Cretuse.

„Stínová šelma... khoriniská,“ Odvětim. Snažím se to říct lhostejně, abych ho uklidnil, ale můj hlas se přeci jen trochu zachvěje.

„Tomuhle vy říkáte stínová šelma?“ ptá se podrážděně Cretus. Na to si už bude muset odpovědět sám. Stínové šelmy, které kdy mohl vidět na pevnině, musely být oproti této jen slabý odvar. Cretus byl sice gladiátor, ale boje se zvířaty už tehdy nebyly podporovány. Vracíme se k do tábora.

„...A proto by to neměl víst žádný král, každej by si měl chránit vlastní zadek... a barák,“ vysvětluje Holgar a přikládá ohořelý trám pod pečící se maso.

„Orlan by s tebou asi souhlasil,“ dodává suše jeho společník a otáčí se směrem k hospodě.

„No a když se dohodnou, proč ne, ať si klidně bráněj baráky spolu, takhle to dělaj klany,“ pokračuje Holgar. Vracíme se a cítíme pohledy ostatních.

„Vy jste asi moc úspěšní nebyli, co?“ ptá se Holgar a ukusuje maso.

„Stínová šelma,“ vysvětluji.

„Tu bych si teď klidně dal,“ prská s plnou pusou Holgar. Nikdo z nás nemá chuť mu nic vysvětlovat. Cretus po cestě zakopl a poranil si kotník, to je však nic oproti tomu, co by ho čekalo, kdyby zůstal u kláštera.

Setmělo se a druhá skupina se právě vrací z úspěšného lovu. Podařilo se jim ulovit tři krysokrty. Nakonec jsme rozhodli, že zde přenocujeme; dvojice se vystřídají na hlídkách. Po náročném dni ulehám ke spánku. Je možné, že mágové úmyslně zničili most a doposud žijí v klášteře? Nikdy jsem v něm nebyl, ale kláštery musí mít velké zásoby. Ne, je to velice

nepravděpodobné. Není to moje starost. Jaká může být situace na pevnině? Po konci válečné vřavy je snad klid. Faringské lesy mají své kouzlo, nikdy jsem si však nezvykl na tamní faunu. Kdepak, za všechno, co jsem kdy měl, vděčím Khorinisu, i proto jsem kývnul na tuhle výpravu. Jsme jedni z mála, kteří to tu znají. Sami říkali, že jsme ti poslední zzz...

„Vstávej, máme hlídku,“ houknul na mě Gaan, „jo a Drif je pryč.“

„Cože? A kam šel?“ ptám se.

„Nevíme. Holgar si myslel, že jde jen někam do křoví.“

„Kdy měli hlídku?“ vyzvídám.

„Byli druzí,“ odpovídá.

„Nu což, náš plán zná a zpět na loď kdyžtak trefí, ne?“ snažím se sám sebe uklidnit. Buď ho stínová šelma natolik vylekala, že utekl zpět na loď, nebo nám právě dokazuje, že nebude slabým článkem skupiny. Zdá se, že skutečný test přijetí do Kruhu Vody právě začal.

Okolí je klidné a Drif se nevrací. Je načase probudit poslední dvojici. Cretus se asi modlí, je totiž schoulený a pohybuje rty. Nejspíš se modlí za misi, možná za Finka hlídajícího loď, možná za nepřítomného Drifa či za svůj kotník.

„Snad bychom mohli zvládnout ještě jednu směnu, ať si stařík s Cretusem odpočinou,“ navrhuje Gaan. ‘Stařík’ totiž zešedivěl ještě v době, kdy byl mladý. Gaan mi jednou říkal, že zažil nějaký šok, ale nikdy jsem víc nevyzvídal.

„Necháme je odpočívat,“ přitakávám.

Ráno je tu. Balení netrvá dlouho a odcházíme. Holgar zatím říká ostatním, jak se to má s Drifem. Nikdo z nás to teď nechce řešit. Je čas vydat se do Hornického údolí. Míjíme skalní masiv, který odkrývá výhled na pláň. Ze statku je spáleniště. Z dřevěné palisády, která oddělovala průsmyk od zbytku Khorinisu, nezbylo nic. Holgar vypráví Gerratovi o politice. Tenhle Gerrat je celkem nenápadný. Celou dobu je zticha, prostě nese zásoby a jde. Cretus těžkopádně došlapuje, ale zatím nás nezpomaluje. Průsmyk se téměř nezměnil.

Stále tu stojí přepravní plošina z dob výměn rudy za zboží pro Starý tábor. Údolí si žije vlastními pravidly. Dokonce ani ten most se nerozpadl. Nejlepší bude, když se teď rozhlédneme po okolí. *Moudrý člověk si o věci udělá nejdříve přehled, než se rozhodne*, tak to s oblibou říkal jeden starý známý.

Hrad stále stojí, obyvatelé už v něm ale nebudou. My však míříme na jeden z nejvyšších bodů kolonie – na místo staré citadely. Je to zvláštní, přítomnost skřetů výrazně narušila místní faunu. Zatím jsme narazili na tři krysokrty, stínovou šelmu a udiveného skřetího psa. Tady je pusto. Vegetace se však podobá té z doby před příchodem draků. Jdeme stezkou podél skal a míříme k mostu. Lesy opět zakrývají část údolí. Z mostu příliš nezbylo, ale postačí na to, abychom se přes něj dostali na druhý břeh.

„Tohle je ten hrad, kde vymleli ty paladiny, ne?“ ptá se Holgar, „a my teda míříme támhle? Tak co kdybyste tam už došli sami a já to tu omrknu, byla by škoda neodvázat si třeba zbroj, ne? Doteď jste to nějak dali i beze mě, tak si nějak poradíte. Pak se tu pro mě stavte, jo?“ domluvil Holgar a míří ke hradu. Tohle je zvláštní.

Všude je pusto, nerušení obcházíme hrad a odbočujeme doprava za převis. Budeme muset šplhat nahoru. Ozývá se však Gerrat.

„Chlapi, nemůžu tam Holgara nechat. Zná ho a vím, jak by to dopadlo, kdyby tam zůstal sám. Po cestě zpátky vás najdeme,“ řekl Gerrat, otáčí se a odchází.

Šplh nakonec proběhl úspěšně. Kráčíme po stáčející se cestě a brzy se nacházíme na kraji otevřeného prostranství. Jsou tu opuštěné stany skřetů, avšak žádní živí skřeti nadohled. Uprostřed plácku něco modře září. Připraveni k boji se jdeme podívat ke zdroji azurového světla. Je to pětiúhelník s hranami osazenými modrými krystaly. Teleport je aktivní.

„Můžeš mi vysvětlit, jak mohli ty chlupatý bastardi aktivovat teleport? Byl jsi u toho, když je Saturas zkoumal,“ ptá se Oran.

„Na tom nesejde, musíme splnit úkol,“ odpovídá Cord a vytahuje z torny kleště. Opatrně vyjímá ohniska a balí je do torny.

„Tentokrát bude návrat jednodušší,“ doplňuje Cord a vytahuje z torny runy.

„Měl jsi je už na lodi,“ poznamenává Gaan.

„Ano, ale teď už víme, v jakém stavu jsou cíle teleportů,“ odpovídá Cord, „jdeme.“

„A co Holgar, Drif a Gerrat?“ ptá se Cretus.

„Uvidíme. Hoglar dal přednost vidině výdělků na úkor mise, Gerrat se rozhodl přerušit misi kvůli kamarádovi. Neodsuzuju to, ale my fungujeme jinak. Drif se vypařil, což se mu mohlo stát osudným. Úkol je na prvním místě. I Lance jej tehdy plnil s vědomím, že je vystaven životnímu nebezpečí.“

„To zní jak z nějaký přitroublý pohádky. Takže je tu necháme?“ ptá se Martin. Cord se odmlčí.

„Třeba jim to docvakne a vrátí se na loď,“ odvěti Cord, „vypadneme odsud a na lodi přivítáme nové členy Kruhu. Jsem zvědav, kolik jich tam na nás bude čekat.“

Cord ještě vytahuje trvanlivé chleby, láme je a ze střídky vytahuje lahvičky s armagnacem.

Chytrá krysa, jen co je pravda.

„Tumáš, Cavalorne. Tak na cestu, snad už poslední z kolonie.“

„Poslední z kolonie,“ dodávám. Tak sem jsme to jako Kruh dopravovali? Adanosi chraň.

Miltenův ztracený ráj

Autor: Emperor

Zvolené téma: Miltena posedl zlý arcidémon

Získaný počet bodů: 3 = 8. místo (sdílené)

„Spánek rozumu plodí nestvůry“

Francisco Goya

*„Krev v kraji snů
je zase plná slin ...“*

Necrocock

Vážený členové ministerstva pro historické a náboženské záležitosti,

zasílám vám v příloze kopii svazku, který si dovoluji považovat za cenné svědectví, zjevující doposud neznámou část života proslulého mága Miltena, později velmistra a nejvyššího mága Myrtany. Jedná se o několik listů psaných rukou samotného mága, které byly nalezeny během rekonstrukce knihovny v nordmarském klášteře. Díky těmto zápiskům by bylo možno doplnit jednu z mezer v Miltenově biografii, konkrétně krátké období po odjezdu Vyvoleného, později krále Rhobara III., na Irdorath. Patrně se jedná pouze o malou část obsáhlejšího deníku, jehož zbytek byl patrně zničen při požáru v klášteře, alespoň tak soudím podle ohořelých okrajů listů. Rovněž není znám osud v textu několikrát zmíněného Rhobarova deníku, je více než pravděpodobné, že rovněž shořel, což by ovšem znamenalo velkou ztrátu. Nyní mne však trápí jiná věc - nevím si rady s tím, jak si vyložit některé konkrétní pasáže, vzhledem k jejich znepokojivému charakteru se zdráhám je zveřejnit. Proto se obracím na Vás a přenechávám toto rozhodnutí na posouzení Vaší komise, o jejíž zřízení žádám.

S úctou a pozdravem

bratr Dominik

toho času archivář a správce nordmarské knihovny

...a tentokrát mne to skutečně poněkud zamrzelo, to přiznávám. Nečekal jsem, že se rozhodne vyplout beze mne, věřím, že bych mu byl v boji s mocným nepřítelem platným pomocníkem. Ale nemá smysl hořekovat a utápět se v sebelítosti, mým úkolem je sloužit Innosovi a nadále hlídat klášter před případnými útoky Beliarových posluhovačů. Zrovna dnes jsem zahlédl jednu podezřelou postavu plížit se za mostem, ale zmizela dřív, než jsem stačil doběhnout k Innosově svatyni. Tak jsem alespoň chvíli porozprávěl s Isgarothem, postěžoval si mi, že stále nedostal zprávu od Vatrased. Slíbil jsem mu, že to zkusím zařídit, až budu mít cestu do města.

Stručný zápis událostí několika posledních dní: minulý týden mi Ulthar zadal úkol, abych pomohl při práci v tajné knihovně. Tu bylo třeba nejprve uklidit po řádění démonů a jiných potvor. Ted' provádím průzkum knihovny, třídím a katalogizuji všechny nové knihy a svitky. Již několik dnů pokračuji v pilné práci, trávím nyní v knihovně většinu dne, nezřídka zde zůstávám i dlouho do noci. Ačkoli je tato činnost velmi uspokojující, přeci jen mne to dlouhé vysedávání ve sklepení poněkud zmáhá, i někteří bratři mágové mi radí, abych více dbal na odpočinek. Službu před branou kláštera za mne naštěstí převzal Marduk, mohu si tedy nyní alespoň trochu oddechnout, i když to mou mysl neustále táhne tam dolů.

Co asi dělá můj přítel? Často na něj myslívám a modlím se za něj. Listuji si občas v jeho deníku, který mi svěřil do opatrování. Ach ty časy v bariéře! Mívám z těch dob zlé sny, stále se mi v nich opakují scény, kdy Gomez pobil všechny mé drahé bratry. A vždy to končí pohledem do mrtvých Corristových očí, jako by mi můj učitel vyčítal, že jsem té hrůze nezabránil. Jak bych mohl? Útok přišel znenadání a než mí rozespálí bratři stačili na obranu vytáhnout své runy, byli podřezáni a pobodáni Gomezovou stráží. Za kolik zla je ten prokletý Gomez odpovědný! Přesto mne někdy trápí, že jako jediný jsem se štěstím vyvázl z toho vražedného běsnění. Jen to mému svědomí ulehčuje, že jsem mohl být alespoň trochu nápomocen při zničení bariéry.

Dnes jsem si musel udělat pochůzku do města, abych vyzvedl dodávku papíru k výrobě svitků. Byl bych poslal některého z noviců, ale moc jich zde v klášteře nezbylo po té patálii s Pátrači. Věru nebyl dobrý nápad poslat proti nim do boje nezkušené nováčky. (Ale zaslechl jsem, že Pyrokar chce povolit vstup do uzavřené knihovny i novicům, usoudil totiž, že je nutné zasvětit novou generaci budoucích mágů do tajů boje s nepřítelem, aby se předešlo dalším umrtím.)

Byl jsem ale nakonec rád, že jsem mohl na chvíli opustit chladné sklepení a projít se na čerstvém, sluncem prohřátém vzduchu, můj duch potřeboval rozjasnit. Cestou jsem se potkal s Dyrianem, požádal mne, zda bych se nepřimluvil u mágů za jeho návrat do kláštera. Byl pohublý, dal jsem mu alespoň pár zlatých, aby si koupil nějaké pořádné jídlo a nové oblečení, jeho róba byla již notně špinavá a odraná. Před městem mne málem překvapil jeden z těch pohůnků temnoty, dostal, co zasloužil, stačilo pár ohnivých koulí a byl poslán ke svému pánovi. Ve městě jsem krátce pohovořil s Daronem, ptal se mne na Vyvoleného, ale já bohužel neměl žádné nové zprávy. Vyzvedl jsem své papíry, od Vatrased

jsem převzal vzkaz pro Isgarotha (místo díky jsem zaslechl jen zabručení „no konečně!“) a spěchal do kláštera věnovat se svým povinnostem.

Večer téhož dne: během třídění a zapisování další řady knih jsem narazil na jeden malý svazek v černém přebalu a se zvláštním nápisem - ARS GOETIA. Text byl psán v jazyce, kterému jsem nerozuměl. Ze zvědavosti jsem jednu pasáž alespoň zkusil přečíst nahlas, slova zněla zpěvně a svým způsobem konejšivě, když v jednu chvíli jsem pocítil jakousi prapodivnou sílu, která zatemňovala mou mysl. Ale myslím, že jsem jen upadal do dřímoty, kniha mi vypadla z ruky a to mne opět probralo.

Přes den se nedělo nic, co by bylo hodno zaznamenání, pouze jsem cítil únavu a chvění po těle, doufám, že jsem neprochladl. Po práci v knihovně chtěl jsem si znovu prohlédnout onu tajemnou knihu, ale nemohl jsem ji nalézt. Marně jsem se snažil vzpomenout, kam jsem ji včera odložil a vyčítal jsem si svou roztržitost. Rozbolela mne hlava, dnes půjdu spát brzy, pakliže se zítra můj stav nezlepší, zajdu si za Neorasem pro nějaký lék.

Trápí mne silná bolest hlavy, nemohl jsem se pranic soustředit na svou práci v knihovně. Zašel jsem za Neorasem pro pomoc, žel jeho běžné léčivé lektvary neúčinkovaly (stejně tak ani hojivý kámen). Vyrobil ale speciální bylinný odvar, který mi částečně ulevil od bolesti. Během zítřka mám prý odpočívat, práce v knihovně nespěchá.

Našel jsem ji! Byla uložena v mé truhle, schována pod haldou svitků. Jak se tam ocitla? Nepamatuji se, že bych ji byl vynesl z knihovny. Nu, musím ji zítra vrátit, ale dnes jsem si v ní ještě četl. Kupodivu jsem neměl potíže s překladem jakékoli části textu, nedovedu si to žádným způsobem vyložit, vždyť ještě před pár dny to pro mne byla jen změt' podivných, libě znějících slov beze smyslu.

Kniha pojednává o původu démonů, jejich jménech, třídách a způsobech, jak je vyvolat či zapudit. S naukou o démonech jsou magové obeznámeni, vždyť jejich pomoci často v boji s nepřitelem využívají, jakož i pomoc jiných nadpřirozených bytostí. Ovšem některé pasáže popisují zvláštní druh arcidémona, jehož moc lze spoutat jen těmi nejsilnějšími kouzly nekromantickými. Tito mohou představovat veliké nebezpečí, neboť údajně oplývají nezměrnou mocí a schopností posednout člověka a zcela jej opanovat. Přišlo mi to zajímavé, možná bych si o tom mohl promluvit s Xardasem, ten se v těchto záležitostech vyzná nejlépe.

Již několik nocí po sobě cítím velký neklid v těle, v nohách mi občas škubne v jakési nebolestivé křeči, jako by se samy chtěly někam rozběhnout, ruce se mi samovolně zatínají v pěst a několikrát jsem se probudil, skřípaje o sebe zuby, až mne sanice bolely. V hlavě mi proudí tisíce myšlenek jako rozbouřená voda a dlouho trvá, než opět upadnu do spánku. A ty sny! Nemohu zde ani vypsat, jaké hrůzy či nestoudnosti se mi zdají.

Přistihl jsem se dnes při obědě, že hledím na svou tvář odrážející se ve stříbrné míse. Na malý okamžik jsem ji nepoznával, jako bych dokonce pozoroval jiného člověka. A byla to vůbec lidská tvář? Přičítám to nevyspalosti, že má mysl tropí takové kousky. Alespoň hlava již přestává bolet.

Dnes ráno jsem se nezvykle ostře obořil na jednoho z noviců, že mne nepozdravil s dostatečnou úctou a pokorou. Jiný zase neochotně poslechl můj příkaz, aby znovu a tentokrát pořádně vymetl můj pokoj. Ostatní se pošklebovali, když jsem nešťastně uklouznul na pohozené klobáse. Morální úpadek!

Abych se uklidnil a utišil své podráždění, zvolil jsem krátkou procházku k rozcestí, kde jsem opět narazil na Dyriana. Měl na sobě stále tu samou otrhanou róbu, v ruce držel láhev s kořalkou. Když mne spatřil, uklonil se a začal breptat něco o tom, že jej přepadli bandité a obrali ho o peníze, které jsem mu před pár dny daroval. V ten okamžik jsem pocítil vůči němu cosi, co by se dalo nazvat znechucením a opovržením. Ba dokonce nával zlosti, že si dovoluje mi tak bezostyšně lhát. Nyní nad tím přemýšlím a říkám si, zda bylo vhodné, že jsem si před ním - coby Innosův služebník - místo projevu pochopení pro lidské slabosti odplivnul. Na druhou stranu to ale možná byla docela pěkná výchovná lekce, ukázat tomu slabochovi, jak o něm smýšlím.

Můj drahý Miltene, je to nebezpečná cesta, na kterou se vydáváš. Vcházíš do temného lesa plného přízraků, z dutin stromů natahující své pařáty a slyším, jak jejich krvavé tlamy řvou.

Píši hned ráno: měl jsem v noci zvláštní zážitek, probudil jsem se totiž na nádvoří. Ošemetné ale bylo především to, že jsem byl zcela nahý. Milý Sergio přichvátal ku mně od svého stanoviště před svatyní, chtěl nejprve sundat svou zbroj, aby mou hanbu ukryl, ale poté usoudil, že rychlejší bude, když mne rychle odvede zpět do mého pokoje. Zcela zmaten touto situací jsem opět ulehнул, ještě jsem si na Sergiovi stačil vymoci slib, že si tuto událost nechá pro sebe.

Večer, ještě téhož dne: celý den jsem měl neurčitý pocit, že mne všichni pozorují. Novicové, mágové, dokonce i Sergio na mě pohlížel úkosem, ačkoli u něj jsem to vzhledem k našemu společnému zážitku chápal. Mrknul jsem na něj spiklenecky, což ho zřejmě pohoršilo, protože se s očividnými rozpaky zadíval jiným směrem. Pobavilo mě to.

Porovnával jsem dnes zápisky v deníku svého přítele(?) - pochybnost je namístě, cítím vůči němu jistou hořkost na duši, že opovrhl mou pomocnou rukou - s těmi svými. Nalistoval jsem si tu část, ve které líčil Gomezovo řádění tak, jak jej on sám znal z mého vyprávění. V jeho verzi ovšem mnohé detaily chyběly, příběh tím pozbyl na barvitosti a čtivosti.

Napadá mne - k čemu je vlastně snaha být dobrým člověkem? Není to jen marnost, plýtvání časem i potenciálem? Všechny ty vlastnosti, označované jako dobré, to jest laskavost, ohleduplnost, pokora, ochota... nedosáhl bych prostřednictvím jejich protějšků snáze a rychleji svých cílů? Jsem příliš pyšný, když si myslím, že dalece převyšuji všechny ty pokrytecké klášterní krysy, jejichž osud je řízen přízní či nepřízní bohů? Je velkým rouháním domnívat se, že jsem zodpovědný jen sobě a nikomu jinému?

Dnes ráno jsem se probudil ve velmi dobrém rozmaru. Poněkud rozjařen jsem se vydal na krátkou procházku, třebaže bylo pošmourné a nevlídné počasí. Cestou zpět mne popadlo jakési šibalství, i provedl jsem staroušovi Isgarothovi malý žert. Schoval jsem se do hustého křoví a zpoza své skryše jsem po něm hodil kámen. Způsob, jakým v úleku vyskočil, mne rozesmál, což bohužel prozradilo můj úkryt. Chtěl jsem se mu omluvit za tu – uznávám - klukovinu, ale mé tělo se stále otřásalo smíchem, kterému jsem se nemohl ubránit, protože obraz toho starého kozla, jak se vznáší dobrého půl metru nad zemí, mi stále tkvěl před očima. S uraženým výrazem ve tváři se odebral ke klášteru. Šel jsem pomalu za ním, prožívaje v nitru směsici studu a škodolibého pobavení. U mostu jsem byl v pokušení do něj strčit a shodit ho do vody. Překvapilo mne, jak silná ta vidina byla.

Miltene, kde jsi? Slyším tě, ale jsi to skutečně ty? A kdo je ten druhý, co stále šeptá, slibuje a láká? Kdo krmí draka, tomu hrozí, že bude sám drakem sežrán.

Pročítám si zpětně svůj deník, zjišťuji, že některé pasáže nedokážu přečíst, jsou jakoby rozmazané, případně nedávají vůbec žádný smysl. Jako by pero ani nebylo vedeno mou rukou.

Pyrokarovo předvolání před nejvyšší radu - jako malého kluka mne peskoval, že si neplním své povinnosti a že mé chování vůči bratřím se dá označit přinejmenším jako nevhodné. Hleděl jsem na zlaté svícny přede mnou a představil jsem si, jak by jim slušelo, kdyby trčely z Pyrokarovy hlavy jako dva rohy. To mne rozesmálo. Pak už nikdo nic neříkal, byl jsem poslán do pokoje, abych si odpočinul, pro dnešek jsem prý zbaven svých povinností a po zbytek dne mám se modlit. Já místo toho jsem si listoval v deníku vyhořelého (haha) a rovněž v tom svém, hledaje odlišnosti v líčení dějů ve Starém táboře. Taková hrubá nedbalost a lajdáctví, vynechat přesný popis toho, co se událo na Hradě! A jistá zaujatost. Já na rozdíl od něj měl pro Gomeze i pochopení, vždyť jen potrestal zpupné mágy.

Dnes jsem při procházce narazil na Pátrače. Nevšímal si mne a já si nevšímal jeho. Proč taky? Prošel kolem mne a mířil směrem k místu, kde se obvykle touto dobou zdržuje Dyrian. Popřál jsem v duchu novicovi hodně štěstí a pokračoval směrem ke hřbitovu u Sekobovy farmy. Bylo potřeba vyvolat pár nových kostlivců, aby ohlíдали můj poklad, který

jsem zakopal do jednoho hrobu. Jedná se o pár cenností, které jsem vynesl z klášterní pokladnice. Zvažoval jsem, zda nezajít za Sagittou, ale tentokrát jsem neměl u sebe, čím bych ji uspal. Tak jsem až do tmy setrval v lese a naslouchal šepotu stromů, který se prolínal s hlasem v mé hlavě.

Můj nebohý Miltene, bojím se, moc se bojím. Ztrácím se v temnotě, mám pocit, jako bych se topil v černé smůle. Marně hledám, čeho bych se zachytil. Z dálky slyším skřeky, není to dobré, neboť jsou stále blíž... a cesta do ráje zdá se být ztracena...

Opět jsem se probudil nahý uprostřed nádvoří, tentokrát jsem držel v náruči jednu z Opolových ovcí a v ruce třímал nůž. Sergio, ten všivák oplechovaný, mi oboje sebral a zavolal Parlana a pár noviců. Vážně mě zamknuli v mém vlastním pokoji? Dokonce mi zabavili všechny mé runy! Slyším, jak se za dveřmi o mně baví, ale nerozumím jim, jen pár slov proniklo, jedno z nich mi znělo povědomě - Xardas. A proč vlastně všechen ten povyk? Že jsem Babovi nastražil do truhly aktivovaný svitek větrné pěsti? Či že jsem Garwigovi schoval to hloupé kladivo na golemy? Nebo pro těch pár lahví naplněných projímavým lektvarem místo vína? Vždyť to byly jen takové malé, neškodné šprýmy. A to ještě netuší, co jsem měl v plánu s tou ovcí, vlastně to přesně nevím ani já, ale jistě to bylo něco velmi zábavného.

V hlavě mi skučí vítr, přesto slyším svůj vnitřní hlas, jak mi radí, abych zkusil ohnivou bouří vyrazit dveře a řádně zatopit těm dědkům pod róbami. Zdá se mi to být celkem vtipný nápad. Kam jsem jen dal ten svitek?

Vážený mistře Dominiku,

po důkladném prostudování Vámi zaslaných materiálů a následné poradě komise jsme došli k závěru, že by bylo lépe posečkat s jejich zveřejněním. Komise doporučuje utajení veškerých informací o nálezu a uložení originálu na bezpečném místě do doby, než k vám dorazí náš delegát, který vás bude informovat o dalším postupu. Jistě chápete, že choulostivé pasáže v textu by mohly vyvolat všeobecné znepokojení a zmatek v tom smyslu, že by byla zpochybněna síla ducha či morální integrita jednoho z nejvýznamnějších myrtanských mágů. Což, jak jistě sám uznáte, není v zájmu Innosovy církve, dbající na svou pověst. A nebylo by to ani ku prospěchu historické faktografii.

S pozdravem

komisní výbor pro záležitosti historicko-náboženského rázu

Zmizení

Autor: Faust

Zvolené téma: Poslední z kolonie

Získaný počet bodů: 3 = 8. místo (sdílené)

Začalo to zcela nevinně. Povídalo se po městě, že kovář Harad zuřil a běhal po ulicích a sháněl svého pomocníka. Prý se zase někam uklidil. Až prý toho lotra dostane, bude se mít na co těšit. Ale kovářův pomocník, snad z pochopitelného důvodu, se již nevrátil. Haradovi nezbylo nic jiného, než si hledat nového pomocníka. Některé zlé jazyky vyprávěly, že Harad toho lumpa přece jenom někde našel a nakonec zahrabal v lese za městem, ale to byly jistě jen takové povídačky, Harad sice neměl k ráně daleko, ale také to byl dobrák, který by takového činu jistě nebyl schopen.

Pro město byla ztráta kovářova pomocníka jen taková epizoda, která by byla jistě velmi rychle zapomenuta nebýt toho, že za pár dní Alwin, řezník z přístavní čtvrti, se poháněl po své paní. V krčmách se povídalo, že mu sběhla s nějakým strážcem z vrchní čtvrti, možná dokonce s důstojníkem, ale Alwin toto nechtěl slyšet. Svou ženu prý vroucně miloval a její dosti možná zalétavost mu vůbec nepřišla na mysl. Ostatně po krčmách se vyprávělo ledacos.

Alwin svou ženu nenašel a ani Harad nedopadl lépe. Pak ale z Akilovy farmy zmizelo hned několik pacholků a děveček a to už se o podivná zmizení začala zajímat městská milice. Vojáci ovšem, tak jak už to bývá, mnohem radši a častěji prozkoumávali sudy ve sklepeních, takže ani tato zmizení nebyla objasněna.

Několik dní byl opět klid, ale pak se začali ztrácet další lidé. Baltram si vyšel za město, prý navštívit svého strýce na jedné z farem, a už se nevrátil. Povídalo se, že ho snad roztrhali vlci, ale nikdo nevěděl nic určitého. Následoval Lehmar, lichvář, další bezestopé zmizení. Toho by jistě viděla ráda po kytkami celá řada lidí, ale pak zmizel Mario a Mortis a další lidé, a už to bylo víc než jen pár zběhlých duší. Krčma opět vyprávěla a vznikaly povídačky neuvěřitelných rozměrů. O duších bloudících krajem, přes bezhlavého mstitele, co obcházel město, až po vraždící lehké děvy. Nikdo vlastně ani tomu nevěřil, ale lidé rádi vyprávěli a jiní zase rádi poslouchali.

Pořád to byli jen jednotlivci, sem tam někdo chyběl, ale pak se najednou situace vyhrčila, a to už chyběla skoro čtvrtina města. Dávali mi službu u brány, kde jsem měl hlídat příchozí, jen aby snad neproklouzla nějaká šílená myš. Velitel byl dráb, nic nám nedal zadarmo, ale i tak jsme ho měli rádi. Pak se i on ztratil a naše služby zůstaly tak, jak nám je naposledy rozdál.

Radní po značném váhání poslali výpravu za Xardasem. Každý se obával toho černého mužika, ale jakmile přišla krize, všechny hořkosti byly rázem smeteny ze stolu. Z té výpravy se vrátil jen jeden strážce, prý že Xardas není k nalezení. Snad zmizel taky, snad někde zapíjí žal. Ovšem šuška o temném mágu byla ostatně dosti tichá, každý se ho obával.

Městská správa se hroutila. Říkal jsem si, jestli má smysl ještě bránu vůbec hlídat. A před kým vlastně? Pak se začalo povídat, že ti, co se schovají ve stínu, neztratí se. To už chyběla víc jak polovina města a i okolí. Ale chyběla i zvěř a potvory v lesích. Vycházel jsem párkrát na borůvky a ostružiny do černého hvozdu, kam bych si normálně nikdy netroufl. Nebyl jsem žádný hrdina.

Někteří lidé město opustili a ztratili jsme přehled, kdo odešel doufaje, že se tím zachrání, a kdo se prostě ztratil. Stíny přestaly fungovat, což jsem měl tu čest pocítit na vlastní kůži, když se přímo přede mnou vytratil soudce. Krčil se tam za sudem a nevypadal vůbec důstojně. Jeden okamžik tam byl a druhý už ne. Jako by se vypařil. Jaké temné síly to byly v pochodu, říkal jsem si, a pelášil jsem pryč, aby mě to taky nevzalo.

Rozhodl jsem se taky město opustit a zdrhali jsme s několika paladiny a pár dalších měšťanů do přístavu, taková milá pěkná rodinka přeživších. Chtěli jsme se nalodit a prostě odplout, ale ukázalo se, že loď je pryč. Jestli odplula, potopila se, nebo ji vzaly ty temné síly, nikdo nevěděl.

Jako to v každé zlé situaci bývá, lidé si vzpomněli na hrdinu, na Bezejmenného. Však už nás taky dostal z kdejaké šlamastiky. A měli jsme štěstí, že zrovna pobýval na farmách. Přišel s Lesterem a Diegem a vlastně přebrali vedení města. Ono ani nebylo od koho, protože naše původní vedení bylo pryč, ať už zběhlo či se prostě ztratilo.

Dostal jsem další veledůležitý úkol, hlídat zrovna Bezejmenného dům. Byla to pro mě čest a měl jsem tak možnost dostat se ke všem možným událostem z první ruky. Jestli to bylo dobře nebo ne, jsem nevěděl, ale vypínal jsem hrud' před tím barákem a ostatní strážci mi záviděli. Pokukoval jsem taky po tom meči, co měl Bezejmenný, to byl nástroj zkázy, ne ten můj klacík. S tím bych byl pořádný hrdina. Ale Bezejmenný byl lakota a půjčit mi ho nechtěl.

Další a další lidé se ztráceli. Ulice zely prázdnotou a Lester s Diegem se propíjeli stále hlouběji do sklepa, takže je vlastně taky nebylo vidět. Bezejmenný křížoval ten svůj barák sem a tam, ale nezdálo se, že by to k něčemu bylo. On ovšem jistě věděl, co dělá, byl to přece hrdina. Jistě budu jednou tak moudrý, doufal jsem, jen dostat do rukou ten meč.

Pak zakrátko vyběhl Diego ze sklepa, že Lester je pryč, vzal ho prý jistě ten Satan. Jak byl rozběhlý, narazil se u dveří do smetáku a zůstal na něm nějak divně viset. Museli jsme ho složitě sundávat. Lestera jsme ale přece jenom ve sklepení našli. Jen narazil trochu větší sud a doslova se v tom chlastu ztratil.

Naše vedení pomalu ztrácelo kontrolu, ale pořád jsme měli našeho hrdinu. V kasárnách už nebyl žádný voják ani paladin, a vlastně nebylo komu velet. Ztratili jsme pojem o tom, kdo ještě vůbec v tom městě zůstal. A pak Bezejmenného napadl konečně ten spásný nápad, že za vším tím je jistě Spáč. Byl sice už dávno poražen, ale musel zřejmě nějak obživnout, protože nic horšího přece v našem světě nežije, a nic jiného by těch hroživých zmizení nebylo schopno. Bylo tedy rozhodnuto, že se půjde Spáče znovu zabít, dokud ještě byl kdo by ho zabil.

Bezejmenný shromáždil asi tucet vyvolených, mezi nimi i kovář Harad a Alwin, ale také Lester a Diego. A vzali také mne, z čehož jsem až tak velkou radost neměl. Chtěl jsem se

sice stát hrdinou, ale nemuselo to být přece hned. A barák taky musel někdo hlídat. Ale Bezejmenný byl šéf, tak jsem šel s nimi.

Museli jsme projít přes orčí území. Čekal jsem, že se budeme muset probít, ale už i orkové byli pryč a prakticky veškerá havěť v lesích. Svět byl najednou takový prázdný a tichý. Spáčův chrám jsem dosáhli, ale už nás bylo jen pár. Většina výpravy tak nějak pomizela a měl jsem podezření, že za tím není tak úplně zmizení. Nakonec před bránou do chrámu jsme stáli jen Bezejmenný, Diego, Lester, Harad, Alwin a já. Pak Diego si všiml, že orkové zapomněli narazit pár sudů, co se jim tam válely v okolí, a dali si s Lesterem závod, kdo víc vypije.

Bezejmenný byl hrdina a jistě věděl, co má udělat, když jsme do chrámu vstoupili jen čtyři, tedy Bezejmenný, Harad, Alwin a já. Diego a Lester už byli nepoužitelní a za chvíli vlastně už nebyli vůbec. Nějak jsem je ztratil zcela z očí. Následoval Alwin, co se nám ztratil hned v prvním patře. Prostě zašel za sloup a nebylo ho. Chvilku jsme kolem toho sloupu kroužili, ale ani když jsme se snažili sebevíc, Alwin už se neukázal.

K hlavní svatyni už to nebylo daleko. Pak jsme narazili na několik zapomenutých stínových příšer. Nějak se koncentrovaly kolem svatyně. Harad zařval, že jsou všechny jeho a kdo mu na ně šáhne, tomu urazí pazoury. Ono taky dlouho nebylo do čeho píchnout, když se lesy vyprázdnily. Takže jsme pokračovali už jen já a Bezejmenný. A pak se před námi skutečně objevil Spáč a bylo nám oběma jasné, že je to jen na nás.

Bezejmenný si nachystal svůj meč, já svůj klacík, ale to stejně moc smysl nemělo. Bezejmenný mi řekl, že je třeba probodnout všechny čtyři ornamenty a pak i samotného Spáče. A začala mela, kdy Bezejmenný probodával jeden ornament za druhým. Už zbývalo udělat poslední a to zabít hlavní potvoru. Byl jsem neskutečně pyšný, že jako jediný budu svědek této historické události. Trochu mi to kazilo, že už to asi nebudu mít komu říct, protože jsme patrně byli už poslední v Kolonii a celém tomto malinkém světě. Ani Harad se už neukázal a jeho boj utichl. Jen Bezejmenný a já. Hrdina a jeho nejmocnější a nejšikovnější pomocník.

Bezejmenný se napřáhl k poslednímu úderu, aby nás všechny zachránil, a ... najednou byl pryč. Jen ten jeho meč zůstal ležet na zemi. Spáč se přede mnou kroutil jako nějaká tanečnice a já si uvědomil, že je všechno ztraceno. Přišli jsme o našeho hrdinu. Pak jsem si ale uvědomil, že přece na tuto chvíli jsem čekal celý svůj bídný život. Ted' všechny zachráním já, zabiju draka, a princeznu dostanu za ženu i s celou větší půlkou království. Aspoň tak se to vždy v těch pohádkách povídalo, co jsem čítával po večerech.

Udělal jsem tedy pár kroků, sebral z podlahy meč toho, co stejně neměl jméno, tak k čemu vlastně byl, a zvedl jsem jej a svět najednou měl nového hrdinu. Úplně jsem cítil, jak mi žilami proudí zcela jiná krev. Tento okamžik by mohl trvat věčně, ale Spáč mi do toho začal kecat, tak jsem se ho rozhodl vyřídit jednou provždy. Takoví amatéři jako nějáci Bezejmenní s tím nepohli, ale já, pravý hrdina bez bázně a hany jsem jej hodlal odstranit.

Rozběhl jsem se, co to šlo, napřáhl jsem meč, vyskočil jsem, že toho bídáka probodnu, jen mě to nějak nevyšlo, podlaha byla kluzká, či co, nebo ten bídák nějak blbě stál, no prostě jsem se natáhl a jak jsem byl rozjetý, tak jsem do něj aspoň vrazil. U toho jsem bohužel

upustil i meč. Spáč se asi dost divil, co se děje, protože se na mě otočil, a čekal jsem, že teď už je po mně. Takto umírají hrdinové. Kvůli nějakému uchounovi, co blbě vytřel podlahu.

Spáč natáhl jeden ze svých drápů a švihl přímo na mě. A najednou byl pryč i on. Nejdříve jsem myslel, že se mi to jen zdá, ale skutečně byl ten tam. Vstal jsem, zvedl jsem trochu neohrabaně meč, ale už nebylo koho ubít. Spáč však nebyl, tak jsem přece mohl říct, že jsem ho odstranil. Však ten můj výpad k tomu směřoval. To už se nikdo nedozví, že to bylo maličko jinak. Jenže ono už nebylo komu to říct, protože když jsem vyšel na povrch, zjistil jsem, že jsem zůstal jen sám, poslední, nejlepší, jistě ovšem hrdina.

A pak najednou zmizely i kopce, lesy i údolí, a byla tma. A nakonec už nebylo ani to.

V malé začouzené místnosti sklání se nad počítačem dvě postavy. Jeden má na tričku napsáno Björn Pankratz a druhý Mike Hoge.

„Endlich geschafft!“ zakrákorá Björn.

„Ein Mistvieh weniger!“ souzní Mike.

„Nischt nur ein Mistvieh, hab's alles gelöscht, auch den letzten Mauskerl, den ich so lange rumspazieren liess. Ich hab die Nase voll von dem verfluchten Spiel! Das hat mich so lange genervt, da hab ich's einfach gelöscht.“

„Du bist 'ne tückische Spinne, Björn,“ říká Mike a stírá si pot ze tváře.

„Tja, damit kann man leben, oder?“ usměje se Björn, vypne počítač a odchází.

Arcidémonovo prokletí: Miltenova temnota

Autor: Kayn

Zvolené téma: Miltena posedl zlý arcidémon

Získaný počet bodů: 0 = 9. místo (sdílené)

Když jsem přicházel do kláštera mágů ohně, neměl jsem tušení, že tento den změní osudy nás všech. Můj přítel Milten, vždy optimistický a plný elánu, mě přivítal u brány s úsměvem na tváři, ale jeho oči... Bylo v nich něco zvláštního. Záblesk, který jsem nedokázal popsat. Před několika dny se v okolí kláštera objevily podivné znamení – mrtvá zvířata, podivné rytiny ve skalách a výkřiky, které se ozývaly z lesů v noci. Bylo jasné, že něco není v pořádku.

"Rád tě vidím!" zavolal Milten a pokynul mi, abych šel za ním. "Diego říkal, že tě potkal u starého dolu. Konečně ses rozhodl zase ukázat u nás."

S úsměvem jsem přikývl, ale něco v jeho hlase mě zneklidňovalo. Měl zvláštní tón, který jsem u něj nikdy dříve neslyšel.

Ve velké hale kláštera jsem se setkal s dalšími mágy. Corristo se zdál zaujatý starým svitkem, Saturas dorazil z Nového tábora a měl s sebou Khorinise – jak se ukázalo, přinesl novinky o znepokojivých událostech v okolí. Tato znepokojivá zpráva se týkala zničení skupiny lovců orků východně od bariéry. Byli zmasakrováni neznámou silou, a to jen pár dní poté, co se v okolí začaly objevovat podivné jevy.

Milten se choval čím dál podivněji. V klášterní knihovně jsem ho přistihl, jak tiše mluví sám k sobě. Jednou jsem dokonce slyšel, jak pronesl slova, která zněla jako zaklínadla. Ale nebyly to žádné z kouzel, která jsem kdy slyšel od mágů ohně. Bylo to něco jiného – temnějšího.

Když jsem se s ním pokusil promluvit, vypadalo to, že se mi vyhýbá. Až do té noci...

Byla hluboká noc, když mě probudil děsivý výkřik. Vyběhl jsem ven a uviděl ohnivý sloup šlehající z knihovny kláštera. Corristo a Saturas byli už na místě, a spolu s nimi i Diego a Lester, kteří sem dorazili před pár hodinami.

"Milten je uvnitř!" vykřikl Pyrokar, vrchní mág ohně, a pokusil se kouzlem uhasit plameny. To, co jsme uviděli, nám všem sevřelo hrdla.

Milten stál uprostřed knihovny, obklopený krvavě rudou září. Jeho oči žhnuly jako uhlíky a jeho hlas... Už to nebyl jeho hlas. Z jeho úst zazníval hluboký, démonický smích.

"Vy hlupáci!" pronesl. "Vaše bariéra mě uvěznila, ale já jsem našel cestu zpět! Díky tomuto smrtelníkovi získám zpět svou moc a zničím vás všechny!"

Arcidémon. Stará legenda, o které jsem si myslel, že je jen výmysl bardů, byla skutečností. Milten se stal jeho nástrojem.

Po této noci se vše změnilo. Milten zmizel, ale zanechal za sebou stopy. Jeho posedlost vedla k vytvoření portálů, které se otevíraly po celé kolonii. Tyto portály přiváděly démonické služebníky, kteří ničili vše, co jim přišlo do cesty.

Sešel jsem se s ostatními – Diego, Gorn, Lester a mágové ohně i vody. Bylo jasné, že musíme najít způsob, jak Miltena osvobodit. Pyrokar navrhl staré zaklínadlo, které by mohlo démona vyhnat, ale bylo tu riziko – démon musel někoho posednout, jinak by zničil tělo hostitele.

"Musíme najít někoho, kdo je ochoten obětovat se pro naši věc," řekl Pyrokar.

"A koho přesně bys chtěl obětovat?" ozval se Gorn. "Nemáme tu zrovna dobrovolníky."

"Možná bych o někom věděl," řekl jsem po chvíli přemýšlení. Vzpomněl jsem si na Muda, věčně nespokojeného šprýmaře ze Starého tábora. Jestli někdo mohl být vhodným kandidátem, byl to on. Možná by to byla i spravedlnost – Mud způsobil tolik problémů, že jeho oběť by mohla konečně něco napravit.

Po několika dnech pátrání jsme našli Miltena v ruinách starého chrámu na severu kolonie. Portály kolem něj žhnuly a démonické bytosti se hemžily jako hmyz. Saturas vytvořil bariéru, která nás ochránila před jejich útoky, zatímco jsme se připravovali na rituál.

"Miltene, slyšíš mě?" zakřičel jsem. "Bojuj s tím! To nejsi ty!"

Na okamžik jsem uviděl v jeho očích záblesk jeho starého já. "Pomoz mi..." zašeptal. Ale démon opět převzal kontrolu.

Rituál začal. Pyrokar a Saturas spojili své síly, aby démona vyvolali z Miltenova těla. Jakmile se démon objevil, bylo jasné, že jeho síla přesahuje vše, co jsme kdy viděli. Rudé světlo zaplavilo místnost a démonův řev se rozléhal po celém chrámu.

V ten moment vstoupil Mud. "Tak jo, kluci, konečně si někdo všiml, jak jsem důležitý!" zasmál se nervózně. Nechápal, co ho čeká.

"Ted!" vykřikl Saturas, a než si Mud uvědomil, co se děje, démon byl přenesen do jeho těla. Mudův smích se změnil v křik, který se brzy rozplynul v ozvěnách chrámu.

Milten padl na kolena, vyčerpaný a otřesený, ale byl volný. "Děkuji..." zašeptal, než upadl do bezvědomí.

Mud, nyní posedlý démonem, se sám rozběhl směrem ke staré bariéře. Saturas tvrdil, že démon v Mudově těle bude poután k bariéře, dokud nevyprší jeho síla.

Klášter a celá kolonie se začaly zotavovat z těchto událostí. Milten byl znovu s námi, i když už nikdy nebyl úplně stejný. Bariéra však stále stála, a my jsme věděli, že naše bitva ještě neskončila.

Ale jedno bylo jisté: nikdy nezapomenu na to, co jsme obětovali, abychom zachránili svého přítele.

Mágovo prokletí

Autor: Darkenius

Zvolené téma: Miltena posedl zlý arcidémon

Získaný počet bodů: 0 = 9. místo (sdílené)

Venku bylo ten den zamlženo. Starý muž v červeném hábitu stál na balkóně a rozhlížel se, jestli za těmi mraky není schované slunce. Pod ním stáli dva strážníci z milice a chodili sem a tam. Jinak nikde nikdo. Ulice byla prázdná.

Muž se otočil a vrátil se do své pracovny plné knih a zaprášených polic. Sedl si ke stolu, vzal do ruky pero a začal psát svůj deník. Pomalu dopisoval stránku, jenže v tom ho náhle vyrušil klepot od dveří. Do místnosti vstoupil mág v červeném rouchu.

„Miltene, už je čas,“ řekl.

„Já vím, Gregory. Ale musím ještě dopsat kapitolu,“ odpověděl Milten.

„To počká. Ostatní se už nemůžou dočkat tvého projevu.“

„A co jim mám říct, Gregory? Že se mi zjevuje ve snech démon?“

„Samozřejmě. A k tomu jim ještě dodej, že je to znamení, abychom se více modlili k Innosovi, našemu spasiteli.“

„No dobrá, Gregory. Počkej na hale s ostatními, hned budu tam.“

Gregory kývl hlavou, otočil se a opustil místnost. Milten dopsal stránku, odložil pero a opustil svou pracovnu o tři minuty později.

Procházel se dlouhatánskou tmavou chodbou, kde hořely pochodně a u zdí stály sochy znázorňující boha Innose. Po cestě ho zastavil jeden z mágů.

„Miltene, mágové už na tebe čekají. Jsou zvědaví, co jim řekneš. Bude to tradiční projev o Innosovi?“

„Ani ne, Halldore. Tentokrát to bude něco jiného. Možná je to dokonce i vyděsí.“

„Nepovídej, Miltene. Jsem velice zvědavý,“ odpověděl Halldor.

Oba mágové vstoupili do obrovské haly, kde sedělo na lavičkách snad stovky mágů, kteří netrpělivě sledovali Miltena, který si stoupl před pultík a začal svůj velkolepý projev. Halldor stál vedle něj vlevo a Gregory vpravo.

„Vážení služebníci Innose a mágové Ohně. Mluvím k vám ve jménu našeho boha Innose, který je naší spásou a ochranou před zlem a temnotou.“

Mágové přikyvovali, zatímco Milten mluvil o Innosovi a bohoslužbě. Jejich spokojené tváře se ale měly změnit, když náhle Milten změnil téma.

„Dnes vám ale musím povědět něco, co se vám nebude moc líbit. Zdají se mi noční můry. Je v nich démon, který mi do ucha šeptá, ať se poddám.“

Mágům se rozšířily zorničky. Nic takového nečekali. Jeden z nich se odvážil a zeptal se Miltena:

„A jak ten démon vypadal?“

„Viděl jsem jen jeho oči. Byly rudě červené a hluboko v nich hořel oheň,“ odpověděl Milten. „Každopádně není se čeho obávat. Je to jen znamení, že se máme za Innose více modlit.“

„A co když je to varování?“ zeptal se mág.

„Nesmysl,“ odvětil Milten. „Bude to zřejmě jen Innosův služebník, který má nezvyklou podobu. To je vše.“

Všichni si něco mezi sebou šuškali, ale nikdo nic nenamítal, a tak Milten dál pokračoval ve svém tradičním projevu. Po jeho ukončení následovala i svatá mše, kdy už mágové byli v klidu a zapomněli na nějakého démona. Po skončení mše se všichni vraceli do svých ubikací a studovali.

Začalo se stmívat. Milten byl zpět ve své pracovně a přemýšlel, jak začít druhou kapitolu. Začal něco psát, ale hrozně se mu třásla ruka.

„To už jsem tak starý, že nedokážu napsat ani větu?“ bědoval.

Přestal psát, položil pero a lehl si do postele. Po chvilce zavřel oči a usnul.

Zdálo se mu zase o démonovi, o kterém vyprávěl mágům. Démon mu znovu šeptal do ucha, ať se poddá, a opakoval to dokola a dokola, až se Milten probudil ze spaní. Byl celý spocený a rychle dýchal.

„Proč mi nedáš pokoj? Co po mně chceš? Čemu se mám poddat?“ nadával si pro sebe. Pak si rukama zakryl obličej a sténal. V tom přišel Gregory.

„Co se děje, Miltene? Zase noční můra?“

„Je to čím dál horší, Gregory. Nenechá mě v klidu spát.“

„Tak s tím musíme něco udělat, Miltene.“

„Co máš v plánu?“

Gregory se trochu pousmál a řekl:

„Znám někoho, kdo ti pomůže. Sice to není mág, ale zná metodu, jak z hlavy vymýtit démona.“

„Kdo je to?“ zeptal se Milten.

„Jedna stará čarodějka. Bydlí nedaleko odtud. V jeskyni,“ odpověděl Gregory.

„Tak rychle za ní!“

„Teď v noci? Zbláznil ses, Miltene? V lese řadí vlci a kanci. Počkejme do rána.“

„Tak dobrá. Půjdeme ráno.“ souhlasil Milten. „Sejdeme se u jižní městské brány, až začnou kokrhát kohouti.“

Gregory kývnul a opustil pracovnu. Milten si znovu lehnul do postele, rukama si podepřel hlavu a koukal na strop.

Začalo svítat, kohouti kokrhali a Milten už netrpělivě čekal Gregoryho u brány. Pochodoval sem a tam, až se na něj strážný díval tupým pohledem. Konečně přiběhl Gregory.

„Promiň za zdržení, ale Halldor se na tebe vyptával.“

„A co jsi mu řekl?“

„Že se jen jdeme projít mimo město. Je čas vyrazit.“

Milten s Gregorym šli stezkou přes les, kde bylo až podezřelé ticho. Vzduch byl svěží a listí šustilo v mírném vánku. Náhle však Gregory sešel ze stezky.

„Počkej, jsi si jistý, že jdeš správně, Gregory?“

„Neboj, Miltene. Víím, kam jdu. Jeskyně je trochu dál mimo stezku, ale určitě poznám, až tam budeme.“

„O tom nemám pochyb, příteli.“

Oba mágové šli hluboko do lesa, až našli na větvi stromu pověšené staré prádlo. Za stromem kousek dál uviděli hustě zarostlou jeskyni, do které bez váhání vstoupili. V jeskyni byla velká tma. Gregory vytáhl z kapsy runu a vyvolal magické světlo. Šel temnou chodbou jako první. Milten šel těsně za ním. Náhle se na konci chodby ozvalo

sténání a zívání.

Mágové došli do velké komnaty, kde svítilo několik loučí. Uvnitř byl starý nábytek: skříně, sudy, stoly, židle, kotlík, krb a postel. V posteli ležela velmi stará žena v černém a špinavém rouše.

„Co chcete, pacholci? Nechte mě spát...“ zabručela.

„To jsem já, Syro. Přišel jsem pro tvou pomoc. Můj přítel má noční můry a—“

„Dej pokoj. Už jsem moc stará na takové rituály. Jen vyčkávám, kdy si mě vezme smrt.“

„Chápu, ale Miltenovi se zdá o démonovi a—“

„Milten?“ přerušila ho Syra. „To jméno už jsem někde slyšela.“

Syra rychle vstala z postele a promnula si oči.

„Ukažte se mi, pacholci, ať si vás lépe prohlédnu.“

Mágové přistoupili blíž.

„No to mě podrž! Ty jsi ten mág ze Starého tábora!“ vykřikla Syra.

Milten vykulil oči.

„Počkej. Jak ty víš o Starém táboře? Nejsi ty Gomezova bývalá služka?“

„Gomez? Fuj! To jméno se mi hnusí! Už o něm nechci ani slyšet! Co tě ke mně přivádí, Miltene?“ pousmála se Syra.

„Mám každou noc noční můry. Zdá se mi o démonovi s červenýma očima, který mi šeptá do ucha, abych se poddal. A opakuje to stále dokola. Už kvůli tomu začínám bláznit.“

„To je velmi znepokojivé. Zdá se, že se do tebe snaží dostat arcidémon.“

„Arcidémon?“

„Ano. Velmi zlá a temná bytost, která ovládá mysl. Nebude snadné se jí zbavit.“

„Zaplatím ti, kolik chceš. Hlavně mě zbav toho démona.“

Syra se ušklíbla.

„Nech si své peníze. Tohle udělám zadarmo. Je to mé poslání. Ale obávám se, že arcidémon bude nad moje síly. Můžu to však zkusit. Posad' se. Přinesu si křišťálovou kouli na vymýcení démonů.“

Zatímco Syra hledala kouli, Milten se podíval na Gregoryho vyčítavým pohledem.

„Jsi si jistý, že mi pomůže, Gregory?“

„Ruku do ohně bych za to nedal. Ale slyšel jsem od místních, že je dobrá. Prý se dokonce učila od samotného Xardase.“

„Od Xardase, říkáš? Takže ona je nekromág?“ podivil se Milten.

„Je to možné. Už ten její oděv je sám o sobě podezřelý,“ odpověděl Gregory.

„Doufejme, že nemá zlé úmysly.“

„Á, tady je ta mrška,“ pousmála se Syra, když našla kouli. Položila ji na stůl.

„Můžeme se do toho pustit.“

Oba mágové si sedli ke stolku.

„Miltene, polož obě ruce na kouli a zavři oči. Zhluboka dýchej,“ přikázala Syra.

Milten poslechl, zatímco Gregory tiše sledoval. Syra vzpažila ruce ke kouli, zavřela oči a začala odříkávat zaříkadlo:

„Ve jménu Beliára, nechť démon opustí mysl svatého muže a odejde navěky do živoucích pekel.“

Koule začala vydávat temné zvuky a vibrovala. Pak se země začala třást a ze stropu padala hlína. Gregory se nervózně rozhlížel.

Syra zopakovala zaklínadlo hlasitěji. Miltena začala nesnesitelně bolet hlava a silně se potil. Z jeho hlavy se pomalu vysoukal obrovský démon, který byl vtahován do koule. Řval jako divoká bestie chycená do pasti.

Nakonec koule démona uvěznila. Pak zhasla a vše se uklidnilo. Démon se z ní snažil dostat ven, ale marně.

„A hele, Darkanon,“ poznamenala Syra. „Jeden z mocných arcidémonů. Měl jsi štěstí. Kdo ví, co by s tvou hlavou časem udělal.“

„Jsem rád, že jsem se ho zbavil, moc ti děkuji,“ oddechl si Milten.

„Kdo ví, jak se ti do hlavy dostal, Miltene,“ přemýšlel Gregory.

„Třeba v tom měl prsty Xardas nebo nějaký jiný nekromág,“ odpověděl Milten.

„Nebo to mohla být čirá náhoda,“ doplnila Syra.

„Co je vlastně ten Darkanon zač, Syro?“ zeptal se Milten.

„Je to mocný arcidémon, který požírá lidskou mysl. Jeho cílem je zničit lidstvo. Je to Beliarův mocný sluha. Ale proti nekromágům je většinou bezmocný.“

„To mě nepřekvapuje,“ poznamenal Gregory.

Náhle se začalo něco dít s křišťálovou koulí. Koule vibrovala, začala prskat a démon uvnitř se pokoušel dostat ven. Syra zvolala: „Utečte! Já ho tu zdržím!“

Milten s Gregorym kývli a dali se na útěk. Jeskyně se celá třásla, zatímco Syra vyvolávala zaklínadla, aby udržela Darkanona v kouli. Marně. Koule se rozletěla na kousky a démon se z ní vynořil jako střela. Zařval jako divoká bestie a popadl Syru svým pařátem pod krkem.

Syra jen stihla vyvolat poslední zaklínadlo, než démon stačil zasadit smrtelný úder. Zaklínadlo způsobilo mohutnou explozi. Tlaková vlna smetla vše kolem. Milten a Gregory, kteří byli ještě na útěku, padli k zemi, když ji pocítili za svými zády. Když se otočili, uviděli obrovskou jámu uprostřed lesa.

Syra a Darkanon byli pryč. Zůstala po nich jen ta jáma.

O kousek dál spatřili mágové Halldora v červeném rouchu, jak k nim běží.

„Miltene! Gregory! Tady jste! Viděl jsem obrovskou bílou záři! Jste v pořádku?“ volal Halldor.

„Nic nám není,“ odpověděl Gregory a oprašoval si větvičky z oblečení.

Halldor přistoupil blíž k jámě, prohlédl si ji a otočil se na mágy.

„U Innose, co jste to provedli?“

„To je dlouhý příběh. Povíme ti to po cestě zpátky do města,“ odpověděl Milten.

Gregory se pousmál, zatímco Halldor jen kroutil hlavou.

Všichni tři mágové vykročili po stezce zpět do města. Milten cestou Halldorovi vyprávěl, jak možná právě jedna stará čarodějnice zachránila celé lidstvo.

Milý deníčku aneb Hrdinovy soukromé zápisky nalezeny

Autor: Feodaron 86

Zvolené téma: Milý deníčku aneb Hrdinovy soukromé zápisky nalezeny

Získaný počet bodů: 0 = 9. místo (sdílené)

„Vypadá to tu celkem dobře,“ pochválil místnost Brutus.
„Svatá pravda, Brute. Tady by nás už vyhmátnout nemuseli,“ promnul si ruce Parlaf.
„Tak se usad'te pánové a rozdáváme,“ popoháněl ostatní Engor, „těším se na to už od božího rána.
„Engore, dají se ty dveře zamknout zevnitř?“ zajímal se Keroloth.
„Ne,“ odpověděl a začal promíchávat karty.
„V tom případě nehraji. Pokud nás zase načapá Parcival, bude z toho velký malér a další karban mi už Garond neodpustí,“ namítal nespokojený Keroloth.
„Toho bych se vůbec nebál. Když jsem před chvílí procházel kolem hlavního sálu, tak měli zrovna poradu. Znáš ty jejich schůze, ne? Bude to zase dlouho do noci,“ mrknul na něj Brutus.
Keroloth si nervózně povzdechl a prolétl všechny natěšené karbaníky očima. „Dobrá. Přemluvil jsi mě, Brute,“ pousmál se, odložil si do rohu místnosti velký obouruční meč a posadil se na jednu z beden, které po místnosti rozestavil Engor kolem jedné větší bedny, na níž už byly rozdané karty.
„A, a, a, momentík, pánové. Co by to bylo za hru, kdyby se u ní nemohl pít chlast,“ vyskočil hbitě na nohy Engor a odcházel na druhou stranu neosvětlené místnosti, kde v přítmí byly další dveře.
Zatímco si Brutus s Parlafem samou radostí ťukli pěstmi o sebe, Keroloth jejich nadšení zřejmě nesdílel.
„Já, jakožto věrný služebník našeho pána Innose, ctihodný paladin, alkohol nepiji,“ odmítl s nechutí Engorovu nabídku.
„Aha, ale hazard ti už tolik nevadí, co?“ zkrřivil Engor obočí.
„Co to má být!?“ rozčilil se a zvedl Keroloth tak rychle, až od sebe odšoupl bednu, na které seděl. Parlaf leknutím upustil karty na zem a Brutus očima těkal z jednoho na druhého.
„Ale no tak,“ chlácholil ho Engor. „Nemyslel jsem to nějak zle ani to nebylo myšleno jako urážka. To bych si k tobě, jako paladinovi, nikdy nedovolil. Táhle v rohu jsou nějaké lahve s vodou. Víno přinesu jen nám třem.“ V tu chvíli se zamyslel. „No jo, nám třem. Kde je vlastně Gerold?“ zeptal se všech.
„Nepřijde,“ odpověděl Brutus a rovnal si v ruce karty. „Cestou sem jsem ho potkal na stráži. Má přes noc službu.“
„Jo takhle. No, to má chlapec smolíka. To znamená, že by nám mohly stačit tři lahve, ne, chlapi?“ zeptal se Engor.
„Tři lahve čeho?“ rozsvítil se Parlaf nadšením.
„Červenýho. Je ho dole plná místnost. Přišel jsem na to včera, když jsem prohledával sklepení hradu. Pod námi se sice nachází žalář, ale některé místnosti sloužily také ke skladování jídla a pití.
„Kámo,“ uznale pokýval hlavou Brutus, „jsi ten nejlepší proviant'ák, jakýho znám.

Engor se lišácky pousmál a zmizel za zavřenými dveřmi. „Do háje,“ zaklel, když zjistil, že je na schodišti tma jako v ranci a on si nevzal sebou pochodeň. „To je tak akorát, abych si tu někde rozbil hubu,“ pronesl k sobě našťavaně a opatrně sestupoval schod po schodě. Ve sklepení se držela pěkná vlhkost a byla tu dost velká zima. Konečně sestoupil až dolů, kde zjistil, že už nesvítí zapálená pochodeň, již umístil včera hned pod schody na stěnu.

„No do prdele,“ zavztekal se nahlas tak, že se jeho hlas nesl jako ozvěna celým sklepením. „Který to byly ty dveře?“ šel při pravé straně sklepení a rukou se přidržoval vlhké kamenné stěny. Konečně nahmatl dveře. Otevřel je a spadl mu kámen ze srdce, když uviděl, že do místnosti prosvítá přes malé okénko s mříží měsíční světlo. Když se začal prohrabávat bedýnkami, plných láhví vína, všiml si malé truhly, umístěné mezi nimi.

„A hele, truhla. Tu jsem posledně musel přehlédnout. Ani na ní není zámek,“ podivil se a otevřel ji. Uvnitř našel malý vak, který když prohledal, našel knihu, jež spíše připomínala salátové vydání.

„Copak v ní asi bude?“ zvědavě jí začal listovat. Některé stránky byly lehce ohořelé a na některých bylo vidět, že jimi listoval někdo se špinavými prsty, protože na spoustě místech byly tmavé otisky.

V rychlosti prolistoval celou knihu a nakonec ji přelistoval zpět na začátek, kde si všiml na první stránce nápisu „Můj deník“. Zavřel truhlu, ve které byl deník schován a posadil se na ní. Olízl si ukazováček na pravé ruce a otočil na druhou stránku.

1. den v kolonii

Jak hluboko musí člověk klesnout, aby se začal svěřovat se svými pocity na papír? Možná ani nemusí na úplné dno. Snad stačí, že není nikdo, kdo by mu naslouchal, když se právě potřebuje vybrečet z toho, jaký je idiot a jak si kvalitně posral život. Přitom si z dětství žádné špatné vzpomínky nevybavuju. Nic, co by tak zásadně ovlivnilo můj život natolik, abych se párkrát v životě rozhodl špatně. Bohužel, právě kvůli těm pár špatným rozhodnutím jsem se dostal do tohohle srabu a jediná moje útěcha je momentálně tento starý deník. Táta mě vždy učil, že si nemám nikdy a od nikoho nechat srát na hlavu. Smutný je to, že mi to vždy vštěpoval do hlavy po příchodu z hospody. Pamatuju si to, jako by to bylo včera. Dopotácel se domů, chlastem nasáklej jako houba. Smrděl potem, zatuchlinou a kouřem, jako by celý den strávil v krčmě pod stolem. Chytil mě za ramena a začal se mnou cloumat a přitom mi začal vštěpovat nějaký jeho moudra. Bohužel pro mě, no, nebo možná bohudík, jsem mu nerozuměl ani slovo. Máma mi umřela, když jsem byl ještě hodně malej a můj skvělejší táta místo toho, aby se staral pořádně o mě a o farmu, tak se staral o to, co by prolil hrdlem. Jak píšu, z dětství mě vlastně nemělo co negativně ovlivnit. I tak jsem skejsnul tady.

2. den v kolonii

Nic nedokáže tak potěšit, jako opuchlá huba hned po ránu. Do teď toho šmejda mám před očima. Až se mi ten zprostředkovatel uvítacího ceremoniálu dostane do rukou, bude brečet, že se mě kdy dotknul. Po krásné, první noci, kdy jsem ležel na zemi schoulený u ohně, jsem příjemně rozlámanej. Do toho mě ráno probudil nějaký blbeček, kterej měl neskutečný nutkání si po ránu pohonit ego. Tady s těma namachrovanýma strážcema si asi moc rozumět

nebudu. Nikdy jsem nemusel lidi, který se vozí po ostatních a dělají ramena na slabší. Začínám si myslet, že tu moc dobrých lidí nepoznám. Jedinej, kdo tu zatím za něco stojí, je ten frajer, co se mě včera zastal. Myslím, že se jmenuje Diego.

4. den v kolonii

Zjistil jsem, že tu asi nebude zase tak těžký, udělat si jméno a získat respekt ostatních. Asi si budu muset taky zvyknout na to, že tu konflikty zažiju téměř každý den, jelikož některý hovada tady asi nechápu, že já nejsem ten typ člověka, kterej si nechá na hlavě dříví štípat. Že to na mě zkusí borec, kterej tu má už nějaký jméno, je ozbrojený v plátové zbroji s mečem za pasem, tomu rozumím, ale proč se do mě sere probůh seschlej chudák, kterej jediný, co tu dělá, je to, že rube do skály? Až mi ho přišlo i líto, když plival na zem zuby a krev a vedle něho po ráně do břicha zvracel jeho stejně nařachaný kámoš. Jinak dnes jsem se docela činil a udělal si tu oko u pár vlivnějších lidí.

Dokonce už ani nemusím spát venku na zemi. Jeden kopáč, jak tady těm chudákům z dolů říká, mi laskavě nabídl prázdnou chatku vedle té jeho. Nevím, jestli to bylo tím, že je tak laskavý a nebo proto, že mě viděl, jak jsem zmydlil dva jeho kolegy. Ať tak nebo onak, pršet na mě nebude. Lepší, jak šatlava v Khorinisu.

8. den v kolonii

Konečně jsem se tu někam posunul a zřejmě jsem tu i mnohým vytřel zrak. Navíc, jsem rád, že jsem se nahoru dostal i bez násilí. Ten pučmeloun Thorus si myslel, jak si mě omotá kolem prstu, ale dost ze ve mně zmýlil. Nevidím důvod v tom, mlátit člověka, kterej nic neudělal a je vlastně docela sympaták. Hlavně, dovedl mě do jiného tábora, tak že jsem měl možnost poznat nové lidi a hlavně, spoustu nových idiotů. Jestli jsem měl dojem, že ve Starém táboře jsou blbci, tak v Novém je totálně předementováno. Nejvíce mě pobavil ten šasek u těch rýžových polí. No páni, to byl ale srandista. Snažil jsem se mu rozumně vysvětlit, že tímhle chováním u mě nepochodí, ale zřejmě mě vnímal pouze prdelí. Dalšího vtipálka jsem poznal u vchodu do místní nálevny. Prej „zaplat’ nebo táhni!“ Tak jsem mu slušně zaplatil zprava i zleva a ihned mě pustil dovnitř. I přes to nespočítatelné množství jitrnic, který jsem v táboře potkal, jsem měl štěstí i na normální lidi. Ano, ten nervózně přešlapující mág, co neustále chodil sem a tam pořád dokola, co byl příjemnej jako prdel, ten mezi tu skupinu tak docela nepatřil. Nicméně, jsou lidi, na který si troufat nebudu a to už jen proto, že mám hlavě něco, co připomíná mozek. Navíc, nerudný dědky nebiju. I já budu jednou starej. Jsem ale rád, že kamkoliv se tady otočím, potkám ty bláznivý plešky, co mi vždy rádi nabídnout něco na zpříjemnění nálady. Dokonce jsem se tady tak skamarádil, že tu mám do budoucna i kde složit hlavu. Předchozí nájemník sice téhož názoru nebyl, ale přátelsky jsme se dohodli a ještě mi mával na rozloučenou, když odcházel po čtyřech.

13. den v kolonii

Dnes se mi zdál nádherný sen. Byla v něm ta kočka od toho arogantního Gomeze. Jak ta se uměla kroutit v tom snu. Jako v reálu. Taky jsem se ráno ani nemohl pořádně vychcat, jakou jsem měl erekci. A co víc, konečně jsem srovnal účty s tím vítačem nováčků v kolonii. Ne, že bych si liboval v ubližování lidem, ale tohodle hejska jsem si vychutnal. Myslím, že po naší dnešní malé rozmluvě si už nikdy nedá pořádný žvanec. Zřejmě jsem ho mýma

sympatiema proměnil na doživotního kašožrouta.

15. den v kolonii

Posledních pár dní se tu na mě valí docela dost práce. Udělej tohle, udělej tamto. Docela se tu naběhám. Na druhou stranu, alespoň nemám čas myslet na prasárny. Ksakru, ta Velaya je ale kus. Ty kozičky a ta prdelka. Začínám si myslet, že se vždycky přede mnou schválně natřásá. Vidím jí to na očích. Ta ženská bude pořádná divoška. Jak já bych rád prohrábnul tu její prdku. Normálně mě rajcuje víc, jak Nadja z přístavního bordelu. Není divu, že myslím na chlívárny, když jsem zavřenej v báni plný párků. Kam jen oko dohlédne, nikde nekončící párková slavnost. Strašný.

18. den v kolonii

Takovou kocovinu, jako jsem měl dneska ráno, jsem kurňa dlouho nezažil. Rýžovou pálenku už ani omylem. K tomu mě bolí záda jako prase. Musel jsem prochladnout při tom pobíhání ve štolách Starého dolu. Přijde mi, že mi tu nakládají práce až moc. Nechce se vám dělat tahle fuška, šup, hod'te to mě. Moc rád si pro veřejné blaho strhnu hřbet. Tolik práce jsem neměl ani na svobodě a to jsem se jako malej nadřel na farmě až dost. Je pravda, že jsem si udělal pár plusovejch bodů u těch salámistů v bažinách. Strávil jsem s těma bažinákama pár dní a nutno dodat, že bych si tam asi i zvyknul. Jsou sice trošku střelený na místní poměry, ale trávu mají fakt vynikající. Co je ale top, je ta krásná čokoláda v tom chrámu. Do pravý ruky Velayu, do levý čokošku, jointa do huby a už by mi asi nic nechybělo.

Engora deník naprosto pohltit. Dokonce si ke čtení musel otevřít láhev vína a úplně zapomněl na chlapi, kteří na něj čekali nahoře s rozdanými kartami. Otevřel láhev a pořádným douškem se napil.

„Bleeeh,“ zašklebil se znechuceně. „Co to má bejt? To nechávali kvasit chcanky, ne?“ otrásl se. „Každopádně, je to pořád lepší, než pít s Kerolothem čistou vodu.“ V tu chvíli mu došlo, že tam na něj čekají. „Ále,“ mávl rukou směrem ke dveřím a otočil v deníku další list, když zjistil, že stránky k sobě byly něčím zapaťlány a slepeny. „Ty vole, doufám, že to není,“ zaksichtil se a znechuceně protáhl obličej. Otočil slepené stránky a dal se do čtení na další, už čitelné stránce.

26. den v kolonii

Události v báni nabraly nečekaný směr. Nemám teď skoro vůbec čas na psaní. Hodně se toho teď stalo, že nevím, kde začít. Začínám si uvědomovat, že jsem si ukrojil asi zbytečně moc velké krajíc. Nevím, kde mi hlava stojí. Nemám ani pořádně klid na to, abych si svlažil hrdlo nebo se pořádně zhulil. Začínám si myslet, že někdo nebo něco se mnou má nějaký určitý záměr. Všímám si, jak na mě ostatní koukají a je jedno, v jakém táboře tady v kolonii. Setkávám se s nenávisťnými i obdivujícími pohledy. Některý se mi pohledem vyhejbají, jiný mi jdou z cesty, když mě spatří. Jako bych budil u lidí strach i respekt. Samozřejmě, že se pořád najdou hlupáci, co si myslí, že povyšovat se nade mě, je dobrej nápad. Až když se zvedaj ze země s ksichtem od bláta, jim dojde, jak moc se spletli. Největší změna za poslední dny je, že šel Starej důl do háje a můj bejvalej tábor se uzavřel před ostatníma.

29. den v kolonii

Musím se přiznat, že poslední dobou překvapuju sám sebe. Okolnosti mě donutili, abych se vydal do nebezpečných končin tady v kolonii. Navíc, nikdy by mě nenapadlo, že se naučím nějakým základům magie. Vždy jsem myslel, že kouzlení je jen pro mágy, ale mýlil jsem se. Viděl jsem teď tolik zvláštních a tajemných věcí, že si někdy říkám, kdy už se z toho snu probudím. Někdy se podívám do vědra s vodou a vidím obličej zbrocený krví. Někdy jen tak přemítám o tom, kde se ve mně bere ta síla, odhodlání a statečnost. Rozbít ciferník pár blbečkům je jedna věc, ale skřížít meč s odpornými skřetama, to je věc druhá. Nikdy bych si nepomyslel, že se skřetem budu dokonce mluvit a spolupracovat. Je to snad můj osud? Sám nevím a jen nad tím vším nevěřičně kroutím hlavou.

32. den v kolonii

Někdy mám dojem, že mým vhozením do báně, se změnilo naprosto vše uvnitř. Vše, na co jsem si ze začátku zvyknul a bylo i celkem fajn, bylo pryč. Přijde mi, že jsem tu nevědomky rozpoutal válku mezi tábory. Nevím, zda má cenu si to vyčítat. Chybí mi večery, kdy jsem jen tak s Diegem seděl u ohniště, pokuřoval jointa a kecal o všem možným. Jak tenkrát prej prohodil – „ti říkám, vyser se na tu Velayu nebo ti Gomez utrhne vocas!“ Ach jo, ta sladká Velaya. Občas na ní myslím a říkám si, jestli je vůbec v pořádku. Kdybych mohl, probiju se pro ní i přes ty Gomezovo kuřbuřty. Docela si rozumím s Gornem z Novýho tábora. Je to borec a oba se vzájemně respektujeme. Dokonce i ten hulič Lester z bažin je dobřej. Zvláštní, věčně sjetej a mluvící kraviny, ale jinak dobřej. A nesmím zapomenout na Miltena, kterej mi hodně pomohl seznámit se s magií. Oba jsme byli celý paf, že jsem vůbec dokázal některé věci. Když jsem s ním mluvil naposled, svěřil se mi, že ze mě cejtí ohromnou sílu a že se na svých cestách nemám bát. Prý nade mnou bdí ochranná ruka Innosova.

„To mi řekněte, co tam tak dlouho v tom sklepení dělá?“ zeptal se nechápavě a netrpělivě Brutus.

„Tak to bych taky rád věděl,“ dodal Keroloth. „Parlafe, prosím tě, skoč tam za ním.“

Parlaf protočil panenkami, položil karty na bednu a otráveně se zvedl. „Ne, že mi budete čumět do karet,“ pohrozil jim a vydal se do sklepení. Hned po vkročení na schodiště mu podjela noha po vlhkém povrchu kamene a tak tak to ustál. „Ty vole, posraná tma!“

Engor vzlhl od deníku, když zaslechl Parlafův hlas. „Parlafe, to jsi ty?“

„Ne, Keroloth si jde pro bednu s vínem, představ si to. Jasný, že jsem to já,“ křikl a pomalu pokračoval po schodišti dolů.

„Dávej bacha! Pochodeň zhasla a schody jsou kluzké.“

„No, nepovídej. To by mě samotného opravdu nenapadlo,“ řekl si pro sebe sarkasticky Parlaf.

„Hrome, kde jsi s tím vínem?“ houkl tázavě Parlaf, když se po tmě dobelhal do místnosti s vínem. „My tam čekáme jako pitomci a ty si tu válíš prdel a...“, sebral otevřenou a rozpitou láhev ze země, „chlastáš si tu sám, zatímco my tam sušíme hubu.“

„No, promiň. Nějak jsem se tu zasekl. Hele, tady si vem pro vás vínko a zatím začněte beze mě. Hned přijdu.“

Parlaf sebral dvě láhve vína, zavrhl hlavou nad sedícím Engorem a za tichého nadávání do tmy stoupal nahoru po schodech.

„Kde je?“ zajímal se zvědavý Keroloth.

„Ani se neptej,“ mávl rukou Parlaf a sednul si na bednu. „Prej máme zatím rozjet hru bez něj.“

Engor mezitím hltavě pokračoval ve studování tajemného deníku.

36. den v kolonii

Marně hledám slova, kterými popsat poslední dny. Myslím, že když to nazvu blouděním temnotou, asi se k tomu přiblížím nejvíc. Čím víc se dozvídám, tím víc mi dochází, jak je důležitý, abych splnil všechno to, co mi osud sám přichystal. Cítím se osaměle víc, než kdy před tím. Jediný pochopení nacházím v ústech starýho, zamračenýho mága Xardase. Jestli někdo dokáže vést moje kroky, tak je to on. Pravda, není to zrovna typ člověka, s kterým bych si chtěl pokecat v hospodě u piva, ale jeho rady mi zatím vždy pomohly. Ovšem temnotou, kterou se ubírá moje cesta, musím kráčet jen já sám s vědomím, že snad budu mít zase štěstí nebo mi opravdu někdo tam nahoře pomůže. Prošel jsem si peklem a nejhorší je, že se do něj musím zase vrátit. Nechce se mi a mám z toho neznáma celkem i strach. Věci, který jsem viděl a zažil asi jen tak z hlavy nedostanu. Cestou, tou neznámou, podzemní hlubinou jsem narazil na něco, co mi snad pomůže dotáhnout tuhle věc do úplného konce. Jsem unavený a dost teď přemýšlím nad životem a smrtí. Radši bych se probil celým Starým táborem pro Velayu, než se vracet do té tmy. Tmy, která je plná smrti.

38. den v kolonii

Mým posledním činem se asi pro mě navždy zavřely vrátka Nového tábora. Doufám, že to nebyla zbytečnost. Cítím, jak mnou a tou věcí, co nosím na zádech, proudí ohromná energie. Meč Uriziel, jak ho nazval Xardas. Víím, co musím udělat. Není cesty zpět a jsem si toho sakra vědom. Až dopíšu tyhle slova, vyrazím vstříc neznámu v temnotě toho chrámu. Spáčova chrámu. Už tenkrát se mi ta falešná modla nezdála. Co se má stát, stane se. Kéž bych se do tohodle průseru nikdy nedostal. V hlavě slyším hlas, kterej mě volá do temnoty, z který se už asi nevrátím.

„Hm, tady to končí,“ povzdechl si Engor. „Ten chlápek psal o svých posledních dnech v bývalé kolonii. Zajímavý počteníčko. No,“ sebral deník a dvě láhve vína do ruky, „je na čase obrát ty žabaře o pár zlatejch,“ zasmál se škodolibě a vyrazil opatrně tmou po schodech nahoru. Nahoře už byl samozřejmě povyk, protože Kerolothovi nešla karta.

„Áá, milostpán se už uráčil dorazit,“ rejpnul si Brutus do Engora, když vstoupil do místnosti.

„Když ses dole flákal, tak jsme zatím sehnali nového partáka do hry,“ rozdal novému přísedícímu karty Parlaf.

„A kdo to sakra je?“ zeptal se udiveně Engor třímající v ruce deník.

Neznámý muž se postavil a pohlédl upřeně na Engora. „Někdo, kdo vám možná pomůže s vaším menším problémem tady v údolí a teď mi prosím vrať můj deník,“ usmál se.

Důl je mrtev

Autor: Mikuláš Dolejš

Zvolené téma: Poslední z kolonie

Získaný počet bodů: 0 = 9. místo (sdílené)

Důl je mrtev, ať žije Důl

Milten stál u vchodu do chrámu. Jeho přítel, Lester už dávno odešel, spolu se všemi obyvateli bažiny. Zbyly tu jen žraloci a rozpadající se chatrče. Posléze se vydal na západ. Bažina už nemá žádnou perspektivu. I když už tu nebyl mnoho let a jeho hlavu již zdobily šediny, měl pocit jako by to bylo včera, co tu z dlouhé chvíle lovil krysokrty.

„Opravdu odcházíš?“

„Ano.“

„Vidíš tu pevnost? Pamatuješ, jak jsi říkal, ještě před pádem bariéry, že se tam usadíš?“

„To už je dlouho.“

„A musíš... Nemůžeš jít k nám, do Myrthany?“

„Nemohu a ty to víš. Na něco je lepší zapomenout a to tady nejde. Sbohem.“

„Sbohem, Lestere.“

Minul Skřetí hřbitov, starou pevnost a zamířil na kopec ke zřícenině. Matně si vybavoval, že někdo z jeho přátel mluvil o životu v pevnosti, ale kdo by chtěl žít v dračí sluji? Vzpomínky bolí. Na kopci se rozhlédl. Lesy okolo hradu Vykáceli a odvezli do království už před měsícem. Nyní byla pláň protkána i hlubokými příkopy. Do nich malé postavičky sypali jakousi namodralou směs.

„Jak to myslíš, vysídlit ostrov? Jak si to představuješ?“

„Je třeba obnovit těžbu.“

„Těžít se dá i bez přesídlení!“

Martine, já tě chápu, žádnému guvernérovi by se to nelíbilo, ale rudu potřebujeme a víc co obnáší obnova ložisek na Khorinisu.“

„Vím, prý jste ty svitky našli u mágů vody.“

„Ano, bylo to... tu noc“

Milten šel dál. Jeho práce už byla skoro u konce. Jak ironické, pomyslel si. Magická ruda, komodita, kvůli které se toto údolí proslavilo a tatáž komodita, která toto údolí zahubila. Všichni odešli. Potom co ložiska došla, se těžba přesunula výhradně do Nordmaru. Tamní zásoby se už ale tenčí, a tak se musí hledat nové zdroje.

Někdo zaklepal na dveře. „Dále.“

„Přišel vám dopis, tedy vlastně všem arcimágům.“

„to je zlé, velmi zlé. Připrav mi kruh do Khorinisu, do hodiny odjíždím. Do mého návratu to tu máš na starost.“

„Pokud se tedy vrátím“, pronesl Milten pod vousy, ale to už Garwig neslyšel.

Xardasova věž a skřetí území. Jako mladík se těchto míst bál, ale dnes tu klidně rozjímal. Ke starému čaroději svým způsobem vzhlížel. Přesto že se spřáhl se zlou mocí, vždy se držel spíše kladných ideálů a pronikl do hlubin magie jako nikde předním a po něm. Po odchodu draků o něm už nikdo neslyšel. Jen několik temných věží ční různě po světě jako připomínka temných časů.

Vdych se chvěl pod nápořem magie. Milten odskočil od letící ohnivé koule a schoval se za sloup. Kolem proletěl blesk a zasáhl nějakého paladina. Ingmar. Milten si ho v duchu přidal na seznam padlých, hned vedle Karrase a Parlana.

Milten vyrazil směrem k Novému táboru. Cestou sledoval skupinky kopáčů, kteří hloubili tunely do kopců. I když se fronta posunula daleko do moře, byl úbytek rudy velkým problémem. Několik hledačů rudy našlo pod údolím mohutné ložisko, které ovšem bylo pod úrovní, kam dosáhly obvyklé šachty. Mágové proto dostali za úkol dostat se k němu za jakoukoli cenu.

Dle teorie mágů vody se zemina bohatá na rudu dá obohatit uvolněním magické energie v jejím okolí. Takové množství energie lze získat jednoduchým štěpením rudy. Prakticky se tím ruda zmnoží, ovšem zároveň na nejbližší okolí spadne magický spád. Než úroveň magie spadne na bezpečnou úroveň trvá zpravidla několik let, ale na konci tohoto projektu, dlážděného tunami rudy, stojí stabilní zdroj rudy na další desetiletí.

Nový tábor. Zde přebýval Generál Lee se svou bandou ztroskotanců a výkvětem mágů vody. Odtud pocházel i Gorn. Kde je mu asi konec? Naposledy Milten slyšel, že narukoval za ural.

Zpoza sloupu zaslechl řev: „Rovnováha musí být nastolena, bijte je, bijte stoupence Inose! Nikdo neobstojí před Řádem Vody! Za Adannose! Za Beliara! “ Milten vyrazil. Ohnivou kouli měl v ruce ještě než ho spatřil. Stál uprostřed místnosti a na sobě měl modrou róbu s pátračskou kuklou. Ohnivý záblesk bylo to poslední, co Saturas v životě viděl.

Milten pokračoval k místu výměny. Starý důl, trolí sluj, Starý tábor. Cestou potkával mnoho lidí, jdoucích stejným směrem. Do dvou dnů musí všichni opustit ostrov.

Koutkem oka Milten zahlédl modrý záblesk. Než stačil cokoli udělat, objal ho led.

Příští den se probudil v klášterním lazaretu. Neoras mu řekl že měl nesmírné štěstí, neboť ho stihli včas rozmrazit. Od Neorase se později dozvěděl i smutný osud Pyrokara, Lorda Hagena a mnoha dalších.

Milten šel mezi posledními a pomalu se loučil s kolonií. Před lety toužil po tom odtud zmizet a už se nevrátit, ale když to měl udělat cítil smutek. Loučil se i se vzpomínkou na své přátele.

Milten nastoupil na loď. Byl jedním z posledních, kdo pamatoval Spáče, posledním, kdo opustil Khorinis. Ale přijdou další.

Všichni jsou mrtví, Mude!

Autor: bondja

Zvolené téma: Poslední z kolonie

Získaný počet bodů: -1 = 10. místo

350. den v Kolonii

Už je tomu více než rok, co se na svět, jak jsem ho znal snesl příkrov temnoty a ponechal mě samotného v pustině kostí a bezejmenných hrůz. Zůstal jsem jen já, JÁ SÁM a pátrání po významu Chromaninu. Slova, které jsem nedokázal nikdy vypudit z hlavy. Snažím se na něj nemyslet, ale stále se vrací, jako by mi úpěnlivě našeptával, že jsem blízko.

Vzpomínky jsou mojí jedinou šancí na uchování zdravého rozumu a únik z vězení mé mysli, která se zdá stejně temná jako svět kolem.

Se steskem vzpomínám na bezstarostné dětství strávené na Akilově farmě na ostrově Khorinis. Moji rodiče byli nesmírně starostliví. Pracovali od rána do večera na polích farmáře Akila a netoužili po ničem jiném, než zajistit nám domov a obživu. Já je za to ctil a miloval. Své dny jsem prožíval pod prosluněnou oblohou a pásł Akilovy ovce na planinách. Byl jsem jediným dítětem na farmě, nebylo divu, že se z nich stali moji přátelé, nejlepší - jediní na celém světě.

Slzy se mi derou do očí, když vzpomínám, jak mě mí rodiče poslali do učení ke svému příteli Alwinovi, řezníkovi v Khorinis. Můj život se tehdy zcela převrátil naruby. Nové místo, zlí a škodolibí lidé. Nejednou jsem narazil na surovce nebo opilce, kterých byla přístavní čtvrť plná. Zvířata, jež byla celé mé dětství mými jedinými přáteli, jsem se učil zabíjet a porcovat pro ostatní lidi.

Sledovat Alwina při práci se pro mě brzy stalo neúnosným. Alwin říkával, že je to přirozený řád věcí, ale já se s tím nikdy nedokázal smířit. Brzy se začal bát, že se z toho pomátnu, proto mě využíval už jen jako obyčejného nádeníka, který se stará o dobytek, než půjde na porážku. Byly to hrozné dva roky.

Ale měl jsem i přítele, kartografa Brahima. Naučil mě číst, občas mi půjčil knihu a ukazoval mi mapy vzdálených krajin. Chodil jsem se dívat na probíhající stavby lodí u mistra Garwella a snil, jak jednoho dne do jedné z nich nastoupím a opustím toto město. Nebylo mi ale dáno být tím dobrodruhem, na kterého jsem si jako malý hrál. Vše se změnilo v jediný večer.

Tehdy jsem u Brahima narazil na zvláštní svazek, kterého jsem si nikdy dřív nevšiml, CHROMANIN. Už když jsem ho bral do rukou, cítil jsem zvláštní a nevysvětlitelně opojný pocit. Kniha byla tenká, ale barvitě pojednávala o osudu, moudrosti a opojné moci. Byla zakončena hádankou odkazující na další díl svazku.

“Cesta k nebesům v mlze skrytá jest pro poutníka vždy slepá.”

Brahim mi vysvětlil, že se jedná o úvodní slovo ke staré legendě, která se váže k tomuto ostrovu, ale nikdy se ji nikomu nepodařilo rozluštit, aspoň pokud ví. Tehdy jsem netušil, že se s touto legendou ještě někdy setkám, ale to slovo, CHROMANIN, jsem už nedokázal nikdy vypudit z hlavy. Až nyní rozumím, že vše mělo svůj smysl - svůj účel.

Po návratu mi Alwin, mi připomněl, že pozítří se budou odesílat zásoby čerstvého masa trestancům v Kolonii, jak všichni říkali Hornickému údolí od doby, kdy bylo obehnáno magickou bariérou a vzápětí se dostalo pod kontrolu vězňů. Bude tedy dlouhý den plný zabíjení a porcování zvířat.

Rozesmutil mě to, šel jsem se proto do ohrady rozloučit s těmi pár zvířaty, která už mi stihla přirůst k srdci, protože už za několik hodin přijdou na řadu jako první. Každé jsem objal a modlil se k Innosovi, aby to bylo bezbolestné.

Ovládá mě nesmírná zloba, když vzpomínám na následující ráno. S východem slunce dorazily stráže, aby mě zatkly. Důvod? Předchozího večera jsem byl několika návštěvníky Červené lucerny spatřen při sodomii se zvířaty spojené s rouháním se vůči Innosovi. Ti opilci tento příběh následně celou noc šířili po městě. Nesmysl, o kterém už nyní bylo přesvědčeno celé město, že je pravda. Marné byly všechny obhajoby, nebýt králova zákona, který odsuzoval veškeré trestance k těžbě rudy, bez rozpaků by mě popravili.

Ihned jsem byl přiřazen ke dvěma vězňům směřujícím do Kolonie a příštího dne nás nemilosrdně vhodily do jezera v kolonii. Bariéra se za námi uzavřela a s ní i celý můj dosavadní život. Byl jsem jen další trestanec. Nikdo vhozený do kolonie hrdlořezů, mlýnku na maso, horoucího pekla. Byl jsem jen Mud.

15. den v Kolonii

Rozhodl jsem se psát si deník o tom, co jsem zažil. Tohle místo je odporné a přežívají jen ti nejsilnější. To jsem poznal už v okamžiku, kdy nás prohodili bariérou. Jeden z vězňů se při pádu uhodil do hlavy o skálu a už se nevynořil. Druhý se bez meškání vydal ke břehu. S vypětím všech sil se mi podařilo neutopit se a následovat ho. A skutečně se mi podařilo doplatvat ke břehu. Bolelo mě celé tělo.

Ihned jsem zaregistroval muže v červené zbroji. Zprvu jsem myslel, že chtějí pomoci mému spoluvězni, který už vstával, ale vzápětí ho začali bít a kopat. Pokusil se bránit a jednoho z nich uhodil, ale to je ještě víc rozzuřilo a po několika minutách už se nepohnul. Byl mrtvý. S chechtáním se otočili ke mně. Pokusil jsem se utéct, ale neměl jsem šanci. Brzy mě dostihli a zbili mě. Neodvážil jsem se bránit, tak mě nakonec nechali.

Téměř každý, koho jsem pak potkal byl jako oni. Bylo však i pár takových, kteří mi pověděli, jak to v kolonii funguje. Přidal jsem se k prvnímu táboru, na který jsem narazil a za mizernou almužnu otročil pro skupinu zločinců, kteří si říkali Rudobaroni. Sídlili na Starém hradě a byli to právě oni, kteří s králem za luxusní zboží směňovali rudu. Nás obvykle krmili jen polévkou z červů. Měli za sebou hotovou armádu vrahů, kteří mě i všechny ostatní kopáče vykořisťovali, takže jsme neměli ani na nic lepšího k snědku ani na výbavu, která by nám dovolila odejít.

32. den v Kolonii

Netroufám si s kýmkoliv navázat vztahy, celé tohle místo je plné grázlů, kteří by mě zabili i pro jediný kousek rudy. Té tu je tolik, že ji používají jako platidlo. Každou noc se mi zdá o knize Chromanin, vrací se mi verš, který mě nabádá, abych našel další svazek. Párkrát jsem zkusil opustit tábor, ale jsem moc velký zbabělec, abych se pokusil jít dál do divočiny. Na obranu mám jen obyčejný klacek a každý můj pokus končí útekem do tábora. Nemá smysl si psát deník. Musím si hlídat záda, jinak mi do nich někdo zabodne nůž.

258. den v Kolonii

Stalo se něco nemyslitelného. Podařilo se mi nahromadit pár krámů, které jsem se rozhodl prodat Fiskovi, našemu táborovému obchodníkovi. Doufal jsem, že to bude stačit na něco slušného k jídlu i výpalné pro strážce. Procházel jsem jeho nabídku, když jsem narazil na povědomý svazek. Srdce se mi rozbušilo jako o závod. Byl to svazek Chromanin.

Tento svazek měl jinou barvu. Fisk mi prozradil, že ho spolu s dalšími věcmi směnil za pár drobností u dobrodruha, který propátrával podzemí Zamlžené věže na východním pobřeží. Nemohl jsem uvěřit, že by něco takového bylo vůbec možné. Dal jsem mu vše, co jsem měl a na protiúčet jsem získal svazek Chromanin a pár kousků rudy navrch.

Popis oblasti, ze které svazek pocházel, odpovídal náповědě v původním svazku. Ihned jsem se začel do knihy. Pocit při čtení byl podobně vzrušující jako u první knihy. Opět se v ní psalo o moudrosti, osudu a příslibu moci byl ještě intenzivnější. Pod ním se skrývala náповěda.

“Moudrý člověk si o věci udělá nejdříve přehled, než se rozhodne.”

Došlo mi, že na tomto místě už nemohu dál setrávat. Musel jsem se vydat na cestu nalézt další svazek. Poděkoval jsem Chromaninu za moudrou radu, za veškeré své nugety koupil obyčejný meč a jižní branou navždy opustil Starý tábor. Ale kam se vydat? Pohlédl jsem na kopec před sebou a znovu se mi vybavila náповěda z knihy Chromanin. Následovat její moudrost bylo mým osudem, cítil jsem to, vydal jsem se tedy vzhůru.

271. den v Kolonii

Cesta je plná nebezpečí, kterému se snažím za každou cenu vyhnout. Trvalo téměř dva týdny, než se mi konečně podařilo vyšplhat vzhůru do rozvalin staré citadely. Jejím nejvyšším bodem je stará věž, která sotva stojí. Z ní bude jistě vidět na celou kolonii. Vyšplhal jsem až nahoru. Tehdy jsem padl vyčerpáním a usnul. Opět se mi zdálo o Chromaninu a o věži, ve které jsem se nacházel.

Náhle jsem se probal. Byla noc. Vstal jsem a rozhlédl se po okolí. Výhled na celou kolonii byl dechberoucí. Díky bariéře byla celá oblast hornického údolí ozářena modrým světlem. V dálce jsem spatřil tábor Bratrstva, Zamlženou věž a...Starý tábor. Byl celý v plamenech. Nerozumněl jsem, co se mohlo stát. Ustoupil jsem překvapeně o krok zpět a na něco šlápl. Shlédl jsem a nemohl uvěřit vlastním očím. Byl to další svazek Chromanin.

Zvedl jsem ho ze země a znovu jsem nevěřícně pohlédl na Starý tábor, kde museli všichni zemřít strašnou smrtí a tehdy mi lépe než kdy dříve bylo jasné, že jsem udělal dobře, když jsem se nechal vést jeho moudrostí. V záři bariéry jsem se rychle začel do dalšího svazku.

“Vše, co bylo rozděleno, se po krátkém, ale krutém roztržení, znovu sjednotí.”

Z nejvyššího bodu kolonie jsem se rozhlížel do všech směrů a pátral, kam mě má zavést další vodítko. V modré záři se mi nabízel každý detail Hornického údolí. Hvozdy, hory, řeka...ano, musela to být řeka. Byl jsem si jistý, že právě tam vede má cesta.

282. den v Kolonii

Slezl jsem dolů z věže a opatrně sestoupil z kopce. Kamenité svahy mi připadaly jako past, musel jsem našlapovat opatrně, abych nesklouznul ze srázu. Jakmile jsem dorazil dolů, vynořila se přede mnou řeka. Její hladina se pod bouřící bariérou leskla jako drahokam. Ostražitě jsem se pustil po proudu. Každý stín v trávě, každý neznámý zvuk mě přiměl zastavit a rozhlédnout se. V mysli se mi honily myšlenky na to, co mě asi čeká za dalším svahem i jaká moudrost bude ukryta v dalším svazku. Budu mít dost sil, abych došel až na konec cesty?

Okolí bylo stále divočejší, musel jsem se vyhýbat vlkům pátrajícím po snadné kořisti. Zahlédl jsem i mrchožrouty, jejichž ostré zobáky a nemilosrdné oči mě několikrát donutily obrátit se na útěk a hledat jiný směr. Největší strach mi ale naháněla stáda chňapavců, mohutných bytostí, které dokázaly během vteřin uštvat cokoliv, co bylo příliš nerozumné, aby se k nim přiblížilo. Pokračoval jsem dál s nejvyšší opatrností a bez povšimnutí.

291. den v Kolonii

Konečně jsem dorazil k soutoku, kde se vody dvou řek spojovaly v jediný divoký soutok a burácející vodopád vlévající se do moře. To mě přimělo se na chvíli zastavit a zamyslet se. Uvědomil jsem si, že moře nemůže být cílem mé cesty. Odpovědi, které jsem hledal, musely ležet jinde.

Nezbývalo, než se vydat proti proudu druhého přítoku. To mě naplňovalo nesmírnými obavami. I tato cesta skýtala mnohá nebezpečí, ale zároveň směřovala k ohromnému požáru, který i po těch dnech od doby, kdy jsem ho poprvé spatřil, stále stravoval Starý tábor. Ale co jiného jsem mohl dělat? Už nebylo kam se vrátit.

302. den v Kolonii

Pokračoval jsem proti proudu řeky. Když jsem se přiblížil ke Starému táboru, zjistil jsem, že všechnu zvěř vyhnal sálající požár. Vzduch byl plný dýmu a popel se snášel na zem jako šedý sníh. Záře toho kdysi tak odporného místa vrhala na celé okolí děsivé mihotavé stíny a mnohdy jsem jen zůstal stát vyděšený se pohnout v dojmu, že přede mnou stojí netvor. Řeka mě vedla dál k písčitému ostrůvku, na němž se tyčila mohutná skála. Všiml jsem si, že voda obtéká ostrůvek ze dvou stran. Plný naděje a vděku jsem přebrodil na druhou stranu. Snad to je správné místo.

Na ostrůvku se zdálo, že hledání je marné. Prozkoumal jsem každý kout, ale nenašel nic. Už jsem to chtěl vzdát a pokračovat v pátrání jinde, když můj pohled padl na zvláštní objekt vyčuhující z písku. Byla to skříňka a v ní ukrytá další kniha Chromanin. Snad nikdy jsem necítil větší štěstí, než tenkrát.

Jakmile jsem ji otevřel a začal číst, cítil jsem, že je něco špatně. Vzduch byl náhle těžký a já se nemohl nadechnout. Obloha nade mnou zaplála modřeji než kdykoliv předtím. Bariéra se doslova vlnila jako řeka kolem mě. Ze strachu jsem skočil do blízkého porostu bažinné trávy a schoulil se na zem.

Zvedl se vítr a strhla se magická bouře neslýchaných rozměrů. Hromy a blesky se proháněly nebem a mnohé slétly až k zemi. Přidal se uši trhající třeskot a náhle bariéra, která po tolik let obklopovala Hornické údolí, povolila. Každý její poslední kousek se smršknul do jediného bodu a s obřím výbuchem se snesl k zemi v podobě modrého přívalu blesků.

Celý jsem se třásl netroufajíc se vstát. Na prsou jsem zděšeně svíral knihu, která zřejmě navždy změnila osud můj i jiných. Byl jsem to snad já, kdo otevřením Chromaninu zničil bariéru? Nebo jsem tím vypustil něco mocného a prastarého? Nebo to byla pouze prapodivná náhoda jejíž svědkem jsem se stal? Nevěděl jsem. Ale bariéra byla pryč a mohl jsem odejít. V hlavě se mi však neustále ozýval ten nesouhlasný šepot, o kterém jsem věděl, že nikdy nepřestane. Musel jsem dokončit, co jsem začal. Znovu jsem se v záři hořících trosek Starého tábora začel do posledního svazku Chromanin.

“Moudrý rybář občas zkouší štěstí i na druhé straně jezera.”

333. den v Kolonii

Náповěda byla zřejmá, přesto jsem se musel zamyslet, kde bych měl přesně hledat. Neznal jsem Hornické údolí tak dobře, jako mnozí její obyvatelé. V táboře však bylo pár rybářů, jejímž historkám jsem po večerech u ohně naslouchal spolu s ostatními kopáči. Nejvíce ryb bylo možné ulovit u moře poblíž vraku staré královské galéry nebo zakoupit od rybářů u obrovského jezera v Novém táboře.

Vydal jsem se tedy dále proti proudu řeky. Krajina byla jiná, než jak jsem si ji pamatoval z dob, kdy jsem chodil do Starého dolu. Všechny rostliny byly spáleny hrozným požárem, který zachvátil Starý tábor, ale zdálo se, že na krajinu doléhá i něco jiného, temného. Kolem se rojily šelmy, které jsem nikdy v životě nespatriil.

Nejděsivější z nich byli rohatí chňapavci, kteří se zdáli ještě zuřivější, než jejich draví příbuzní. Někdy jsem měl dokonce dojem, že na obloze vidím draky, ale přikládal jsem to jen stínům, které se už tak rojily v mé mysli. Po týdnech jsem doputoval až do zvláštní zamrzlé oblasti.

Netušil jsem, co se mohlo stát, tam kde stával Nový tábor byl jen sníh a led a všude kolem se rojily podivné šupinaté bestie ozbrojené skřetími zbraněmi. Snažil jsem se jim za každou cenu vyhnout, jejich syčivé hlasy a těžké kroky mě nejednou donutily schovat se bez

sebe strachy za ledové výčnělky. V jednom okamžiku jsem dokonce spatřil obrovského skalního trolla, jehož síla a velikost mě naplňovaly čirou hrůzou. Přesto se mi podařilo proklouznout. Na břehu zamrzlého jezera jsem však narazil na číhavce.

Neutekl jsem, musel jsem bojovat o holý život. Po náročném boji, který vyčerpал téměř všechny mé síly, jsem v útrobách jeho hnízda našel další skříňku a v ní knihu Chromanin. Jakmile jsem ji otevřel, cítil jsem, že se můj osud blíží.

349. den v Kolonii

Nápověda posledního dílu mě nenechala na pochybách, kam se vydat. Může za to snad moudrost ukrytá v Chromaninu?

“Dlouho již je tomu, co činy těch, kteří kdysi stáli na palubě, upadly v zapomnění.”

Ihned mi bylo zřejmé, že cesta vede ke staré galéře, o které jsem nedávno uvažoval jako o dalším místě, kde bude skrytá kniha, a kterou už nyní třímám v ruce. Vydal jsem se na cestu. Když jsem došel k bývalému Starému táboru, zjistil jsem, že je obklopen skřety. Nemělo smysl se bát. Všichni do jednoho byli mrtví.

Hradní brána zůstala dokořán. Nevím, snad mě ovládla zvědavost, za dob Starého tábora jsem se nikdy neodvážil pokusit vstoupit. Nyní jsem opatrně vešel připraven se dát při první známce potíží na útěk. Pach mě varoval, že to, co najdu, se mi nebude líbit.

Všichni na hradě byli mrtví. Byli tu strážé, dělníci i paladinové – jejich těla nesla stopy po zásahu ostřím, jiná byla spálená na uhel nebo zmrzlá na kostku ledu. Někteří vypadali, jako by prostě zemřeli tam, kde stáli. Pohled na to místo mě naplnil hlubokým neklidem. Ihned jsem se otočil a zamířil zpět k již známým krajinám podél řeky.

Cestou nacházel jen mršiny zvířat. Ať už se tu prohnalo cokoliv, bylo to nemilosrdné a smrtící. Pobilo to vše, nač narazilo. Bez obtíží jsem dorazil až k řece a ohromné skřetí palisádě. Báł jsem se, co by za ní mohlo skrývat, ale to neustálé šeptání mi nedalo na výběr. Musel jsem pokračovat.

Po několika marných pokusech se mi nakonec podařilo přelézt na druhou stranu. Ocítl jsem se na místě, kde dříve býval rozsáhlý hvozd. Ten však zmizel. Všude byla jen pustina bez života. Dostal jsem se až k pobřeží, kde jsem objevil trosky lodi. Mezi nimi jsem našel i další knihu Chromanin. Jakmile ji otevřel a začal číst, pochopil, že kam mě má cesta vede.

“Najdeš mě tam, kde to všechno začalo.”

Musel jsem zpět do Khorinisu. Vracím se domů.

371. den Akilova farma

Všichni jsou mrtví. Nikdo nezůstal naživu. Celou cestu z kolonie narážím jen na mrtvá těla a spálenou pustinu. Bengarova farma, hospoda U Mrtvé harpyje a - můj domov. Všude jsou mrtví. Moji rodiče hnijí na poli, jehož obděláváním strávili celý život a z hvozdů se ozývají zvuky, které mě nutí utéct. Ale nemůžu, moje nohy klečí nad těly mých blízkých a volání Chromaninu utichá pod tíhou zármutku. Nic z toho, proč jsem žil nedává smysl. Všechno až do posledního stébla je pryč.

372. den Khorinis

Khorinis existuje. Ani tomu nemůžu uvěřit. Po vši té smrti a zkáze, je vůbec něco takového možné? Strážé u brány mě ponoření sami do sebe ani nezastavili. Ve městě se dovídám, že na město zaútočila skřetí armáda a většina obyvatel zemřela. Nakonec se je podařilo s pomocí mágů zdecimovat, ale nic už nebude jako dřív. Souhlasím - vše je jiné, než bývalo a nic z toho se nevrátí.

Zamířím jsem do přístavní čtvrti. V hlavě mi opět zní volání Chromaninu. Nic jiného mi nezbylo. Musím odhalit pravdu. Tady je pro mě začátek všeho a tady musím odhalit pravdu. Brahimův dům je opuštěný, mapy rozházené, většina zmizela, zřejmě ukradená. Pak ho vidím, leží na zemi v kaluži krve, poslední Chromanin. Je jiný, než ten, který jsem kdysi četl. Kruh se konečně uzavírá.

Otevírám ho - uvnitř jsou však jen prázdné stránky. Ani jedno jediné slovo, které by mi poskytlo spásu, zadostiučinění nebo slibovanou moudrost. Do zad se mi náhle zabodne rezavá čepel. zvednu zrak, jen abych spatřil, že jsem obklopen samotnou smrtí, která se zvedá ze všech stran.

“Pravda přichází jen z Beliarovy náruče,” zašeptá mi do ucha chladný hlas, *“Děkujeme za vysvobození.”*